

ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟ 4

Le mouvement communiste

**ΤΑΞΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ
ΣΤΗ ΒΑΡΚΕΛΩΝΗ**

"ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" CAHIERS D'ETUDES ANTIAUTORITAIRES

ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟ Νο 4

Cahiers d' études antiautoritaire

Le Mouvement Communiste

ΤΑΞΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗ ΒΑΡΚΕΛΩΝΗ

ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

«Ο Ταξικός πόλεμος στη Βαρκελώνη» τῆς ομάδας *Le Mouvement Communiste* ἐκδόθηκε στὴ σειρά τῶν τετραδίων «ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟ, **cahiers d' études antiautoritaire** τὸν Ὀκτώβριο 1974 ἀπὸ τὴν «Διεθνῇ Βιβλιοθήκη», — Ἀκαδημίας 63, ἔρ. 7ος, γραφ. 10, τηλ. 608.635 — σὲ μετάφραση τοῦ Θέμη Μιχαήλ — Ἱπποδάμου 7, Παγκράτι. Ἐκδότης — ὑπεύθυνος : Χρῆστος Κωνσταντινίδης. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου : Λουκᾶ Γιοβάνη Θεμιστοκλέους, 80, — Ἀθῆνα, τηλ. 615.079.

Τὸ ἰσπανικὸ Κράτος συνέλαβε στὰ τέλη Σεπτεμβρίου τοῦ '73 μιὰ δεκάδα ἐπαναστατῶν, τοὺς ὁποίους παρουσίασε σὰν «γκάνκστερς». Τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς ἀπειλοῦνται μὲ θανατικὴ ποινὴ. Μποροῦν νὰ καταδικαστοῦν ἀπὸ ἕνα στρατοδικεῖο καὶ νὰ ἐκτελεστοῦν μετὰ 48 ὥρες.

Ἐὰν ὁρισμένοι πράγματι λήστεψαν τράπεζες, τὸ ἔκαναν γιὰ νὰ χρηματοδοτήσουν τὴν ἐκτόπωση κειμένων ποῦ κυκλοφοροῦν μέσα στὸ ριζοσπαστικὸ ἐργατικὸ κίνημα τῆς Βαρκελώνης. Καὶ ἂν ἕνας ἀστυνομικὸς βρῆκε τὸ θάνατο, αὐτὸ συνέβη μετὰ ἀπὸ μιὰ ἐνέδρα τῆς πολιτικῆς ἀστυνομίας.

Τὸ ζήτημα εἶναι νὰ κατανοήσουμε τί ἐποχρεῶνεται ἱστορικὰ νὰ κάνουν ὁρισμένοι προλετάριοι. Ἡ βία εἶναι πάντα τὸ μέσο γιὰ τὴν ἱκανοποίηση ἐνὸς αἰτήματος: στὴν Ἰσπανία, ὅπου ἡ ἀστυνομία προβολεῖ ἐν ψυχρῷ τοὺς ἀοπλους ἀπεργούς, ἡ βία ἀναδέεται ἄ μ ε σ α σὰν κοινωνικὴ σχέση. Ἡ ἀπλὴ σένταξη ἢ εἰσαγωγὴ φυλλαδίων συνεπάγεται πολνετεῖς φυλακίσεις. Ἔτσι ὅσοι θέλουν νὰ ἀντισταθοῦν στὴν ἐκμετάλλευσή καταφεύγουν στὴ βία συχνότερα ἀπ' ὅτι στὶς ἄλλες χῶρες.

Ἡ δημοκρατία καταπνίγει τοὺς ἐργατικὸς ἀγῶνες μὲ τὴν πολιτικὴ καὶ τὸν ρεφορμισμό. Ὁ φασισμὸς κρατᾷ λιγώτερα προσήματα καὶ τοὺς συντρίβει μὲ τὴ βία. Ὅποιος ἀναγνωρίζει στὸ Κράτος τὸ μονοπώλιο τῆς βίας, ἀρνεῖται στοὺς προλετάριους τὸ δικαίωμα νὰ καταργήσουν τὴ συνθήκη τους: τ ἡ μ ι σ θ ω τ ἡ ἐ ρ γ α σ ι α.

Ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἰσπανοὺς ἐπαναστάτες κατόρθωσαν νὰ ξεφύγουν σ' ἄλλες χῶρες καταζητοῦνται τώρα ἀπὸ τὴν Ἰντερπὸλ σὰν ἐγκληματίες. Τὰ δημοκρατικὰ καὶ τὰ φασιστικὰ Κράτη ἀλληλοβοηθοῦνται: τὰ διεθνῇ ἐντάλματα σὺλλήψεως ἐπιτρέπουν τὴν παράδοσή τους στὴν ἰσπανικὴ ἀστυνομία. Ἀρκετοὶ ἀπ' αὐτοὺς θὰ ἀπειλοῦνται μὲ θανατικὴ καταδίκη.

Γιὰ νὰ τοὺς σώσουμε πρέπει νὰ λάμψει ἡ ἀλήθεια σχετικὰ μὲ τὴν πραγματικὴ — προλεταριακὴ — φέση τῶν δραστηριοτήτων τους.

Ὅποιος δὲν καταγγέλλει αὐτὸ τὸ ψέμα γίνεται συνένοχος, ὄχι μόνο τοῦ ἰσπανικοῦ Κράτους, ἀλλὰ καὶ τοῦ γαλλικοῦ καὶ ὅλων τῶν ἄλλων.

ΤΑΞΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗ ΒΑΡΚΕΛΩΝΗ

κείμενο τῆς ομάδας «Le Mouvement Communiste»

Στὶς 16 Σεπτεμβρίου 1973 δύο ἰσπανοὶ ἐπαναστάτες πιάστηκαν ἀπὸ τὴν ἀστυνομία μετὰ τὴν ἐπίθεση ἐναντίον μιᾶς τράπεζας κοντὰ στὰ γαλλικὰ σύνορα. Ἐπακολούθησε ἕνα κύμα συλλήψεων στὴ Βαρκελώνη. Κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς ἀπ' αὐτές, στὶς 24 Σεπτεμβρίου, ἕνα μέλος τῆς πολιτικῆς ἀστυνομίας σκοτώθηκε, ἐνῶ ὁ δῶρα στής τοῦ φόνου τραυματίστηκε βαρειά. Ἡ ἰσπανικὴ ἀστυνομία καὶ ὁ τύπος θέλουν νὰ πιστευθεῖ πὼς πρόκειται γιὰ μιὰ συμμορία γκάνκστερς. Ὑπάρχουν τουλάχιστον 12 κατηγορούμενοι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ 3 ἀπειλοῦνται μὲ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου.

Στὴν πραγματικότητα ἡ ἐπίθεση ἐναντίον τῆς τράπεζας περιλαμβανόταν σὲ μιὰ ὁλόκληρη σειρὰ ἐνόπλων ἐνεργειῶν, ποὺ ἄρχισαν πρὶν μερικὰ χρόνια ἀπὸ ἀρκετὲς ἄμορφες αὐτόνομες ομάδες στὴν περιοχὴ τῆς Βαρκελώνης. Σκοπὸς τῶν ἐνεργειῶν αὐτῶν ἦταν νὰ συγκεντρωθοῦν χρήματα γιὰ τὴν ὑποστήριξη ἐπαναστατικῶν δραστηριοτήτων μέσα στὸ ἐργατικὸ κίνημα. Ἀλλωστε ὁρισμένες ομάδες ὑπέγραψαν τὶς ἐνέργειές τους σὰν «Αὐτόνομες Ὑμάδες Ἀγῶνα», δείχνοντας μὲ τὴν κοινὴ ὑπογραφή τὸ κοινὸ περιεχόμενο διαφόρων ἐνεργειῶν, χωρὶς ὥστόσο νὰ ἀποτελοῦν μιὰ ἐνιαία καὶ δομημένη ὁργάνωση. Οἱ ἐνέργειες αὐτές δὲν ἀπέβλεπαν σ' ἕνα σκοπὸ π ο λ ι τ ι κ ὸ, μὲ τὴν ἐννοια ποῦ ἡ πολιτικὴ συνίσταται στὴν ἐπενέργεια πᾶνω στοὺς ἄλλους, στὴ συσπείρωση καὶ ὁργάνωση, στὸν σχηματισμὸ μιᾶς ἀναγνωρισμένης ἐξουσίας ποῦ ἀναζητᾷ μιὰ θέση μέσα στὴν κοινωνία. Οἱ ληστείες δὲν μετέτρεπαν τοὺς δράστες τους σὲ βεντέπτες ἐνὸς θεάματος, δὲν φιλοδοξοῦσαν νὰ αἰχμαλωτίσουν τὶς φαντασίες, ἀλλὰ ἀπλούστατα προμήθευαν τὰ ὑλικά μέσα τῆς δράσης σὲ μιὰ χώρα ὅπου συχνὰ χρειάζονται σὲ μεγάλες ποσότητες. (Γιὰ παράδειγμα, ἡ παρανομία κάνει δύσκολη καὶ δαπανηρὴ τὴ δημοσίευση καὶ τὴ μεταφορὰ τῶν κειμένων). Ὅποιος τοὺς κατηγορεῖ γιὰ τὶς πράξεις τους βρίσκειται πιὸ πίσω κι' ἀπὸ τὸν Προυντόν, ὁ ὁποῖος ἤξερε ὅτι ἰδιοκτησία=κλοπή. Φυ-

σικά ή κλοπή δὲν εἶναι καταστροφή τῆς ιδιοκτησίας. "Ὅμως εἶναι ἓνα μέσο — περιορισμένο ἀλλὰ χρήσιμο σὲ μερικές περιπτώσεις — γιὰ τὴν ὀργάνωση τοῦ ἀγῶνα ἐναντία στὸν κόσμο τῆς ιδιοκτησίας. Εἶναι τελείως ἀβάσιμο νὰ ἐκφέρονται *a priori* κρίσεις (ὑπὲρ) ἢ «κατὰ» μεθόδων ποὺ ἡ χρησιμοποίησή τους εἶναι ζήτημα περιστάσεων, ἄρα σὲ τελικὴ ἀνάλυση ζήτημα κοινωνικῶν συνθηκῶν. Οἱ ἐνέργειες αὐτὲς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ πραγματοποιιοῦνται ἀνεξάρτητα ἀπὸ τόπο καὶ χρόνο. Δὲν εἶναι τυχαίον ποὺ στὶς ἀρχές τοῦ αἰῶνα οἱ ρῶσοι ἐπαναστάτες κατέφυγαν σὲ τέτοιες μεθόδους σὲ μιὰ κοινωνία ὅπου λυμαίνονταν μιὰ θηριώδης καταστολή, σ' ἓνα Κράτος ποὺ — ὅπως καὶ τὸ Ἰσπανικὸ σήμερα — δὲν δίσταζε νὰ αἵματοκυλίσει τοὺς ὁπλοὺς ἐργάτες.

Ἡ ὑλιστικὴ ἀντίληψη τῆς βίας ἀποκλείει κάθε *τοποθέτηση ἀρχῆς*, εἴτε ὑπὲρ τῶν μεθόδων αὐτῶν εἴτε ἐναντίον τους. Δὲν ἀντιστρέφει τίς ἀξίες τῆς ἀστικῆς κοινωνίας γιὰ νὰ μετατρέψει τὸν террорισμό σὲ ἀπόλυτο καλὸ, οὔτε ὅμως τὸν καταδικάζει σὰν ἀπόλυτα κακὸ.

Ὁ ἐπαναστάτης δὲν κλέβει γιὰ νὰ δώσει στοὺς φτωχοὺς, ὅπως τὸ ἔκαναν οἱ γάλλοι μαοῖκοι ὅταν μοίραζαν στοὺς ἑμιγκρὲ κλεμμένο χαβιάρι. Κλέβει γιὰ νὰ ἱκανοποιήσει μιὰ — κοινωνικὴ — ἀνάγκη τῆς ἐπανάστασης. Βέβαια στὸ μέτρο ποὺ ἐξηγεί τὴν πράξη του (πράγμα ποὺ ἔκαναν κατὰ κανόνα οἱ Ἰσπανοὶ σύντροφοι ἀπευθυνόμενοι στοὺς παρόντες γιὰ νὰ ἐκθέσουν τοὺς λόγους τῆς ληστείας), ἡ ἐνέργειά του ἀποκτᾷ μιὰ νέα διάσταση. Ἀποκαλύπτει τὴν ὑπαρξὴ ἐνὸς ἄλλου κοινωνικοῦ κινήματος, μιᾶς διαφορετικῆς δυναμικῆς μέσα στοὺς κόλπους τῆς κοινωνίας, καὶ αὐτὴ ἡ ἀποκάλυψη εἶναι ἀνατρεπτικὴ. "Ὅμως αὐτὸ εἶναι ἓνα παρεπόμενον, ἓνα δευτερεύον ἀποτέλεσμα. Ὅσοι καταφεύγουν στὴν ἐνοπλὴ βία μὲ κύριο σκοπὸ νὰ κερδίσουν τὰ πνεύματα ἢ τίς καρδιὲς γιὰ νὰ ἀσκηθεῖ πίεση ποὺ θὰ ἐπιτρέψει τὴν ἐπίσημη ἀναγνώρισή τους, εἴτε ἀποτυγχάνουν εἴτε ἐπιβάλλονται σὰν νέα ἐξουσία (παράδειγμα: οἱ παλαιστίνιοι κομμάντος στὴν πρώτη περίπτωσι, ὁ Ἰρλανδικὸς I.R.A. στὴ δεύτερη).

Στὴν πραγματικότητα εἶναι τὸ κεφάλαιο ποὺ ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ φύση τοῦ ληστεύει καὶ ἀπαλλοτριώνει, ἀπογυμνώνοντας τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸ περιβάλλον τους σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα. Στερεῖ τοὺς ἀνθρώπους, ἀκόμα καὶ τὰ πράγματα (βλέπε τὴ μόλυσμένη φύση), ἀπὸ τὸ εἶναι τους γιὰ νὰ κατορθώσει νὰ τοὺς ἐνσωματώσει, τοὺς μετατρέπει σὲ ἀντικείμενά του, σὲ τέρατά του — ἐφόσον δὲν εἶναι οὔτε ὁ ἑαυτὸς τους οὔτε ἀμιγῆ γρاناζία τοῦ κεφαλαίου — καὶ γνωρίζουν μιὰ κατατεμαχισμένη κοινωνία καὶ ζωῆ. Εἶναι λοιπὸν ἀπόλυτα φυσιολογικὸ ὅσοι ὀρθώνονται ἐναντίον τοῦ κεφαλαίου νὰ προβαίνουν σὲ ἐπανοικειοποιήσεις κάθε εἶδους: ὑλικές, ψυχολογικές, θεωρητικές, καὶ ἐπίσης οἰκονομικές, χρηματικές. "Ὅσο ὑπάρχει κεφάλαιο, τὸ χρῆμα παραμένει προνομιοῦχος μεσάζων κάθε κοινωνικῆς δραστηριότητας. "Ὅσο ὁ ἐχθρὸς θριαμβεύει ἐπιβάλλει παντοῦ τὴ μεσολάβησή του, χωρὶς νὰ ἐξαιρέσουμε τίς ἐπαναστατικές δραστηριότητες. Σὲ ὁρισμένες περιπτώσεις, τὰ ριζοσπαστικὰ ἄτομα ἢ ὁμάδες ὀδηγοῦνται ἀναπότρεπτα στὴ βίαιη οἰκειοποίηση ποσῶν ἀξίας, μολονότι ὁ σκοπὸς τους, ἡ ἴδια ἡ λογικὴ καὶ τὸ εἶναι τους, κατευθύνονται ἐναντίον τῆς ἀξίας σ' ὅλες τῆς μορφές. Αὐτὸ θὰ ἐκπλήξει καὶ θὰ σκανδαλίσαι μόνο ὅσους δὲν χρειάζονται μέσα γιὰ τὴ δράση ἐπεὶδὴ ἀπλούστατα δὲν ὄρουν ἢ ἀκόμα ὅσους διαθέτουν ἓνα γραφειοκρατικὸ μηχανισμό (κρατικοκαπιταλιστικές ὀργανώσεις), καὶ στὴν ἀκραία περίπτωσι ὅσους διαθέτουν τὴν ὑποστήριξη ἐνὸς Κράτους (ὅπως τὸ Ἰσπανικὸ Κομμουνιστὸ Κόμμα ποὺ ὑποστηρίχεται ἀπὸ τὴ Ρωσία.).

Παράλληλα μὲ τίς террорιστικές ἐνέργειες, στὸ ἐργατικὸ κίνημα τῆς Βαρκελώνης διαμορφωνόταν ἓνα ἀποτελεσματικὸ δίκτυο σχέσεων, ἰδιαίτερα μὲ τίς προλεταριακές βιβλιοθήκες καὶ μὲ τὴν ἐνεργὸ συμμετοχὴ στοὺς αὐτόνομους ἐργατικούς ἀγῶνες. Θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπενθυμίσουμε ὅτι μετὰ τὴ διπλὴ ἴπτα τοῦ προλεταριάτου (ποὺ συνετρίβη ἀπὸ τίς συνδυασμένες ἐπιθέσεις τοῦ φασισμού καὶ τοῦ ἀντιφασισμού), τὸ Ἰσπανικὸ ἐργατικὸ κίνημα γνώρισε πάλι κάποια ἀνοδο στὶς ἀρχές τῆς δεκαετίας τοῦ 1960· ἡ ἀνοδος αὐτὴ ἐκφράστηκε τὸ 1962-5 μὲ τὴν ἐμφάνισιν τῶν «Ἑργατικῶν Ἐπιτροπῶν», σὰν ἐπακόλουθο τοῦ κύματος τῶν αὐθόρμητων ἀπεργιῶν ποὺ ξεκίνησαν ἀπὸ τὰ ἀνθρακωρυχεῖα τῶν Ἀστουριῶν. Τὸ 1966-8 ὅλα τὰ

παραδοσιακά κόμματα και οργανώσεις εισέδυσαν μέσα στις Έργατικές Επιτροπές (μάλιστα το Κ.Κ. εισέδυσε και στο κρατικό συνδικάτο C.N.S.), κατέκτησαν την ηγεσία τους και τις μετέτρεψαν σε ρεφορμιστικές δομές. Μεταξύ του 1968 και του 1970, ο αντίκτυπος του γαλλικού και του ιταλικού κινήματος, σε συνδυασμό με την ισπανική κατάσταση, προκάλεσε μέσα στους κόλπους των Επιτροπών μια σειρά ιδεολογικών αγώνων, διασπάσεων, και εν γένει εξέλιξεων προς την κατεύθυνση της άκρας άριστερας. Κατόπιν, το 1970-3, παρατηρείται μια άνοδος των αυτόνομων εργατικών αγώνων που αρνούνται τους γραφειοκρατικούς και ιεραρχικούς ελέγχους (κάψιμο προκηρύξεων, εκδίωξη πολιτικών στελεχών από τις εργατικές συγκεντρώσεις, κλπ.). Αυτό ακριβώς το φαινόμενο προσπαθεί να πλήξει το Κράτος εξομοιώνοντας όλους τους συλληφθέντες και κατηγορούμενους, τους οποίους επιζητεί ταυτόχρονα να εξοντώσει και να δυσφημίσει (ό ένας στόχος διευκολύνει τον άλλο). Αποβλέπει στην καταστροφή μιας από τις εκδηλώσεις της αυτόνομης δράσης του ισπανικού προλεταριάτου.

Αντιτιθέμενες αποφασιστικά σ' όλες τις μορφές ρεφορμισμού και δημοκρατικού αντιφασισμού, αυτές οι ομάδες και κύκλοι έβαλαν σε πρώτο πλάνο το προλεταριακό πρόγραμμα της κατάργησης της μισθωτής εργασίας και της ανταλλαγής. Είναι χαρακτηριστικό ότι μετέφρασαν και κυκλοφόρησαν μια σειρά γαλλικών αντιεξουσιαστικών κειμένων, όπως τη μελέτη του Jean Barrot για τη ρωσική επανάσταση, τον πρόλογο του βιβλίου «La Bande à Baader», ένα άρθρο της «Négation» και το κείμενο του Βέργιου για την Ιρλανδία. Ακόμα, έδειχναν ζωηρό ενδιαφέρον για την ανάγνωση του Πάννεκεκ και του Μπορντίγκα, χωρίς να ακολουθούν θεωρητικά ούτε τον έναν ούτε τον άλλο.

Με την πρόοδο αυτών των ενεργειών, όρισμένα στοιχεία που είχαν επιδοθεί σε ληστείες αποφάσισαν να εγκαταλείψουν αυτές τις μεθόδους. Οι ληστείες αποδείχθηκαν θέβαια χρήσιμες κατά τις απαρχές του κινήματος (χωρίς να μπορούμε να ισχυριστούμε ότι έπαιζαν αποφασιστικό ρόλο), όμως στην επόμενη φάση γινότουσαν άσκοπες και επικίνδυνες. Σήμερα αγνοούμε γιατί και πώς οι σύντροφοι που συνελήφθησαν στις 16 Σεπτεμβρίου όργανωσαν μια νέα ληστεία: επομένως επιφυλασσόμαστε να μορφώσουμε γνώμη για το θέμα μέχρι να γίνουν γνωστά περισσότερα στοιχεία. Πάντως είναι βέβαιο ότι το Κράτος επιδιώκει με την ευκαιρία αυτή να εκμηδενίσει τους καρπούς του συνόλου των δραστηριοτήτων: 1) παρουσιάζοντας τις πράξεις ένοπλης βίας σαν γκανγκστερισμό αλλά κυρίως 2) εξομοιώνοντας τα ριζοσπαστικότερα στοιχεία του εργατικού κινήματος που δεν είχαν καμιά συμμετοχή σ' αυτές τις ενέργειες με τους πραγματικούς δράστες τους. Πρέπει να κάνουμε ό,τι μας είναι δυνατόν για να λάμψει η αλήθεια πάνω σ' αυτά τα δύο σημεία, χωρίς να συγχέουμε το ένα με το άλλο.

Η επαναστατική βία δεν είναι ένα μέσο που αποφασίζεται να χρησιμοποιηθεί επειδή άλλα μέσα αποδείχθηκαν δίχως αποτέλεσμα. Ούτε είναι άμυνα έναντιον μιας επίθεσης, λες και θάπρεπε πάντοτε να δικαιολογούμε μια βίαιη ενέργεια παρουσιάζοντας τόν έαυτό μας σαν «άμυνόμενο». Οι θεωρίες της άμυντικής βίας παίζουν τόν παιχνίδι του έχθρου. Επίσης δεν είναι αυτοσκοπός και δεν βρίσκει τή δικαιολόγησή της στόν ίδιο της τόν έαυτό. Χρησιμοποιείται (σαν βία υλική, ψυχολογική, κλπ.) για τήν επίτευξη κάποιου στόχου. Μ' αυτή τήν έννοια ανήκει σε κάθε κοινωνία, ακόμα και τήν αντιεξουσιαστική - κομμουνιστική ή όποια θά έμπεριέχει συγκρούσεις έφθσον κάθε σχέση συνεπάγεται μια σύγκρουση. Ούτε ή άρμονία ούτε ή αναρχία υπάρχουν σε άπόλυτη και στατική κατάσταση ή μια ρυθμίζει τήν άλλη. Στίν αντιεξουσιαστική - κομμουνιστική κοινωνία τά άτομα και οι ομάδες - που θά έχουν στο έξής τήν ικανότητα να μετασχηματίζουν αδιάκοπα τή ζωή τους - θά έχουν συγκρούσεις και ταυτόχρονα τά μέσα να τις ρυθμίζουν δίχως να βλάπτουν και να άκρωτηριάζουν τούς άλλους ή τόν έαυτό τους. Τό ίδιο τό περιεχόμενο τής «βίας» παίρνει έτσι μια έννοια τόσο καινούργια, ώστε έδω χρησιμοποιούμε τόν όρο μόνο για τεχνικούς λόγους: πρόκειται για τή γλώσσα τής σύγχρονης - προϊστορικής κοινωνίας.

Η βία αποτελεί ουσιώδες γνώρισμα τής υπάρχουσας κοινωνίας εξαιτίας τής αντιφατικής φύσης του κεφαλαίου. Ακόμα και σε περιόδους ευημερίας και ειρήνης τό κεφάλαιο καταστρέφει άγαθά κα ανθρώπους, αφήνει άχρησιμοποίητες όρισμέ-

νες παραγωγικές δυνάμεις, δημιουργεί την πείνα. Είναι γνωστό ότι το αυτόκινητο μετά το 1945 σκότωσε περισσότερους γάλλους απ' όσους ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος. 'Η βία είναι επίσης ιδεολογική: εξαναγκασμός να μιλιέται μιὰ όρισμένη γλώσσα, σθήσιμο ενός τοπικού ιστορικού παρελθόντος, έπιβολή μιὰς αύστηρά προσδιορισμένης σεξουαλικής πρακτικής. Το κεφάλαιο πραγματοποιεί άκόμα και την άνθρωποκτονία τών νεκρών, δηλαδή τής έργασίας του παρελθόντος που συσώρευσαν οι περασμένες γενιές, όταν παραμελεί ή καταστρέφει την ύλική ύποδομή που δέν μπορεί είτε δέν θέλει να συντηρήσει. Το κεφάλαιο, από μόνο το γεγονός τής λειτουργίας του, φθείρει, και συνθλίβει τὰ σώματα και τὰ πνεύματα. Το γκλόμπ άποτελεί έξάίρεση. Το «άστυνομικό Κράτος» είναι συστατικό στοιχείο και προϊόν ενός πολύ γενικώτερου φαινομένου.

'Η συλλογική αντίδραση έναντίον του κεφαλαίου περιλαμβάνει τή βία σαν μέσο για την καταστροφή τών καταπιεστικών κοινωνικών σχέσεων. 'Η μάλλον κάτι περισσότερο: ή απομόνωση διαλύεται με μιὰ συλλογική πρακτική που είναι, μεταξύ άλλων, βίαιη στην επανάσταση ή ανθρώπινη κοινότητα επανασυγκροτείται μέσα στη βία. 'Η βία είναι ένα μέσο για την τροποποίηση τών σχέσεων παραγωγής και ή χρησιμοποίησή της προς αύτη την κατεύθυνση είναι έργο συλλογικό. 'Ετσι ή βία γίνεται ένας θετικός τρόπος άρνησης τής κοινωνικής όργάνωσης, από τή στιγμή που στρέφεται έναντίον τών ριζών της.

'Ορισμένα άτομα ή ομάδες αναγκάζονται να όργανώσουν τή συλλογική χρήση τής βίας για να έπιβάλουν την ίκανοποίηση τών αίτημάτων τους. Στη σημερινή Γαλλία, σπάνια τίθεται το πρόβλημα τής χρησιμοποίησης βίας στις ριζοσπαστικές δραστηριότητες: γίνεται όμως πρόβλημα ζωτικής σημασίας όταν ο άγώνας κατά του Κράτους, τής άριστερας και τών άριστεριστών παίρνει τις διαστάσεις άνοιχτής σύγκρουσης και χρειάζεται να έπιβληθείς έμπρακτα να ή μπορούσεις να έκφραστείς και να άναπτύξεις όρισμένες δραστηριότητες. Στην 'Ισπανία οι κοινωνικές σχέσεις έπιφέρουν μιὰ πολύ πιεστικώτερη ανάγκη προσφυγής στη βία, συμπεριλαμβανομένης τής ένοπλης: έτσι τίθενται πολύ πιο άμεσα όρισμένα «στρατιωτικά» καθήκοντα. 'Όμως, και σ' αύτη άκόμα την περίπτωση, ή βία είναι έπακόλουθο κοινωνικών αναγκών που δέν μπορούν να ίκανοποιηθούν διαφορετικά, και όχι τής αυτόδυναμης λογικής στρατιωτικών σχηματισμών άποκομμένων από την κοινωνική ζωή και άποτελουμένων από άτομα που κατανόησαν την ανάγκη προσφυγής στην ένοπλη βία και στη συνέχεια όργανώνονται και στρατολογούν μ' αύτο τον σκοπό.

Το κίνημα είναι ύποχρεωμένο να καταφύγει στη βία, και στην όργάνωση αύτης τής βίας, για να ανταποκριθεί σε συγκεκριμένες ανάγκες. Βέβαια σ' αύτο τον τομέα ο όλοκληρωτικός άutoσχεδιασμός οδηγεί στην άποτυχία. 'Αλλά και μιὰ μόνημ και ειδικευμένη όργανωτική μορφή δέν θα έχει καλύτερα άποτελέσματα. 'Η «προετοιμασία» για τή χρήση τής βίας δέν είναι έργο ομάδων όργανωμένων μ' αύτην άκριβώς την προοπτική: είναι ζήτημα δεσμών και μέσων που ύφίστανται μέσα στο προλεταριάτο και μέσω αύτου. Το προλεταριάτο δέν είναι μονάχα ο «άπόκληρος» και ή άρνηση αύτης τής κοινωνίας: για να άρνηθεί τή συνθήκη του, βάζει σε ένέργεια τὰ μέσα που του προσφέρει ή «προλεταριακή έμπειρία», ή κοινωνική ύπαρξη και λειτουργία του. Βρίσκει στο ίδιο του το είναι τὰ στοιχεία του προγράμματός του, αλλά και μέσα για την πραγματοποίησή του. Σε κοινωνικό επίπεδο, ή ένοπλη δράση διενεργείται κυρίως μέσω του δικτύου τών σχέσεων που συνεπάγεται ή ίδια ή ύπαρξη του προλεταριάτου. 'Η «προετοιμασία τής εξέγερσης» είναι κυρίως ζήτημα θεωρίας, συμμετοχής στους κοινωνικούς άγώνες, συμβολής στην πρόοδο όρισμένων ιδεών, δημιουργίας σχέσεων και έπαφών, κλπ. Δέν ύπάρχει καμμιά ανάγκη συγκρότησης ειδικευμένων «στρατιωτικών» ομάδων με έτικέττα και με μιὰ όργάνωση στραμμένη προς τή χρησιμοποίηση τής βίας. Κάθε συγκεκριμένη ένέργεια μπορεί να πραγματοποιείται με τή συνεργασία άτόμων και ομάδων που δέν είναι όργανωτικά συγκροτημένες ούτε ειδικευμένες: καί πρέπει να κρίνεται με βάση το περιεχόμενό της και όχι τή λογική ειδικευμένων «στρατιωτικών» ομάδων. 'Η ανάγκη τής έτικέττας σημαίνει μιὰ όργάνωση τής ένοπλης βίας που υίοθετεί σαν κριτήριο την ίδια τή βία και όχι δραστηριότητες συνδεδεμένες με πραγματικές ανάγκες. 'Η γκουεβαρική λογική τής «έστίας» του

άνταρτοπολέμου συνίσταται ακριβώς στη δημιουργία ενός στρατιωτικού πόλου άσχετα από κάθε κοινωνικό κίνημα. "Όταν μια ομάδα θεωρεί τόν έαυτό της πυρήνα του μελλοντικού «έπαναστατικού» στρατού, δρᾶ έξω από τὸ προλεταριάτο καί τις περισσότερες φορές έναντίον του έτσι τείνει νά μετασχηματιστεί σέ μικρο - έξουσία, σ' ένα είδος προπλάσματος Κράτους πού θέτει ύποψηφίότητα γιά τήν αντικατάσταση τοῦ παλιού κρατικού μηχανισμού.

Στήν 'Ισπανία ὑπάρχει ἄμεση σχέση ανάμεσα στήν ἐπαναστατική δράση καί τή «στρατιωτική» ὑποδομή, γιὰτί οποιαδήποτε δραστηριότητα συγκρούεται ἀπό τήν πρώτη στιγμή μέ τή στρατιωτική βία τοῦ Κράτους (καταστολή έναντίον τῶν ἀπεργιῶν, τῶν συγκεντρώσεων, τῆς κυκλοφορίας κειμένων, κλπ.). Εἶναι λοιπόν προφανής ἡ ἀναγκαιότητα μιᾶς «στρατιωτικῆς» ὑποδομῆς, δηλαδή μιᾶς ὀργάνωσης τῆς βίας. Ἀλλά τίθεται τὸ πρόβλημα: τί εἶδους ὑποδομή; Κατά τή γνώμη μας ἡ ὑποδομή αὐτή δέν μπορεῖ νά ἀνάγεται σέ αὐτοσκοπό, ἀλλά πρέπει νά εἶναι τὸ ὄργανο πού ἐπιτρέπει τήν πραγματοποίηση τῶν ὑπόλοιπων δραστηριοτήτων, καί εἶναι αὐτές ἀκριβῶς πού παίζουν ἀποφασιστικό ρόλο. "Όταν λογουκάρη ἐκδίδεται μιὰ μπροσούρα τὸ πρόβλημα εἶναι νά κυκλοφορήσει, καί ὄχι νά διατηρηθεῖ μιὰ «στρατιωτική» δομή πού εἶναι ἴσως ἀναγκαῖα γιά τήν εἰσαγωγή της ἀπό τὸ ἐξωτερικό. Ἡ ἐπαναστατική ὀργάνωση ὀργανώνει τὰ συγκεκριμένα καθήκοντα πού ἀποτελοῦν τὸν λόγο ὑπαρξῆς της, καί ὄχι τὸν ἴδιο της τὸν έαυτό. Δέν ἐπιζητεῖ νά «καπελλώσει» τοὺς ἀγῶνες γιά νά τοὺς καταχωρίσει σὸ ἐνεργητικό της: ἀντίθετα, φροντίζει ὥστε ἡ δραστηριότητά της νά ἀνῆκει θεωρητικά καί ὕλικά σέ ὅλους καί αὐτὸ σέ ὁλόένα σύζανόμενο βαθμὸ εὐνοεῖ τις πρωτοβουλίες πού δέν πηγάζουν ἀπὸ τήν ἴδια καί ξεφεύγουν ἀπὸ τὸν ἔλεγχό της. Οἱ π ο λ ι τ ι κ ῆ ς ὀργανώσεις κάνουν ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο. "Ας προστεθεῖ ὅτι ὁ πρῶτος τρόπος λειτουργίας ἀποδεικνύεται πολὺ ἀποτελεσματικώτερος ἀπέναντι στήν καταστολή.

Φυσικά μποροῦν νά ὑπάρχουν ὁμάδες ἀγῶνα, ἀλλὰ μόνο σὰν μέσα τῆς ταξικῆς πάλης. Σκοπὸς εἶναι ἡ ἀποτελεσματικώτερη δυνατὴ ἔκφραση τῶν ἀνατρεπτικῶν προοπτικῶν μέσα στοὺς κοινωνικοὺς ἀγῶνες — πού ἐνδέχεται νά ἀπαιτήσῃ ἐνοπλὴ δράση πάντοτε μέσα σὰ πλαίσιά τους — καί ὄχι ἡ ὑπαρξὴ καλοοργανωμένων καί πανέτοιμων στρατιωτικῶν ὁμάδων. Στὴν τελευταία περίπτωση, οἱ ὁμάδες πού συγκροτήθηκαν έξω ἀπὸ τὸ προλεταριάτο θά τοῦ παραμείνουν ἐξωτερικές. Ἡ ὀργάνωση τῆς ὀργάνωσης ἀπὸ τὴ μιὰ, καί ἡ ὀργάνωση τῶν συγκεκριμένων δραστηριοτήτων ἀπὸ τήν ἄλλη, συνεπάγονται τελείως διαφορετικές σχέσεις μέ τὸ κοινωνικὸ κίνημα καί τὴν ἐργατικὴ τάξη.

Ἡ πρακτικὴ τῶν ἱσπανῶν ἐπαναστατῶν δὲν ἀπέβλεπε οὔτε στὸν σχηματισμὸ ἑνὸς στρατιωτικοῦ μηχανισμοῦ οὔτε στὸν терроризм ἐναντίον ἀτόμων ἢ κτιρίων πού ἀντιπροσωπεύουν τὴν κατεστημένη τάξη πραγμάτων, ἀλλὰ τὴν ἐκπλήρωση μιᾶς περιορισμένης ὕλικῆς λειτουργίας. "Όμως κάθε δραστηριότητα ἀναπαράγει συνθήκες ὑπαρξῆς πού τείνουν νά τὴ διαιωνίσουν πέρα ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς λειτουργίας της. "Όσο πιὸ ἀνίσχυρο εἶναι τὸ κοινωνικὸ κίνημα, τόσο περισσότερο τὰ μέσα ἐπιβάλλονται σὰν σκοποὶ. "Ετσι καί ἡ ὀργάνωση ἐνοπλῆς δραστηριότητος μέσα στὴν παρανομία τείνει νά δημιουργήσῃ μιὰ δική της αὐτοδύναμη λογική: νέες χρηματικὲς ἀνάγκες, σκοπιμότητα νέων ληστειῶν, κλπ. Μόνος τρόπος νά ξεφύγῃ κανεὶς ἀπ' αὐτὴ τὴ δυναμικὴ εἶναι μιὰ ξεκάθαρη ἀντίληψη τῶν στόχων τοῦ κινήματος. Εἶναι πολὺ σημαντικώτερο νά δημιουργηθοῦν ὁμάδες ἐργατῶν καί νά κάνουν ληστείες ἐφόσον τὸ κρίνουν σκόπιμο, παρὰ νά ὀργανωθεῖ ἕνας στρατιωτικὸς μηχανισμός. Ἡ συγκεντροποίηση εἴτε αὐτονομία τῶν ὁμάδων δὲν ἀποτελεῖ ἀποφασιστικὸ κριτήριο: σημασία ἔχει τὸ περιεχόμενο τῆς δραστηριότητάς τους. Ἐὰν ὀρίζονται σὰν μόνιμος καί εἰδικευμένος μηχανισμός, χάνουν κάθε ἐπαφὴ μέ τοὺς κοινωνικοὺς ἀγῶνες. Ὑπάρχει τὸ προλεταριάτο πού ἀγωνίζεται καί ἄτομα πού ὀργανώνονται καί ἐνδέχεται νά ἀποφασίσουν τὴ διάπραξη μιᾶς ληστείας: ὄχι μιὰ στρατιωτικὴ ὀργάνωση ἀπὸ τὴν ὁποία ἀπορρέουν τὰ ὑπόλοιπα σὰν λογικὰ ἐπακόλουθα. "Όποτε χρειάζεται, τὸ κοινωνικὸ κίνημα καταφεύγει στὴ βία. Καί τότε ὅσοι δὲν τὴν χρησιμοποιοῦν, τὴν ἐξηγοῦν καί τὴ δικαιολογοῦν θεωρητικά.

Ὁ κίνδυνος θά ἦταν νά ἀναδημιουργήσουμε, μέ τὸ πρόσχημα πρακτικῶν ἀναγκαιοτήτων, ἕνα νέο τύπο ἐ π α γ γ ε λ μ α τ ῖ α ἐ π α ν α σ τ ᾶ τ η, πού

θα διακρίνονταν από τὸ προλεταριάτο ὅχι εἰσάγοντας σ' αὐτὸ τὴ συνείδηση, ἀλλὰ ἐκπληρώνοντας ἓνα καθῆκον ποὺ τὸ προλεταριάτο, «ἀφημένο στὶς δικές του δυνάμεις», θὰ ἦταν ἀνίκανο νὰ ἐκπληρώσει. Ἔτσι θὰ ἀνασυγκροτούσαμε τὸν «λενινισμό», ὑποκαθιστώντας στὴ βίαιη δρᾶση τοῦ προλεταριάτου (στὸ ὁποῖο ἀνήκουμε) τὴ δραστηριότητα ὁμάδων (συγκεντροποιημένων εἴτε αὐτόνομων) ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ εἰδικούς τῆς βίας. Ἡ ἱστορία τοῦ κινήματος δείχνει ὅτι οἱ ὁμάδες ἀγώνα ποὺ ὀργανώνονται ἔξω ἀπὸ τὸ προλεταριάτο καταλήγουν, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὶς ὁποιοδήποτε καλές προθέσεις, νὰ αὐτονομηθοῦν ἀπὸ τὴν ταξικὴ πάλη, στρατολογώντας ἄλλωστε ἀνθρώπους πολὺ διαφορετικούς ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτες προλετάριους καὶ δρώντας γιὰ δικό τους λογαριασμό: γιὰ τὸ χρῆμα, γιὰ τὴν αὐτοπροβολὴ ἢ ἀπλῶς γιὰ τὴν ἐπιβίωσή τους. Αὐτὸ συνέβη καὶ μὲ τοὺς μπολσεβίκους. Ἡ κατανόηση τοῦ φαινομένου ἀποτελεῖ ἀπαραίτητη προϋπόθεση τῆς ριζικῆς κριτικῆς τοῦ λενινισμοῦ.

Ἡ ἐξέγερση καταστρέφει ἀνθρώπους καὶ ἀγαθὰ, ἀλλὰ μὲ σκοπὸ νὰ καταστρέψει μιὰ κοινωνικὴ σχέση καὶ στὸ μέτρο ποὺ τὸ ἐπιτυγχάνει. Βία καὶ καταστροφή δὲν εἶναι ταυτόσημα. Ἡ βία εἶναι κατὰ κύριο λόγο ἀπόκτηση τῆς κατοχῆς ἐπὶ ἐνὸς πράγματος μὲ δυναμικὰ μέσα. Ἡ ἐπαναστατικὴ βία εἶναι συλλογικὴ οἰκειοποίηση. Ἐνῶ τὸ κεφάλαιο πρέπει νὰ καταστρέψει γιὰ νὰ θριαμβεύσει, τὸ ἀντιεξουσιαστικὸ κίνημα σημαίνει ἀντίθετα τὴν κυριαρχία τῶν ἀτόμων πᾶνω στὴ ζωὴ τους. Τόσο οἱ «θετικιστικὲς» ἢ «ὀρθολογιστικὲς» ὅσο καὶ οἱ «ἀνθρωπιστικὲς» ἀντιλήψεις παρακάμπτουν τὸ ἀληθινὸ πρόβλημα.

Οἱ κρατικοκαπιταλιστὲς ἐπιμένουν πᾶνω στὴν «κατάκτηση τῆς ἐξουσίας», ἐνῶ τὸ ζήτημα εἶναι ἡ κατάκτηση τῆς δυνατότητας νὰ δράσουμε, νὰ μεταμορφώσουμε τὸν κόσμον καὶ τοὺς ἑαυτοὺς μας. Δὲν χρειαζόμαστε δομὲς δυνάμεις, ἀλλὰ τὴ δύναμιν νὰ ἀλλάξουμε τὶς δομὲς. Ἐπίσης, μιλάνε γιὰ ἐξοπλισμὸ τοῦ προλεταριάτου καὶ ἐνοπλο ἀγώνα χωρὶς νὰ τὰ συνδέουν μὲ τὸ π ε ρ ι ε χ ὶ μ ε ν ο τοῦ κινήματος. Ὁ ἐμφύλιος πόλεμος παίζει τὸ παιχνίδι τοῦ κεφαλαίου ὅταν δὲν στρέφεται ἐναντίον του. Τὸ πρόβλημα δὲν εἶναι ὁ ἐξοπλισμὸς τῶν ἐργατῶν καὶ ἡ ἐνοπλὴ πάλη τους, ἀλλὰ ἡ χρησιμοποίηση τῶν ὅπλων τους ἐναντίον τῶν ἐμπορευματοικῶν σχέσεων καὶ τοῦ Κράτους. Ὁ ἐμφύλιος πόλεμος δὲν εἶναι τὸ ἀπόλυτο καλὸ ἀπέναντι στὸ ἀπόλυτο κακὸ τοῦ ἱμπεριαλιστικοῦ πολέμου. Ἐνας ἐμφύλιος πόλεμος μπορεῖ νὰ εἶναι ὀλοκληρωτικὰ καπιταλιστικὸς καὶ μάλιστα νὰ θέτει ἀντιμέτωπες δύο μορφές ἀστικοῦ Κράτους. Κριτήριο γιὰ τὴν ἐκτίμησή του πρέπει νὰ εἶναι οἱ σχέσεις παραγωγῆς καὶ ὁ στρατός: ὅσο θριαμβεύουν οἱ ἐμπορευματοικὲς σχέσεις καὶ ἡ στρατιωτικὴ βία ποὺ τὶς ὑπερασπίζει, δὲν ὑπάρχει κίνημα πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς κοινωνικῆς ἀνατροπῆς. Πάντοτε πρέπει νὰ θέτουμε τὸ ἐρώτημα τί κἀνεῖ ἡ βία, τί κάνουν οἱ ἐργάτες ἔστω κι ἂν εἶναι ὀργανωμένοι σὲ πολιτοφυλακές: ἐὰν αὐτὲς ὑποστηρίζουν μιὰ ἐξουσία ποὺ διατηρεῖ τὸ κεφάλαιο, δὲν εἶναι παρὰ μιὰ ἐξελιγμένη μορφή ἐνσωμάτωσης τῶν ἐργατῶν στὸ Κράτος. Ὁ πόλεμος τῆς Ἰσπανίας ἔθεσε ἀντιμέτωπες δύο μορφές ἀνάπτυξης τοῦ κεφαλαίου, διαφορετικὲς ἀλλὰ ἐξίσου ἀντιπρολεταριακές. Μόλις οἱ ἐργατικὲς πολιτοφυλακές, ποὺ σχηματίστηκαν ἐνάντια στὸ πραξικόπημα τοῦ Φράνκο, ἀποδέχθηκαν νὰ ἐνσωματωθοῦν στὸ δημοκρατικὸ Κράτος, συνθηκολόγησαν καὶ προετοιμάσαν τὴ διπλῇ ἥττα: ἀπέναντι στὴ Δημοκρατία (συντριβὴ τοῦ προλεταριάτου τῆς Βαρκελώνης τὸ Μάη τοῦ 1937) καὶ ἀπέναντι στοὺς ἐθνικιστὲς. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσιν τὸ προλεταριακὸ κίνημα ἦταν καὶ πάλι ζήτημα περιεχομένου καὶ μόνο στὴ συνέχεια ζήτημα μορφῆς.

Σὲ μὴ ἐπαναστατικὲς περιόδους, οἱ ριζοσπαστικὲς ὁμάδες μπορεῖ νὰ ἔχουν σὰν καθῆκον — μεταξὺ ἄλλων καὶ ὅποτε χρειάζεται — μιὰ ὀργανωμένη βίαιη δρᾶση. Ὅμως δὲν μποροῦν νὰ δροῦν σὰν ἐνοπλὴ φράξια ἢ στρατιωτικὸ τμήμα τοῦ προλεταριάτου. Ἀπλούστατα οἱ ἐπαναστάτες αὐτοὶ παραμένουν προλετάριοι σὰν τοὺς ἄλλους, ποὺ ὁδηγοῦνται πρὸς στιγμὴν νὰ εἰσέλθουν σὲ μιὰ φάση ἐνοπλοῦ ἀγώνα ποὺ συνεπάγεται ἓνα βαθμὸ παρανομίας. Ὁ κίνδυνος εἶναι νὰ θεωρήσουν τὸν ἑαυτό τους σὰν μιὰ ζέχωση καὶ αὐτοδύναμη ὁμάδα, προοριζομένη νὰ χρησιμοποιεῖ τὴ βία ἐπ' ἀόριστον. Ἐὰν ὀρισθοῦν καὶ συμπεριφέρονται σὰν εἰδικοί τῆς βίας, θὰ ἀποκτήσουν ἓνα μονοπώλιο καὶ θὰ ἀποκοποῦν ἀπὸ τὶς πραγματικὲς κοι-

νωνικές ανάγκες που διέπουν τὸ ἀνατρεπτικὸ κίνημα. Μάλιστα θὰ τείνουν νὰ μὴν ἐκφράζουν οὔτε τίς δικές τους ἀνάγκες. Σὲ σχέση μὲ τὸ ὑπόλοιπο προλεταριάτο, θὰ μετατραποῦν σὲ μιὰ νέα ἐξουσία που ἀποβλέπει στὴν ἀναγνώρισή της, σὰν μηχανισμὸς ἀρχικὰ στρατιωτικὸς καὶ κατόπιν πολιτικὸς.

Ὁ ὅρος «τερρορισμὸς» μπορεῖ νὰ βοηθεῖ πλατεῖα σὰν χρησιμοποίησις τῆς τρομοκρατίας: μ' αὐτὴ τὴν ἔννοια τὸ κεφάλαιο εἶναι ἀπὸ τὴ φύση του τερροριστικὸ. Μὲ τὴ στενὴ ἔννοια, σὰν ιδιόμορφη πρακτικὴ ἢ καμμιά φορὰ στρατηγικὴ, εἶναι ἐφαρμογὴ τῆς βίας στὰ νευραλγικὰ σημεῖα τῆς κοινωνίας. Ὅταν δὲν ἀποτελεῖ συστατικὸ στοιχεῖο ἐνὸς κοινωνικοῦ κινήματος, ὁδηγεῖ σὲ μιὰ βία ἀποκομμένη ἀπὸ τίς κοινωνικὲς σχέσεις. Στὶς χώρες ὅπου λυμαίνεται μιὰ θηριώδης καταστολὴ καὶ ὅπου ἡ ἐργατικὴ τάξη εἶναι ἐξατομικευμένη, ὑπάρχει μιὰ δυναμικὴ τοῦ τερρορισμοῦ τῶν πόλεων που σύντομα ἐμφανίζεται σὰν σύγκρουσις δύο μηχανισμῶν: φυσικὰ ἡ νίκη στέφει τὸ Κράτος. Παρόμοια ὅπως οἱ ἐργάτες συχνὰ θεωροῦν τοὺς πολιτικοὺς ἀγῶνες σὰν ἓνα κόσμον που θρίσκεται ὑπεράνω αὐτῶν, ἔτσι παρακολουθοῦν καὶ τὴ σύγκρουση τερροριστῶν καὶ Κράτους μετρώντας τὰ πλήγματα. Στὴν καλύτερη περίπτωσι αἰσθάνονται ἠθικὴ ἀλληλεγγύη. Μάλιστα μπορούμε νὰ ἀναρωτηθούμε ἐὰν αὐτὴ ἡ σύγκρουση δὲν βοηθεῖ νὰ διατρεῖται τὸ κοινωνικὸ πρόβλημα σὲ δεῦτερον πλάνο.

Τὸ μέσο ἐνδέχεται νὰ μετατραπῇ σὲ σκοπὸ: νὰ μιὰ ἀλήθεια που δὲν ἰσχύει μόνο γιὰ τὴ βία. Ἡ θεωρία, λογουχάρη, ἓνα μέσο γιὰ νὰ κατανοοῦμε καὶ νὰ ὁρῶμε ἀποτελεσματικώτερα, μπορεῖ νὰ μετατραπῇ σὲ ὑποκατάστατο τῆς δράσης. Τὰ ἀποτελέσματα ἐνὸς τέτοιου φαινομένου εἶναι πάντως πολὺ σοβαρὰ στὴν περίπτωση τῆς βίας. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ παίξει μὲ τὸν «ἐνοπλὸ ἀγῶνα». Ὑπάρχουν ἐνέργειες πού, χωρὶς νὰ τίθεται ζήτημα νὰ τίς «καταδικάσουμε» (αὐτὸ εἶναι ὑπόθεσις δικαστῶν), δὲν μπορούμε νὰ τίς ὑποστηρίξουμε οὔτε κἂν νὰ τίς ἀντιμετωπίσουμε σὰν θετικὸ γεγονὸς. Τὸ κεφάλαιο ἐπιθυμεῖ τὴν αὐτοκαταστροφὴ τῶν ριζοσπαστικῶν μειονοτήτων. Ὅδηγεῖ ὀρισμένους ἐπαναστάτες στὴ συνείδησιν ὅτι δὲν μποροῦν πιά νὰ τὸ ἀνεχθοῦν: ἓνας τρόπος ἐξουδετέρωσής τους εἶναι νὰ τοὺς ἐξωθήσει νὰ πάρουν τὰ ὅπλα ἐναντίον του. Ἐδῶ δὲν ἀναφερόμαστε στὶς «προβοκάτσιες», ἀλλὰ σὲ κοινωνικὲς πιέσεις. Σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι δὲν μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι ὀρισμένοι σύντροφοι ὑποχρεώθηκαν νὰ δράσουν ἔτσι, κι αὐτὸ εἶναι ὅλο. Γιατὶ μιὰ λειτουργία ἐνὸς κοινωνικοῦ κινήματος, καθὼς ἐπίσης καὶ τῶν ἐπαναστατικῶν ὁμάδων, εἶναι νὰ ὁργανώνουν τὴν ἀντίστασιν ἐναντίον αὐτῶν τῶν πιέσεων. Βέβαια ἡ θεωρία δὲν ρυθμίζει τὰ πάντα. Ἡ κατανόπη ἐνὸς πράγματος δὲν συνεπάγεται ἀναγκαστικὰ τὴν ἀνάλογη πρακτικὴ. Πάντως ἡ θεωρία ἀποτελεῖ μέρος τῆς πρακτικῆς, κι αὐτὸ δὲν μπορούμε νὰ τὸ ἀγνοήσουμε. Ὅσοι ἐπιδοκιμάζουν ἢ ἀρνοῦνται νὰ κριτικάρουν τὴν ὁποιαδήποτε βίαιη ἐνέργεια, πέφτουν στὴν παγίδα τοῦ κεφαλαίου.

Ὑπάρχουν δύο αὐταπάτες. Πιστεῦεται ὅτι ἡ βία, ἐπειδὴ ἔχει πῶς ἄμεση σχέση μὲ τὴν πραγματικότητα, τὴν τροποποιεῖ περισσότερο ἀπ' ὅ,τι λογουχάρη τὰ κείμενα. Ὅμως ἡ βία, ἀκριβῶς ὅπως καὶ τὰ κείμενα, μπορεῖ νὰ λειτουργήσῃ σὰν ὑποκατάστατο μιᾶς ἄλλης πρακτικῆς. Ἡ ἐπαναστατικὴ ἔχει σὰν κριτήριον μιὰ πραγματικὴ τάση πρὸς τὴν ἀνατροπὴ τοῦ ὑπάρχοντος. Ὁ Μπάαντερ ἐπιζητοῦσε ἀρχικὰ νὰ ἀφυπνίσῃ τὸ γερμανικὸ προλεταριάτο, βρέθηκε ὅμως ἀπομονωμένος, ὄχι ἀριθμητικὰ ἀλλὰ κοινωνικὰ. Στὸ σημεῖο αὐτὸ πρέπει νὰ ἀσχοληθούμε μὲ τὴν ἄλλη αὐταπάτη, σχετικὰ μὲ τὴ βία τῶν «μαζῶν». Τὸ κριτήριον δὲν εἶναι ποτὲ ἀριθμητικόν. Μιὰ ὀλιγάριθμη μειονότητα μπορεῖ νὰ πραγματοποιήσῃ θετικὲς βίαιες ἐνέργειες, ἐφόσον ἐντάσσεται σ' ἓνα κοινωνικὸ κίνημα (πράγμα που ἄλλωστε ἰσχύει καὶ γιὰ τίς μὴ βίαιες ἐνέργειες). Ἡ ἀνατρεπτικὴ δρᾶσι δὲν χρειάζεται νὰ βρεῖ καταφύγιον στοὺς κόλπους τῶν μαζῶν οὔτε ἐπιζητεῖ νὰ τίς συγκλονίσῃ μὲ παραδειγματικὲς ἐνέργειες. Ὅπωςδήποτε οἱ ὁμάδες που ἀντιπαραθέτουν στὴ «μειοψηφικὴ βία» τὴ «βία τῶν μαζῶν», μὲ τὸν ὅρο «μάζες» ἐννοοῦν τοὺς μηχανισμοὺς που τίς ὁργανώνουν, τὰ μεγάλα κόμματα καὶ συνδικάτα.

Ὅσο ἀντιφατικώτερη γίνεται ἡ κοινωνία, τόσο περισσότερο κατατεμαχίζει καὶ ἐξατομικεύει τοὺς ἀνθρώπους, τόσο περισσότερο ἐντείνει τὴν ἀνάγκη τῆς κοινότητας. Ἡ βία εἶναι ἐπαναστατικὴ καὶ συμβάλλει στὸν σχηματισμὸ τῆς ἀνθρώπινης κοινότητος μόνο ὅταν ἐπιτίθεται κατὰ τῶν θεμελίων τῆς ὑπάρχουσας κοι-

νωνίας. "Όταν απλώς διατηρεί αὐταπάτες ψευτο-κοινότητας, εἶναι ἀντεπαναστατική καὶ ὁδηγεῖ εἴτε στὴν καταστροφή τῶν ἀνατρεπτικῶν ὁμάδων εἴτε στὴ μετατροπὴ τους σὲ πρόσθετες ἐξουσιαστικές δομές.

Οἱ παρατηρήσεις αὐτὲς δὲν εἶναι παρὰ μιὰ σύντομη συμβολὴ στὴ συζήτηση τοῦ προβλήματος καὶ συγκεντρώθηκαν βιαστικά μὲ σκοπὸ νὰ βοηθήσουμε τοὺς ἰσπανοὺς συντρόφους. Οἱ φυλακισμένοι χρειάζονται, ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, νὰ λάμψει ἡ ἀλήθεια γιὰ τὸν ἐπαναστατικὸ χαρακτήρα τῶν ἐνεργειῶν τους καὶ ἐπίσης νὰ ἀσχοληθεῖ ὁ τύπος μὲ τὴν περίπτωσή τους γιὰ νὰ ἐξασκηθεῖ πίεση στὸ δικαστήριο· ἀπὸ τὴν ἄλλη, τὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα πρέπει νὰ ἀναλάβει τὴν υπεράσπιση καὶ διευκρίνιση τῶν ἐνεργειῶν τους. Ἡ «ἐπαναστατική» βοήθεια δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ προέρχεται ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ ἀνατρεπτικά στοιχεῖα. Μάλιστα τὸ δεύτερο καθήκον μας εἶναι προϋπόθεση τοῦ πρώτου, γιατί δὲν εἶναι δυνατόν νὰ περιμένουμε ἀπὸ τὴν ἀριστερὰ καὶ τὴν ἄκρα ἀριστερὰ νὰ βοηθήσουν οὐσιαστικά ἀνθρώπους ποὺ τίς καταπολεμοῦν.

Ἡ ἀλληλεγγύη δὲν ἔχει νόημα ἔξω ἀπὸ μιὰ πρακτική: γι' αὐτὸ καὶ οἱ συνήθειες καμπάνιες «ἐναντίον τῆς καταστολῆς» εἶναι κατὰ κανόνα αὐτοδιαφημιστικές ἐνέργειες τῶν ὁργανώσεων. Τὸ ἄτομο μόνο τὴ συμπάθειά του μπορεῖ νὰ προσφέρει καὶ οἱ ὁργανώσεις οἱ εἰδικευμένες στὴν ἀλληλεγγύη συγκεντρώνουν τέτοια ἄτομα χωρὶς νὰ κάνουν τίποτα. Ἡ ἀλληλεγγύη ἀρκεῖται νὰ ὁργανώνει τὴν ἀλληλεγγύη. Μάλιστα εἶναι εὐθὺς ἀντιδραστικὴ ὅταν καταγγέλλει «σκάνδαλα», τὴ στιγμή ποὺ τὸ δῆθεν σκανδαλώδες γεγονός εἶναι ὅπλο ἀποτέλεσμα ἐνὸς αἰτίου ποὺ τοποθετεῖται ἐπιμελῶς ἔξω ἀπὸ τὸ βεληνεκὲς τῆς κριτικῆς. Καταλήγουν στὴν καταγγελία ἢ τὴ διαρρύθμιση τῶν ὀφθαλμοφανέστερων ὀψεων τῆς κοινωνικῆς καταστολῆς, ἐνῶ ταυτόχρονα διασώζουν ἢ ἀκόμα ἐκουγχρονίζουν τὸ ὅλο.

Κυριολεκτικά μιλώντας, τὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα δὲν ὁργανώνει καμμιά ἰδιαίτερη ὑποστήριξη. Τὰ μέλη του — ἄτομα καὶ ὁμάδες — ἀλληλοὑποστηρίζονται τελείως φυσιολογικά μέσα στὴ δραστηριότητά τους καὶ δίνουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο τὴν ἀπαραίτητη βοήθεια. Τὸ πρόβλημα τῆς «ὑποστήριξης» τίθεται μόνο γιὰ τοὺς ἔξω. Τὸ ἀνατρεπτικὸ κίνημα ὑποστηρίζει ὅσους ἔχουν ἀνάγκη βοήθειας μὲ τὴν ἐμβάθυνση τῆς δράσης του, τόσο στὸν τομέα τῶν σχέσεων καὶ ἐπαφῶν ὅσο καὶ στὸν τομέα τῆς θεωρίας.

Ἐννοεῖται πῶς ὅταν ἀγωνιζόμαστε γιὰ νὰ ἔχουν οἱ κατηγορούμενοι μιὰ «πολιτική» δίκη δὲν διεκδικοῦμε κανένα προνόμιο γιὰ τοὺς «πολιτικούς» σὲ σχέση μὲ τοὺς «ποινικούς». Μπορεῖ βέβαια νὰ βλέπουμε στὸν γκανγκστερισμὸ τὴν ἀκραία τάση τοῦ κεφαλαίου νὰ ζεῖ μὲ καθαρὴ ἀπάτη καὶ νὰ δημιουργεῖ ἐπιχείρηση χωρὶς κεφάλαια, καὶ στὴ συνέχεια νὰ δείχνουμε ὅτι οἱ κατηγορούμενοι τῆς Βαρκελώνης δὲν εἶναι γκάνγκστερς. "Όμως αὐτὸ ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὴ δεκδίκηση μιᾶς ὁποισδήποτε φυσικῆς ἀνωτερότητας τῶν «πολιτικῶν» ἀπέναντι στοὺς «ποινικούς». Λὲς καὶ κάθε ἄτομο ποὺ ξέρει νὰ ἀναμασάει δυὸ τσιτάτα τοῦ Μάρξ ἔχει ἓνα πλεονέκτημα ἀπέναντι στοὺς ἄλλους!!! Οἱ «πολιτικοί» δὲν εἶναι ἀνώτεροι ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Δὲν ἀπαιτοῦμε νὰ τοὺς ἀναγνωριστεῖ αὐτὴ ἡ ἰδιότητα ἐν ὀνόματι κάποιας ἀρχῆς, ἀλλὰ σὰν μέσο τακτικῆς γιὰ τὸν περιορισμὸ τῶν ποινῶν τους.

ΓΚΑΝΚΣΤΕΡΣ ἢ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ

Τρεῖς ἰσπανοὶ ἐπαναστάτες ἀπειλοῦνται μὲ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου καὶ ἄλλοι μὲ μισ-
γάλες ποινὲς φυλάκισης. Τὸ ἰσπανικὸ κράτος ψάχνει νὰ βρεῖ τρόπο γιὰ νὰ τοὺς παρουν-
σιάζει σὰν γκάνγκστερς, μὲ τὸ πρόσχημα πὼς δύο ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν συλληφθεῖ ἑστέρα
ἀπὸ τὴν ἐπίθεση ἐναντίον μιᾶς τράπεζας.

Στὸ Παρίσι δημοσιεργήθηκε μία ἐπιτροπὴ γιὰ νὰ προσφέρει σ' αὐτοὺς τοὺς ἀγωνι-
στὲς τὴν ἑλκική, δικαστικὴ καὶ ἀνθρωπιστικὴ βοήθεια, ποὺ ἔχουν ἀνάγκη(*). Τὸ πρῶτο
τῆς ἔργου, τὸ πῶς κατεπεῖρον, εἶναι *Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ*. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο
συνένωσε σὲ μιὰ μισοποσούρα αὐτὰ τὰ ντοκουμέντα ποὺ εἶχε στὴ διάθεσή της. Τὸ
πρῶτο περιγράφει τὸ παρελθὸν τῶν κατηγορουμένων καὶ τοὺς λόγους τῶν ἐνεργειῶν τοῦ
καθενὸς καὶ ἔχει γραφθεῖ ἀπὸ ἰσπανοὺς συντερόφους τῶν φυλακισμένων. Δημοσιεύοντας αὐ-
τὸ τὸ κείμενο ἡ ἐπιτροπὴ δὲν παίρνει θέση ἐπὲρ ἢ κατὰ τῶν ἀλόφων ποὺ ἀναπτύσσει.
Οἱ κατηγοροῦμενοι ἄλλωστε, δὲν ζητᾶνε νὰ ἐποστηριχθοῦν πάνω στὴ βάση τῶν δικῶν
τους θέσεων. Ζητᾶνε μόνο νὰ εἰπωθεῖ ἡ *ΑΛΗΘΕΙΑ* γιὰ τὶς ἐνέργειές τους. Διεκδικοῦν
τὸ δικαίωμα νὰ μὴ θεωροῦνται σὰν γκάνγκστερς, ποὺ δὲ
περιισσότερο σὰν «ἀντιφασίστες» ἢ «ἀντιφρανκιστές». Δὲν ἀπαιτοῦν ἀπὸ κανένα νὰ συμφωνήσει μαζί τους, ἀλλὰ μονάχα νὰ διακηρύξει ἀπερί-
φραστα τί εἶναι οἱ ἴδιοι στὴν πραγματικότητα.

6 Ὀκτωβρίου 1975

Τις τελευταῖες μέρες τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1973, πολλοὶ σύντροφοι ἔπασαν στὰ χέρια
τῆς ἰσπανικῆς ἀστυνομίας. Στὶς 16, μετὰ ἀπὸ μιὰ ἐνοπλὴ ληστεία στὴ Bellver de Cerdanya
ὁ Χοσέ Λούις Πόνς Λόμπετ, 17 χρονῶν μαθητὴς καὶ ὁ "Ορίολ Σόλε Σαγκράνυας, 25 χρό-
νων, τυπογράφος, συλλαμβάνονται μετὰ ἀπὸ ἀνταλλαγὴ πυροβολισμῶν μὲ τὴν Garde Civile,
τὴ στιγμὴ ποὺ διαβαίνανε τὰ γαλλικὰ σύνορα. Ἡ γαλλικὴ ἀστυνομία ἄλλωστε συνενεργάστηκε
γιὰ τὴν ἀνεύρεσή τους, βοηθώντας μὲ μπλόκα, μὲ ἐλικόπτερα κλπ. Ἡ ἰσπανικὴ ἀστυνομία
πέτυχε στὴ συνέχεια νὰ ἀνακαλύψει τὴν Μαρία Ἀνγκούστιας Ματέος Φερνάντελ, 17 χρονῶν,
μαθήτρια γυμνασίου, ποὺ εἶχε καταφύγει στὸν πεθερὸ της, στὴν οἰκογένεια τοῦ Πόνς Λόμπετ,
στὴ Βαρκελώνη. Ἡ ἀστυνομία χρησιμοποίησε ὅλες τὶς συνηθισμένες προμοκρατικὲς μεθόδους
της, ἀπειλώντας μὲ τὰ ὅλα ὁλόκληρὴ τὴν οἰκογένεια. Μετὰ οἱ ἀστυνομικοὶ ἐρεύνησαν τὰ
σπίτια ἄλλων ἐπαναστατῶν.

Ἔτσι συνελήφθη ὁ Σαντιάγκο Σόλερ Ἀμίγκο, 33 χρονῶν, πανεπιστημιακὸς καθηγητὴς
κοινωνιολογίας καὶ δημοσιογράφος, ποὺ ἔπασχε ἀπὸ σοβαρὴ ἀσθένεια, γνωστὸς γιὰ τὶς ἐπα-
ναστατικὲς του δραστηριότητες καὶ τὴς πολυάριθμες σχέσεις του μὲ τὸ ἐργατικὸ κίνημα τῆς
Βαρκελώνης. Εἶναι πιθανόν ὅτι ἡ ἀστυνομία ἔσκησε πίεση πάνω του καὶ ἐπωφελήθηκε ἀπὸ
τὸ γεγονὸς ὅτι ὑπέφερε τότε ἀπὸ ἐπιληψία, γιὰ νὰ στήσει παγίδα σ' ἓνα ραντεβού προοριζόμενο
γιὰ τὴν ὀργάνωση τοῦ μοιράσματος παράνομων φυλλαδίων. Ἡ πηγὴ τῶν πληροφοριῶν μπορεῖ
ὅμως νὰ συγκαλύπτεται σκόπιμα ἀπὸ τὴν ἀστυνομία.

Πράγματι, ἡ ἀστυνομία συνηθίζει σὲ παρόμοιες περιπτώσεις νὰ ἀποκρύπτει ἢ νὰ διαστρε-
δώνει πὶς πηγὲς τῶν πληροφοριῶν της, γιὰ νὰ ὑποκινεῖ μιὰν ὁμοιβαία δυσπιστίαν ἀνάμεσα
σ' αὐτοὺς ποὺ ἔχει συλλάβει, σ' αὐτοὺς ποὺ εἶναι ἄκόμα ἐλεύθεροι, καὶ ἄκόμα ἀνάμεσα
στοὺς μὲν καὶ στοὺς δέ. Ἡ πλήρης ἀλήθεια γι' αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες θὰ ἀποκαλυφθεῖ
ἀργότερα.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ὁδήγησαν πὸν ἴδιο τὸν Ἀμίγκο σ' αὐτὸ τὸ ραντεβού καὶ συλλάβανε τὸν
Ζαβιέ Γραρρίγκα Παϊτούι, 24 χρονῶν, διορθωτὴ, καὶ τὸν Σαλβαντόρ Πούιγκ "Αντιχ, 25 χρο-
νῶν, φοιτητὴ. Ἐνῶ προσπαθοῦσε νὰ δραπετεύσει, ὁ "Αντιχ ἀπειλήθηκε ἀπὸ πολλοὺς ὀπλι-
σμένους ἀστυνομικοὺς καὶ ὑποχρεώθηκε νὰ χρησιμοποιήσει τὸ ὄπλο του, τραυματίζοντας ἔτσι
θανάσιμα τὸν Don Francisco Jetus Anguas Barragan., μέλος τῆς πολιτικῆς ἀστυνομίας τῆς
«Πολιτικο-Κοινωνικῆς Ταξιαρχίας».

* "Ὅποιος θέλει νὰ ἔλθει σὲ ἐπαφὴ μὲ αὐτὴ τὴν ἐπιτροπὴ ἄς γράφει στὴν ἀκόλουθον διεύθυνση:
P. Vidal — Naquet II, rue du Cherche — Midi, 7500b. Paris. — Γιὰ οἰκονομικὴ βοή-
θεια: c. c. p. 3856, Paris.

Χρησιμοποιώντας τις ίδιες τρομοκρατικές μεθόδους, η άστυνομία συλλαμβάνει τον Ένρικο Παρίνας, 30 χρονών, καθηγητή του Πανεπιστημίου της Βαρκελώνης, την Μαρία Λουίζα Πιγκουίλλεμ, 14 χρονών, υπάλληλο, καθώς και τον Manuel Antonio Canestro Amaya. Όπως πάντοτε σχύει καθ' όλοκληρῶς ἡ ἀλληλεγγύη ἀνάμεσα στὰ κράτη στὸ ἐπίπεδο τῆς καταστολῆς: ἡ ἰσπανικὴ ἀστυνομία ἔκανε ἐκκλήση στὴν Ἰντερπόλ καὶ ζήτησε τὴ συνεργασία της γιὰ τὴ σύλληψη ὀρισμένων ἀγωνιστῶν, οἱ ὁποῖοι ὑπολογίζεται ὅτι ἐγκατέλειψαν τὴν Ἰσπανία μετὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ γεγονότα. Κατὰ κύριο λόγο ἀνέμιξε ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἐπαναστάτες σὲ ληστείες καὶ ἄλλες ἐνοπλες ἐνέργειες, παρουσιάζοντάς τους σὰν «μία ἐπικίνδυνη συμμορία γκάγκστερς». Τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς συντρόφους ἀπειλοῦνται μὲ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου: ὁ Πούιγκ Ἀντίχ, ὁ Πόνς Λόμπετ καὶ ὁ Σόλε Σαγκράνυας. Οἱ ἄλλοι κινδυνεύουν μὲ ποινὲς φυλάκισης μέχρι 30 χρόνια. Μποροῦν νὰ δικαστοῦν μυστικά καὶ ἡ ἀπόφαση νὰ ἐκτελεστεῖ μέσα σὲ 24 ὥρες.

Οἱ μέθοδοι αὐτῶν τῶν ἐπαναστατῶν ἦταν μιά ἀπάντηση ἀναπόφευκτη, ἄμεση καὶ ἀναγκαία, στὶς μεθόδους τοῦ φασιστικοῦ κράτους. Εἶναι ἀπαράδεκτο ἓνα κράτος δολοφόνων, ποὺ πυροβολεῖ ἀσπλους ἐργάτες, νὰ τοὺς δικάζει σὰν γκάγκστερς. Τὸ ἰσπανικὸ κράτος, παύ διατηρεῖ ἐξαιρετικὲς σχέσεις μὲ τὶς δυτικὲς δημοκρατίες καθὼς καὶ μὲ τὶς λαϊκές, θὰ προσπαθήσει νὰ παρουσιάσει αὐτοὺς τοὺς συντρόφους σὰν ἀπλοὺς γκάγκστερς καὶ νὰ ἐκμεταλλευτεῖ τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ ἐνοχοποιήσει ὀρισμένους προλετάριους ποὺ δὲν εἶχαν καμμιά συμμετοχὴ σ' αὐτὲς τὶς ληστείες. Στὴν πραγματικότητα πρόκειται γιὰ τοὺς ἐπαναστάτες:

Oriol Sole Sugranyes: ἄρχισε τὶς ἐπαναστατικὲς του δραστηριότητες στὴ Βαρκελώνη τὸ 1964 στὸ πλευρὸ τῶν Καταλανῶν αὐτονομιστῶν καὶ πέρασε ἀπὸ ἀρκετὲς ὁργανώσεις. Συνελήφθη στὴ Βαρκελώνη τὸ 1967, κατηγορούμενος γιὰ «σύσταση συμμορίας» (ἡ ἰσπανικὴ δικαστικὴ ἀντίληψη εἶναι πολὺ ἐλαστικὴ ἀφοῦ ἐπιτρέπει νὰ καταδικάζεται κανεὶς ἀπλῶς ἐπειδὴ γνωρίζει ἐπαναστάτες) καὶ «παράνομη προπαγάνδα». Συνελήφθη στὸ Γερόνε τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1968, γιὰ τοὺς ἴδιους λόγους, καὶ καταδικάστηκε σὲ 2 χρόνια φυλάκιση. Ὅταν βγήκε ἀπὸ τὴ φυλακὴ ἀναγκάστηκε νὰ ζητήσει πολιτικὸ ὄσουλο στὴ Γαλλία γιὰ νὰ ἀποφύγει μιά ἄλλη δίκη, ἡ ὁποία θὰ τοῦ στοίχιζε κι ἄλλα χρόνια φυλάκισης. Στὴ Γαλλία συνέχισε τὴ δραστηριότητά του καὶ συνδέθηκε μὲ ἐργατικὲς ὁργανώσεις ἀντιεξουσιαστικοῦ χαρακτήρα. Προσπαθώντας νὰ περάσει πὰ ἰσπανικὰ σύνορα μὲ ἀντίτυπα ἐνὸς «ΛΕΞΙΚΟΥ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ», στὴ σύνταξη τοῦ ὁποίου εἶχε συνεργασθεῖ, συλλαμβάνεται ἀπὸ τὴ γαλλικὴ ἀστυνομία μαζί μὲ δυὸ συντρόφους καὶ καταδικάζεται ἓνα χρόνο φυλακῆς. Ἀποδρᾷ ἀπὸ τὴ φυλακὴ τοῦ Περπινιάν, ξανασυλλαμβάνεται στὰ σύνορα καὶ καταδικάζεται σὲ 6 μῆνες ἐπιπλέον. Συλλαμβάνεται καὶ πάλι γιὰ τὴν ὑπόθεση τῆς φάρμας τοῦ Μπεσσιέρ (ὅπου ἀνεκαλύφθη τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1972 τυπογραφικὸ ὑλικὸ καὶ ἀπόθεμα προκηρύξεων καὶ ὀπλων) καὶ καταδικάζεται σ' ἓνα χρόνο φυλάκιση.

Jose Luis Pons Llobet: νεαρὸς ἀγωνιστὴς ποὺ συνδέονταν μὲ μαοϊκὲς ὁργανώσεις μέχρι τὸ 1972.

Salvador Puig Antich: Ἀρχισε τὴ δραστηριότητά του στὴ Βαρκελώνη τὸ 1967. Ἦδη καταζητούμενος γιὰ πολιτικὲς αἰτίες πρὶν ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἡμερομηνία, συνελήφθη γιὰ παράνομες ἐνέργειες μέσα σὲ μιά συνοικιακὴ Ἐργατικὴ Ἐπιτροπὴ.

Santiago Soler Amigo: Ἀρχισε τὴ δραστηριότητά του κατὰ τὸ 1962. Δρᾷ μέσα στὸ καταλανικὸ ἐργατικὸ μέτωπο τὸ 1967, μετὰ στὸ Μέτωπο Λαϊκῆς Ἀπελευθέρωσης, στὴν Accion Comunista καὶ στὶς Ἐργατικὲς Ἐπιτροπές· γνωρίζει καλὰ τὴν ἰταλικὴ καὶ γερμανικὴ κομμουνιστικὴ ὀριστερὰ καθὼς καὶ τὴν INTERNATIONALE SITUATIONNISTE· ἀκολουθεῖ μὲ τὴν ἐξέλιξή του ὅλες τὶς διασπάσεις ἐναντίον τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος, κατόπιν, ἐναντίον τοῦ λενινισμοῦ καὶ τέλος ἐναντίον τῶν κρατικοκαπιταλιστικῶν μικροοργανώσεων.

Javier Garriga Paituvi: Ἀρχισε τὶς ἐπαναστατικὲς δραστηριότητες του τὸ 1965. Ἐνδιαφέρθηκε κι αὐτὸς γιὰ τὰ πιὸ ριζοσπαστικὰ ρεύματα· κατὰ τὴν ἀναχώρησή του ἀπὸ ἓνα συνέδριο τῆς Lotta Continua στὴν Ἰταλία τὸ 1969, ὅπου εἶχε παρευρεθεῖ μαζί μὲ δυὸ ἰσπανοὺς ἐργάτες, ἀνακρίνεται ἀπὸ τὴν ἰταλικὴ ἀστυνομία· μετὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸ περιστατικὸ, τὸ διαβατήριό του δὲν ἀνανεώθηκε.

Emilio Pardinas Viladrich: Κατ' ἀρχὰς συνεργάστηκε μὲ τοὺς καταλανοὺς αὐτονομιστὲς, πῆγε στὴ Γαλλία ὅπου ἔμεινε ἐπὶ 3 μῆνες στὴ φυλακὴ γιὰ τὴ δραστηριότητά του μὲ μιά ὁμάδα μαοϊκῶν· ξαναγύρισε στὴν Ἰσπανία καὶ συνέχισε τὴ δράση του.

Μετὰ τὸ 1969, ἀφοῦ παρουσιάστηκε ἓνα κύμα αὐθόρμητων ἀπεργιῶν καὶ ἐκδηλώσεων λανθάνουσας ἐξέγερσης, οἱ ἐπαναστάτες αὐτοὶ — ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι — ἐμφανίζονται συν-

δεδεδεμένοι με τους μεγάλους προλεταριακούς αγώνες, οι οποίοι έβγαλαν τη μάσκα των δημοκρατικών ρεφορμιστών και των μικροοργανώσεων που επιζητούσαν να ενσωματώσουν τους αγώνες στα κομματικά τους προγράμματα. "Ετσι βλέπουμε να σχηματίζονται αυτόνομες ομάδες στο περιθώριο του σταλινισμού, του μαοϊσμού, του τροτσκισμού, του επίσημου «αναρχισμού», και έναντίον τους. Τα κοινοβουλευτικά κόμματα και τα ρεφορμιστικά συνδικάτα δεν αντιμετωπίζονται πια σαν όργανα (έστω και «έκφυλισμένα») της κοινωνικής επανάστασης, αλλά σαν όργανα της άντεπανάστασης. Αυτές οι ομάδες, συγκροτημένες και μάλιστα, αρνούνται να περιοριστούν σε αντιφασιστικούς στόχους, παίρνουν θέση υπέρ των βέλγων μεταλλωρύχων του Λιμβούργου, που επιτίθενται βίαια κατά των συνδικάτων (1969), υπέρ των πολωνών εργατών που καταστρέφουν την έδρα του Κόμματος (1970), υπέρ των έξεγέρσεων που συγκρούονται με τα όργανα του Κεφαλαίου μέσα στους κόλπους της εργατικής τάξης και υπέρ των άμεσων φαινομένων επανεμφάνισης του προλεταριάτου: τάση φυγής από την εργασία, αμνηστία. Στο θεωρητικό επίπεδο συνδέονται με τη ριζοσπαστική φράση του εργατικού κινήματος, ενάντια στον μαρξισμό και την κρατικοκαπιταλιστική ιδεολογία και υπέρ του αντίεξουσιαστικού κομμουνισμού. Ο ισπανικός εμφύλιος είχε επιτρέψει στην αρχή μιαν άνοδο του προλεταριακού κινήματος: όμως το προλεταριάτο δεν κατόρθωσε να αγωνιστεί στο δικό του πεδίο, τάχθηκε υπέρ μιας μορφής καπιταλιστικού Κράτους (Δημοκρατία) έναντίον μιας άλλης (φρανκισμός), με αποτέλεσμα να συντριβεί ταυτόχρονα και από τις δύο. Ο πόλεμος του 1939-45, όπως και ο πόλεμος του 1914-18, χαρακτηρίζεται σαν ενδοϊμπεριαλιστικός. Οι φασίστες έχασαν τον πόλεμο το 1945, αλλά ο φασισμός υπερίσχυσε σαν αναπότρεπτη τάση του κεφαλαίου προς τον ολοκληρωτισμό και τη μιζέρια. Κόντολογής, οι ομάδες αυτές δεν είναι ή άριστερά των άριστεριστών, αλλά μία από τις πρώτες οργανωμένες μορφές ενός ποιοτικά διαφορετικού κοινωνικού κινήματος.

"Ενα μέρος αυτών των στοιχείων συγκροτήθηκε σε ειδικές ομάδες υποστήριξης των αγώνων των ριζοσπαστικών τάσεων του εργατικού κινήματος. Άμετάθετος στόχος τους ήταν να ανταποκριθούν σαν ειδικές ομάδες, στην ανάγκη των εργατικών αγώνων για υλική βοήθεια και άγκιτάσια.

Αυτές οι δραστηριότητες δεν είχαν καμιά σχέση με τη θεαματική δράση μιας ομάδας πίεσης που θέλει να προσελκύσει την προσοχή, ούτε με τη δημιουργία ενός στρατιωτικού μηχανισμού άποκομένου από την κοινωνική πραγματικότητα. Δεν πρόκειται για τη δημιουργία μιας «εστίας» αντάρτικου κατά τη γκουεθαρική θέση, ούτε για επιθέσεις έναντίον ατόμων ή κτιρίων που συμβολίζουν τον έχθρο. Δεν μπορεί κανείς να κάνει λόγο σ' αυτή την περίπτωση για «ένοπλο αγώνα», αλλά μάλλον για ένοπλες επιθέσεις που άποσκοπούν στη χρηματοδότηση όρισμένων επαναστατικών δραστηριοτήτων. Πράγματι, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η αναπόφευκτη παρανομία (κινδυνεύει κανείς πολλά χρόνια φυλακή για να περάσει στην Ισπανία βιβλία που κυκλοφορούν παντού ελεύθερα εκτός βέβαια από τις στρατιωτικές δικτατορίες και τις ανατολικές χώρες), επιβάλλει δύσκολες συνθήκες και πολλά έξοδα για την έκδοση και τη διοχέτευση των κειμένων.

Συνήθως οι επιθέσεις έναντίον πραπείων συνοδεύόντουσαν από θεωρητικές επεξηγήσεις που διασαφηνίζαν στους παρευρισκομένους τους λόγους της ληστείας. Συχνά οι θεατές συμπαινούσαν τους δράστες των ληστειών. "Ενας υπάλληλος, μάλιστα, περίμενε μισή ώρα πριν ειδοποιήσει την άστυνομία, και γι' αυτό το λόγο θεωρήθηκε ύποπτος και ανακρίθηκε επανειλημμένα.

Η μεγαλύτερη απόδειξη του ανατρεπτικού χαρακτήρα αυτών των ληστειών, συνιστάται στη θέση που πήρε η Συνέλευση της Καταλωνίας, η οποία προσάθισε να τις διακόψει έρχόμενοι σε έπαφή — ειρηνικά — με τους δράστες. "Ενας έλβετος καρδινάλιος, χρησίμεψε σαν μεσάζων, και συνάντησε κρυφά τους ληστές: μάταια προσπάθησε να τους πείσει να διαπραγματευθούν για το σταμάτημα των έγχειρημάτων τους. Είναι φανερό ότι οι προσωπικότητες της Καταλωνίας δεν θα είχαν ποτέ ένεργήσει έτσι αν επρόκειτο για μία «επικίνδυνη συμμορία γκάνγκστερς».

"Ελλάου στις 16 Σεπτεμβρίου 1973, μετά τη σύλληψη του Πόνε Λόμπετ, και του Σόλε Σαγκράνυας ή Garde Civile, αγνοώντας κατ' αρχάς πώς είχε να κάνει με «πολιτικούς», τους περνούσε από τα χωριά μπροστά στα μάτια του κόσμου και τους κακομεταχειριζόταν δημοσία. Μόλις όμως κατάλαβαν τί ήταν στην πραγματικότητα, οι άστυνομικοί προτίμησαν να τους μεταφέρουν μυστικά.

Μετά το 1970, μερικές ομάδες ανέπτυξαν μιαν άνοιχτη κριτική όλων των ρεφορμιστικών και άριστεριστικών γραμμών, και επίσης του λενινισμού. Η κριτική του διευθυντισμού, του

οργανωτικού φετιχισμού και του εξουσιαστισμού τις όδηγησε σε διάσπαση από τις οργανώσεις της βάσης που ήθελαν να οικειοποιηθούν τους κοινούς αγώνες και έμπειρίες (για παράδειγμα την απεργία του HARRY WALKER) και έτσι να μεταμορφωθούν σε διαχωρισμένες μικροοργανώσεις. Για να βγούν από την απομόνωση και για να επιβιώσουν στο πολιτικό και στρατιωτικό πεδίο, μερικοί σύντροφοι κατέληξαν σε πολιτικούς συμβιβασμούς με στρατιωτικές ομάδες για παράδειγμα με τους εθνικιστές που συμφωνούσαν με τη μετάβαση στον «ένοπλο αγώνα». Αυτές οι συμφωνίες, που επιβλήθηκαν από την απομόνωση, όδηγησαν στο να ξεχαστούν οι αρχικές προοπτικές.

Πράγματι, αυτός ο προσανατολισμός ήταν πολύ όπισθοδρομικός σε σχέση με την προηγούμενη θεωρητική και πρακτική τοποθέτηση. Δεν υπάρχει προλεταριακή πρακτική χωρίς συστηματικό αγώνα ενάντια στο παραδοσιακό «εργατικό κίνημα» και τους συμμάχους του. Και αντίστροφα δεν υπάρχει αποτελεσματική δράση εναντίον τους χωρίς ξεκάθαρη κατανόηση του αντιπαραστατικού τους ρόλου. Μέχρι τώρα όλη η «επαναστατική» στρατηγική προσπάθησε να εκμεταλευθεί τις δυσχέρειες που συναντούσε η μπουρζουαζία στη διαχείριση του κεφαλαίου. Εκεί όπου οι μπουρζουαζίες έχουν νικήσει και όπου οι δυνάμεις της άριστερας ή τα «εργατικά κόμματα» έχουν πάρει την εξουσία, δεν έκαναν τίποτα άλλο παρά να αναλάβουν την ανάπτυξη του κεφαλαίου στη θέση της καταρρέουσας μπουρζουαζίας.

Εκεί όπου η μπουρζουαζία ήταν ισχυρή, το εργατικό κίνημα καταδικάστηκε στην αποτυχία. Σήμερα το προλεταριάτο αρνείται αυτή τη στρατηγική και επιβάλλει τη δική του: καταστροφή του καπιταλισμού και αυτοάρνηση του προλεταριάτου σαν τάξη. Έτσι η εργατική τάξη επιτίθεται κατά του κεφαλαίου σ' όλες τις εκδηλώσεις της καταπίεσής του ή ιεραρχία, εξουσιαστισμός, εκμετάλλευση.

Τα πιο προχωρημένα τμήματά της οργανώνονται λοιπόν για την εκπλήρωση συγκεκριμένων καθηκόντων με βάση την επιχείρηση και τη συνοικία: ενάντια στην C.N.S. (το κρατικό συνδικάτο) ενάντια στις γραφειοκρατικές και ρεφορμιστικές «Εργατικές Επιτροπές» ενάντια στο ισπανικό K.K. και τις διάφορες μικροοργανώσεις που τοποθετούνται στο ίδιο πεδίο με τους τωρινούς διαχειριστές του κεφαλαίου (άστους). Η ισχυροποίηση του επαναστατικού αγώνα της εργατικής τάξης περνάει από την αυτοοργάνωση στους τόπους της εργασίας με εργοστασιακές και συνοικιακές επιτροπές και από τον συντονισμό και την επέκταση του αγώνα μέσα στα πλαίσια μιας ταξικής προοπτικής.

Η σημερινή κοινωνία έχει τους νόμους της, τη δικαιοσύνη της, τους φύλακές της, τους δικαστές της, τα δικαστήριά της, τις φυλακές της, τα εγκλήματά της, την «ομαλότητά» της. Άπέναντί σ' αυτούς τους θεσμούς αναπτύσσονται πολιτικά όργανα (κόμματα και συνδικάτα, ρεφορμισμός και άριστρισμός), τα οποία φαινομενικά αντιτίθενται σ' αυτή τη κατάσταση, αλλά στην πραγματικότητα την εδραίωνουν. Η δικαιοσύνη μέσα στο δρόμο καταγγέλλει και καταπολεμά όλους αυτούς τους μύθους της σύγχρονης κοινωνίας.

Η απόρριψη αυτού του κονφορμισμού της πρακτικής δράσης βρίσκει την έκφρασή της σε άτομικές ή συλλογικές ενέργειες. Ένας συνασπισμός επαναστατών έχει σαν λειτουργία να ώθει ως τις έσχατες συνέπειές της μιάν ένιαία κριτική του κόσμου. Δηλαδή μια σφαιρική κριτική όλων των γεωγραφικών ζωνών όπου εγκαθιδρύονται διάφορες μορφές διαχωρισμένων κοινωνικο-οικονομικών εξουσιών. Αυτή η κριτική κατευθύνεται έξισου ενάντια σ' όλες τις όψεις της ζωής. Δεν συνοψίζεται στη διεκδίκηση μιας αυτοδιαχείρισης του σημερινού κόσμου από τις μάζες αλλά αποβλέπει στο συνεχή μετασχηματισμό του στην απο-οικειοποίηση της καθημερινής ζωής, στη ριζική κριτική της πολιτικής οικονομίας, στην καταστροφή και το ξεπέραςμα του έμπορεύματος και της μισθωτής εργασίας. Ένας τέτοιος συνασπισμός αρνείται κάθε αναπαραγωγή μέσα στους κόλπους του των ιεραρχικών δομών που επικρατούν στον κόσμο. Η κριτική της ιδεολογίας αποκαλύπτει στις επαναστατικές ιδεολογίες τα συμφέροντα νέων ειδικών της επανάστασης, τις καταγγέλλει σαν θεωρίες που βρίσκονται υπεράνω του προλεταριάτου και στρέφονται εναντίον του.

Ο άριστρισμός δεν είναι παρά η άκρα άριστερά του προγράμματος του κεφαλαίου. Η «επαναστατική» του ήθική, ο βολонταρισμός του και ο μιλιταντισμός του είναι προϊόντα του κόσμου του κεφαλαίου. Συνεισφέρουν στον έλεγχο και την «καθοδήγηση» του αγώνα της εργατικής τάξης.

Επίσης κάθε πράξη που δεν συνεπάγεται την προοπτική μιας ριζικής κριτικής και άρνησης του καπιταλισμού παραμένει στο δικό του έδαφος και επαναφομοιώνεται από αυτόν. Στο έλεος όποιος μιλάει για εργατισμό και για μιλιταντισμό και επιδιώκει να τους εφαρμόσει στην πράξη εντάσσεται στο στρατόπεδο του κεφαλαίου και του κράτους.

“Όσα αναφέραμε πιο πάνω ισχύουν και για την «ένοπλη δράση» ή την «προετοιμασία της εξέγερσης». Σήμερα δεν είναι πια δυνατόν να μιλάμε για διαχωρισμένες πολιτικοστρατιωτικές οργανώσεις. Οι οργανώσεις αυτές εντάσσονται στο πολιτικό παιχνίδι. Γι’ αυτόν ακριβώς το λόγο, το 1973, όρισμένα στοιχεία που είχαν αναπτύξει μια πρακτική δυναμικών ενεργειών (ληστείες) αυτοδιαλύθηκαν σαν διαχωρισμένη και τυπικά δομημένη πολιτικοστρατιωτική οργάνωση. Τα μέλη της ετιομάστηκαν να συμβάλουν στην αντίεξουσιαστική εμβάθυνση του κινήματος.

Η τρομοκρατία και το σαμποτάζ είναι όπλα που μπορούν σήμερα να χρησιμοποιηθούν από όποιονδήποτε επαναστάτη. Η οργάνωση είναι οργάνωση των συγκεκριμένων καθηκόντων, και μ’ αυτή πην έννοια οι ομάδες της βάσης συντονίζονται για τη δράση. Μπορούμε να συμπεράνουμε ότι η οργάνωση, ή πολιτική, ή μιλιταντισμός, ή μοραλισμός, τα μαρτυρολόγια, τα εμβλήματα και οι έτικέτες, εντάσσονται στο έξης άμετάκλητα στην υπάρχουσα κοινωνία. Καθώς είναι, έτσι είναι.

“Ετσι κάθε άτομο ανέλαβε τις προσωπικές του ευθύνες μέσα στον επαναστατικό αγώνα. Δεν είναι τα άτομα που διαλύονται, αλλά η πολιτικοστρατιωτική οργάνωση σαν κεντρική οργάνωση. Τα καθήκοντά της εξακολουθούν να εκπληρώνονται από τις αυτόνομες ομάδες. “Ετσι εγκαταλείπεται όριστικά η προϊστορία της ταξικής πάλης.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΟΥ Μ.Ι.Λ. — (Η μετάφραση: Για τα εργατικά συμβόλια — για τον αντίεξουσιαστικό κομμουνισμό — Για την αυτοοργάνωση της ταξικής πάλης — Για την αυτοδιέθυνση — Για την στασιαστική απεργία — Ζήτω ή αναρχία).

**por los consejos obreros
por el comunismo libertario
por la auto-organización de
la lucha de clase
por la autogestión
a la huelga insurreccional
viva la anarquía**

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ Μ.Ι.Λ.

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ Μ. Ι. Λ.

(απόσπασμα κείμενου της επιτροπής υποστήριξης των συντρόφων του ex-M.I.L.)

Το Μ.Ι.Λ. ήταν προϊόν της ριζοσπαστικοποίησης και της ανάγκης αυτόνομης οργάνωσης όρισμένων ομάδων εργαζομένων που διαμορφώθηκαν μέσα στο κέμα αυθόρμητων άπεργιών της περιοχής της Βαρκελώνης (A.E.G, Harry-Walker, SEAT), όπου οι άπεργοι οργάνωθηκαν έξω και ενάντια στις έκφυλισμένες «Εργατικές Έπιτροπές» που είχαν διαβρωθεί από τους σταλινικούς, τους χριστιανούς και διάφορες άριστεριστικές ομάδες.

Οι τρομερά δύσκολες συνθήκες της παρανομίας σε συνδυασμό με την απομόνωσή τους, οδήγησαν αυτούς τους συντρόφους να συγκροτήσουν μια δομή ένοπλης άγκυράς με σκοπό να προμηθευτούν τις έλικές βάσεις για τη δράση (έπιθέσεις εναντίον τραπεζών, παράνομο τυπογραφείο και εκδόσεις)· δίχως τα άναγκαία έλικά μέσα, αυτές οι ομάδες των εργαζομένων θα έπρεπε να δεχθούν τους όρους των πολιτικών οργάνώσεων, και κυρίως των σταλινικών. Άργότερα συντελείται μια θεωρητική ριζοσπαστικοποίηση και πραγματοποιείται μια ριζική κριτική της κοινωνίας («Εκδόσεις Μάης '37»), σε άμεση σχέση με τις αντίστοιχες εξέλιξεις στον χώρο του εθνοπατικού επαναστατικού κινήματος.

ΑΥΤΟΔΙΑΛΥΣΗ: Αύγουστος 1973

Το Μ.Ι.Λ. αυτοδιαλύθηκε σαν έπακόλουθο ενός πολύ άνησχητικό απολογισμό:

1) Τεράστιο κίνδυνο (16 έπιθέσεις εναντίον τραπεζών μέσα σ' ένα χρόνο) για μειρώτα αποτελέσματα, δεδομένο ότι η οργάνωση της παράνομης διαβίωσης απορροφούσε ένα σημαντικό μέρος των χρημάτων.

2) Παύλος κόσμος της ανάγκης να πραγματοποιούνται διαρκώς νέες και έντοπωσιακότερες ενέργειες, και έκφυλισμός σε παραστρατιωτική οργάνωση διαχωρισμένη από την καθημερινή ταξική πάλη (παράνομοι που έγκαταλείπουν τις εργασίες τους, μειονεκτώματα της διπλής ζωής).

3) Άλυσιδωτή λογική που οδηγεί στη σύγκρουση μιας ομάδας άτομων με το Κράτος.

4) Την έποχή αυτή οι εκδόσεις «Μάης '37» άρχίζουν να κυκλοφορούν άρκετά πλατεία και οι ομάδες εργατών που τις διοχετεύουν έθεσαν σαν όρο την έγκατάλειψη των ληστειών και πρότειναν να συμβάλουν στη χρηματοδότηση.

Γέρω άπ' αυτό τον απολογισμό εκδηλώθηκαν άρκετες διαφωνίες και μια άναμφισβήτητη σύγκρουση, πάντως η κοινή θεωρητική έπεξεργασία γίνεται άποδεκτή άπ' όλους τους συντρόφους του Μ.Ι.Λ. και των «Εκδόσεων Μάης '37», οι όποιες συνεχίζουν τη δραστηριότητά τους.

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ Μ.Ι.Λ. (BLACK FLÄG, No 10)

Το Μ.Ι.Λ. - G.A.C. είχε τις άπαρχές του στη δραστηριότητα πολιτικών έμικρέδων και ισπανών μεταναστών εργατών στη Γαλλία σε συνδυασμό με τη δραστηριότητα όρισμένων ομάδων μέσα στο εργατικό κίνημα της Βαρκελώνης. Οι πρώτοι ήταν κυρίως έπηρεασμένοι από τις θεωρίες του άνταρτικού των πόλεων και μερικά κατορινά μέλη του Μ.Ι.Λ. είχαν συνεργαστεί με τη βασική αυτόνομιστική οργάνωση E.T.A. Οι δεύτεροι συνεργαζόντουσαν στενά με επαναστατικές συνδικαλιστικές ομάδες της Βαρκελώνης. Άποτέλεσμα ήταν η διεθνοποίηση όρισμένων εργατικών άγώνων, και κυρίως της μακρόχρονης άπεργίας των ισπανικών έργοστασίων της Harry-Walker (Δεκέμβριος 1970 — Άανονάριος 1971). Στην περίπτωση αυτή έπιτεώθηκε ένας αποτελεσματικός συντονισμός του άγώνα με γάλλους και ιταλούς εργατες. Επίσης το Μ.Ι.Λ. υποστήριξε δραστήρια τη θέση των επαναστατών συνδικαλιστών για μπροδοκτώρισμα των συνδικαλιστικών έκλογών του 1971. Οι ομάδες του Μ.Ι.Λ. έδωσαν προτεραιότητα στην εξέδρεση μέσων δράσης και παραγάνδας που να τεθούν στην άποκλειστική διάθεση των άπεργών, ώστε να πάψει η άπόλυτη εξέδρησή τους από τις πολιτικές οργάνώσεις σ' αυτό τον τομέα.

Τα κείμενα «Οίκονομική Άνάληψη της Άισπανίας» και «Σχετικά με την Άενοπλη Άγκυράς» (Άπρίλιος και Όκτώβριος του 1972), σημάδεψαν την εξέλιξη του Μ.Ι.Λ. από το άνταρτικό των πόλεων προς το άντιεξουσιαστικό κίνημα. Στα τέλη του ίδιου χρόνου η εξέλιξη αυτή οδηγεί στη δραστηριότητα των παράνομων εκδόσεων «Μάης '37». Έπακολούθησε η δημοσίευση άρκετών κειμένων. Στα δύο πρώτα τεύχη της περιοδικής έκδοσης «C.I.A» («Διεθνής Άναρχική Συνωμοσία — Για Ένα Άισπανικό Άντιεξουσιαστικό Κίνημα»), περιέχονταν μεταξό άλλων τα ακόλουθα άρθρα: «Σχετικά με τα πενήντάχρονα της F.A.I.», «Το άναρχικό κίνημα

άντιστασης στην Καταλονία», «Οί 8 τοῦ Στόουκ Νιούνγκτον» (σχετικά μὲ τὴν ὑπόθεση τῆς ἀγγλικῆς «Ταξιαρχίας τῆς Ὁρῆς», «Ἐνάντια στὸν ἐθνικὸ σοσιαλισμὸ τοῦ I.R.A.» (τοῦ γάλλου ἀντιεξουσιαστῆ Ζάν-Υβ Μπεριού)), «Ἡ Ἰταλία καὶ οἱ Ἐρυθρὲς Ταξιαρχίες», «Ἡ ἐπανάστατικὴ βία» (μετάφραση τοῦ προλόγου τοῦ Ἐμὶλ Μάρενσιν στὸ βιβλίο «Ἡ Συμμορία Μπά-αντερ, ἀπὸ τὴν προέστορία στὴν ἱστορία»), κλπ. Τὸ πρῶτο βιβλίο δημοσιεύθηκε τὸν Ἰούνιο τοῦ 1973: «Ἀνάμεσα στὴν ἐπανάσταση καὶ τὰ χαράσματα», τοῦ ἰταλοῦ ἀναρχικοῦ Καμίλλο Μπερνέρι ποὺ πῆρε μέρος στὸν ἰσπανικὸ ἐμφύλιον καὶ δολοφονήθηκε ἀπὸ τοὺς σταλινικούς. Ἀλλὰ τὸ θεμελιώδες κείμενο προσδιορισμοῦ παραμένει τὸ «Ἐπανάσταση μέχρι τὸ τέλος», γνωστὸ καὶ σὰν «Μαμοτρέτο». Τὸ πρῶτο μέρος του εἶναι ἀφιερωμένο στὴν κριτικὴ κάθε ιδεολογίας καὶ ὅλων τῶν ὄψεων τοῦ καπιταλισμοῦ, ιδιωτικοῦ εἴτε κρατικοῦ. Τὸ δεῦτερο μέρος ἐρευνᾷ τὴν ἐναλλακτικὴς λύσεις γιὰ τὸ διεθνὲς ἐργατικὸ κίνημα. Καὶ τὸ κείμενο τελειώνει μ' ἓνα τρίτο μέρος ἀφιερωμένο στὰ διδάγματα καὶ τὴν κριτικὴ τῆς μέχρι τώρα ἐμπειρίας τῶν ἐργατικῶν συμβου-λίων σ' ὅλο τὸν κόσμον.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΔΙΚΗ ΤΩΝ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ ΤΟΥ Μ.Ι.Λ. — ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1974.

Μετὰ τὴν ἐκτέλεση τοῦ Σαλβαντόρ Πονίγκ Ἀντιχ, ἄλλοι δύο σύντροφοι τοῦ Μ.Ι.Λ. ἀνα-μένεται νὰ δικαστοῦν σύντομα. Πρόκειται γιὰ τὸν Ὀριολ Σόλε Σονγκράντας (26 χρόνων) καὶ τὸν Χοσέ Λούις Πόνς Λόμπρετ (18 χρόνων). Θὰ δικαστοῦν ἀπὸ στρατοδικεῖο καὶ φαίνεται ὅτι ὁ εἰσαγγελέας θὰ ζητήσει τὴ θανατικὴ ποινὴ γιὰ τὸν Σονγκράντας.

Οἱ σύντροφοι αὐτοὶ συνελήφθησαν στὶς 16 Σεπτεμβρίου 1973 μετὰ ἀπὸ μιὰ σύντομη ἀνταλ-λαρὴν προδολισμῶν μὲ τὴν Ἐθνοφυλακίαν. Προσπαθοῦσαν νὰ περάσουν τὰ γαλλο-ἰσπανικὰ σύνο-ρα ἀφ' οὗ προηγουμένως εἶχαν πάρει μέρος σὲ μιὰ ἐνοπλὴ ληστεία στὸ Μπέλλδερ ντὲ Σεργιάννα. Ἀρχικὰ μεταφέρθηκαν στὴ φυλακὴ τῆς Τζερόνα, ὅπου βασανίστηκαν, καὶ κατόπιν στὴ φυλακὴ τῆς Λερίγια. Τώρα βρίσκονται στὴν «Πρότυπη Φυλακὴ» τῆς Βαρκελώνης, στὴν Πέμπτη Πιέ-ρρα (εἰδικὴ μεταχείριση).

Μεταξὺ τῆς 18ης καὶ 24ης Σεπτεμβρίου 1973 ἡ ἀστενομία ἔκανε στὴ Βαρκελώνη μιὰ σειρὰ ἐφόδων, κατὰ τὴς ὁποῖες συνελήφθη καὶ ὁ Πονίγκ Ἀντιχ.

Στὶς 8 Ἰανουαρίου 1974 δικάστηκαν ἀπὸ στρατοδικεῖο ὁ Σαλβαντόρ Πονίγκ Ἀντιχ (26 χρόνων), ὁ Πόνς Λόμπρετ καὶ ἡ Μαρία Ἀνγκουστίας Ματέος Φερνάντες (17 χρόνων). Κατη-γοροῦνταν γιὰ ἐνοπλὴ ἐπιδρομὴ ἐναντίον μιᾶς τράπεζας, κατὰ τὴν ὁποία ἀντηλλάγησαν προ-δολισμοὶ μὲ τὴν ἀστενομία. Ὁ Ἀντιχ κατηγοροῦνταν ἐπὶ πλέον γιὰ τὸν θάνατο ἐνὸς ἀστενο-μικοῦ σὲ μιὰ μεταγενέστερη συμπλοκὴ. Ἀφ' οὗ συνελήφθη εἶχε δοθεῖ μέχρι ἀναστολήσεως, κὶ ἐνῶ τρελάζε-αὶ τὰ χιτυήματα ἔβριξε τὸν μοιραῖο προδολισμὸ. Ἡ Μαρία καταδικάστηκε σὲ 6 χρόνια φυλακῆς καὶ ὁ Πόνς Λόμπρετ σὲ 30. Ὁ Ἀντιχ σὲ 30 χρόνια καὶ δις εἰς θάνατον.

Μιὰ ἐπιτροπὴ δικηγόρων κατήγγειλε τὴν κατάφωρη παραβίαση τῶν νόμων σ' αὐτὴ τὴ δίκη. Μεταξὺ ἄλλων, ὁ Ἀντιχ εἶχε ἀναμφισβήτητα ὑποστῆ ἐγκεφαλικὴ βλάβη ἀπὸ τὰ χιτυήματα ὅταν ἔβριξε τὸν προδολισμὸ καὶ ἀπ' τὴς πέντε σφαῖρες ποὺ βρέθηκαν στὸ σῶμα τοῦ ἀστενο-μικοῦ, μόνο δύο προέρχονταν ἀπὸ τὸ δικό του ὅπλο. Παρ' ὅλ' αὐτὰ ὁ Ἀντιχ ἐκτελέστηκε στὶς 2 Ματίου.

Ἡ θέση τῶν ἐπολοίων ἀπ' τοὺς συλληφθέντες τοῦ Σεπτεμβρίου εἶναι ἡ ἀκόλουθη: ὁ Ἐ-μίλιο Παρίνας (30 χρόνων) ἀποφυλακίστηκε προσωρινὰ ἐν ἀναμονῇ τῆς δίκης του· ἡ Μαρία Λοντίζα Γκαρνάλλεμ (25 χρόνων) ἀπαλλάχθηκε· ὁ Σαντιάγκο Σόλερ Ἀμίγκο (30 χρόνων) κρα-τεῖται στὴν Πρότυπη Φυλακὴ τῆς Βαρκελώνης καὶ περιμένει τὴ δίκη του· τὸ ἴδιο καὶ ὁ Ζαβιέ Γκαρσίγκα Παϊτοδὶ (24 χρόνων).

Σήμερα ἡ Μαρία Ματέος Φερνάντες ἐκτελεῖ ποινὴ 5 χρόνων στὴ γυναικεῖα φυλακὴ τῆς Βαρ-κελώνης· ὁ Πόνς Λόμπρετ ἐκτελεῖ ποινὴ 20 χρόνων στὴν Πρότυπη Φυλακὴ καὶ περιμένει νὰ ξα-ναδικαστεῖ δύο φορές· ὁ Ὀριολ Σόλε Σονγκράντας κρατεῖται στὴν Πρότυπη Φυλακὴ καὶ περι-μένει ἀρκετὲς δίκαιες.

Στὴν προσεχὴ δίκη τὸ Κράτος ἀναμένεται νὰ ζητήσῃ νέα καταδίκη τοῦ Πόνς Λόμπρετ σὲ 30 χρόνια καὶ τὴ θανατικὴ ποινὴ γιὰ τὸν Σόλε Σονγκράντας.

ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΤΩΝ ΦΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ ΤΟΥ Μ.Ι.Λ.

(δημοσιεύθηκε στὴ «BLAC FLÀG», τόμ. III, No 11, 1974)

— ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ: Δύο διαδηλώσεις μετὰ τὴν ἀναγγελία τῆς θανατικῆς καταδίκης τοῦ Σαλβαντόρ Πονίγκ Ἀντιχ, στὸ Ἐλ Πασέο ντὲ Γκραθία καὶ στὴ Λὰ Πλάζα Καταλονίαν τῆς

Βαρκελώνης. Ἐκρήξεις σὲ τρεῖς ἀστυνομικοὺς σταθμοὺς τῆς Βαρκελώνης. Ὁλοκληρωτικὴ καταστροφή τριῶν μνημείων πεσόντων φρανκικῶν (Μασάρο, Μπανταλόνα, Πεντράλμπες). Ἐκρήξεις στὰ ὑποκαταστήματα δύο τραπέζων (Μπάνκο Ποπουλάρ καὶ Μπάνκο ντὲ Βιζκάγια) καὶ στὸ πρακτορεῖο τῆς Αἰρ Φράνς στὴ Βαρκελώνη. Πλατεῖα καμπάνια διανομῆς προκηρύξεων, δαναμιτιστικῶν ἐνεργειῶν καὶ πληροφόρησης (φυλλάδια καὶ μπροσούρες μὲ τὴν ἐνδειξη «φάκελος Μ.Ι.Λ.»). Πολλὲς διαδηλώσεις σὲ ἐργατικὲς περιοχὲς μὲ αἶτημα τὴν μετατροπὴ τῆς θανατικῆς ποινῆς (Σὰν Ἀντρές, Σὰν ντελ Μπέρος, Σάντα Κολόμα ντὲ Γκραμάνετ, Κορνέλια κλπ.). Δημοσεργία διαφόρων «ομάδων πίεσης» γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ Ποδῆρκ Ἀντιχ ἀπὸ τὴν ἐκτέλεση καὶ τὸ σταμάτημα τῆς θρηϊώδους καταστολῆς ὅλων τῶν φυλακισμένων τοῦ Μ.Ι.Λ. Βόμβες ἐναντίον τραίνου στὴ Βαλένθια.

— ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ: Κατάληψη τοῦ γραφείου τῆς Ἰθρικῆς Ἀεροπορίας. Κατάληψη τοῦ Ἰσπανικοῦ Τουριστικοῦ Γραφείου ἀπὸ τὸ Ρ. S.U. Κοκτέιλ Μολότοφ ἐναντίον τῆς Μπάνκο Ἀτλάντικο. Διαδηλώσεις.

— ΣΤΗ ΓΚΡΕΝΟΜΠΑ: Κατάληψη μιᾶς ἐκκλησίας.

— ΣΤΗΝ ΤΟΥΛΟΥΖ: Ἐκρήξεις στὸν ἀστυνομικὸ σταθμὸ, στὸ Γραφεῖο Τουρισμοῦ καὶ στὴ Μπάνκο Ἑσπανιόλ. Κατάληψη τοῦ Ἰσπανικοῦ Κέντρου. Δύο βίαιες διαδηλώσεις ποὺ πᾶν ἐξέλασαν τὴν πόλη.

— ΣΤΟ ΜΟΝΠΕΛΛΙΕ: Κατάληψη τοῦ Δημαρχείου.

— ΣΤΟ ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ: κατάληψη τῆς κατοικίας τοῦ προξένου.

— ΣΤΗ ΜΑΣΣΑΛΙΑ: Καταστροφή τοῦ Ἰσπανικοῦ Γραφείου Τουρισμοῦ.

— ΣΤΟ ΠΕΡΠΙΝΙΑΝ: Ρίξιμο μπουρᾶς στὸν πρόξενο καὶ τὴν κόρη του. Κατάληψη τοῦ Ἰσπανικοῦ Κέντρου Μεταναστεύσεως.

— ΣΤΗ ΜΠΑΓΙΟΝ: Διαδήλωση.

— ΣΤΙΣ ΒΥΡΞΕΛΛΕΣ: Κατάληψη τῆς Ἰσπανικῆς Πρεσβείας. Κατάληψη τῆς ἐκκλησίας Νότερ Ντάμ ντὲ λὰ Σαπὲλ καὶ ἀπεργία πείνας.

— ΣΤΗ ΓΕΝΕΥΗ: Διαδήλωση καὶ ἐπίθεση ἐναντίον τῆς «Ἱμπερία».

— ΣΤΟ ΤΟΡΙΝΟ: Ἐπίθεση ἐναντίον τοῦ Ἰσπανικοῦ Προξένου.

— ΣΤΟ ΔΟΥΒΑΙΝΟ. Ἐπίθεση ἐναντίον Ἰσπανικοῦ Ἰνστιτούτου μὲ ἐμπρηστικὲς βόμβες.

— Καμπάνια διαδηλώσεων καὶ ὑπογραφῶν στὴ Φρανκφορτ καὶ σ' ἄλλες πόλεις τῆς Γερμανίας. Πλατεῖα καμπάνια πληροφόρησης (ἀφίσσες, φυλλάδια κλπ.) στὴν Ἀγγλία, Νορδηνία, Δανία κλπ. Διαδηλώσεις στὴ Νέα Ὑόρκη, Τορόντο, Βοστώνη.

ΣΥΛΛΗΨΗ 22 ΕΞΤΡΕΜΙΣΤΩΝ ΣΤΗ ΒΑΡΚΕΛΩΝΗ

(ἀπὸ τὸ παράρτημα στὸ Νο 1 τῆς «Solidarité Internationale» τῆς Τουλούζ)

Ἡ Ἰσπανικὴ Πολιτικὴ Ἀστυνομία συνέλαβε στὴ Βαρκελώνη 22 ἀναρχικοὺς συντρόφους μετὰ ἀπὸ μιὰ ἐπίμονη προσπάθεια διείσδυσης καὶ συλλογῆς πληροφοριῶν, ὅπως ἀναφέρει ἡ ἴδια στὴν ἀνακοίνωσή της. Οἱ σύντροφοι αὗτοι χαρακτηρίζονται ὡς μέλη τῆς τοπικῆς Ὀμοσπονδίας ἀναρχικῶν ομάδων τῆς Βαρκελώνης καὶ τῆς Ἀναρχικῆς Φεντερασιόν. Ἡ ἀστυνομία τοὺς ἀποδίδει μιὰ ὁλόκληρη σειρὰ δαναμιτιστικῶν ἐνεργειῶν, ποὺ οἱ περισσότερες ἔγιναν σὲ ἐνδειξη ἀλληλεγγύης πρὸς τὸν Σαλβαντόρ Ποδῆρκ Ἀντιχ καὶ τοὺς φυλακισμένους τοῦ Μ.Ι.Λ.

Πιὸ συγκεκριμένα κατηγοροῦνται:

— γιὰ τὴν τοποθέτηση ἐκρηκτικῶν σ' ἓνα ἀστυνομικὸ τμήμα τοῦ Σὰν Ἀντρές 4 Ἰανουαρίου,

— γιὰ μιὰ σειρὰ ἐκρήξεων σὲ ὑποκαταστήματα τῆς Λαϊκῆς Τράπεζας καὶ τῆς Τράπεζας τοῦ Μπισκόγιε στις 5 τὸ πρωτὶ τῆς 11ης Ἰανουαρίου καὶ γιὰ μιὰ ἐκρηξὴ ποὺ ἔγινε μιὰ ὥρα ἀργότερα στὸ μνημεῖο τῶν πεσόντων τῆς Λεωφόρου Φράνκο,

— γιὰ τὴν τοποθέτηση ἐκρηκτικῶν στὴν εἴσοδο τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος τοῦ Ματάρο καὶ γιὰ μιὰ ἐκρηξὴ στὸ μνημεῖο τῶν πεσόντων τῆς Μπανταλόνα στις 8 Φεβρουαρίου.

Ἡ ἀστυνομία ἔκανε λόγους ἐπίσης γιὰ τὴν ἀναρρεπτικὴ δράση τῶν ἀναρχικῶν σπουδαστῶν τῆς Καταλωνίας. Φαίνεται ὅτι αὐτὲς οἱ ἐνέργειές της ἐντάσσονται σ' ἓνα ἐνδότερο σχέδιο καταστολῆς ποὺ ἀποσκοπεῖ στὴν ἐξάρθρωση τοῦ Ἰσπανικοῦ ἀναρχικοῦ κινήματος.

ΠΑΡΙΣΙ: Ἀπαγωγὴ τοῦ Ἰσπανοῦ τραπεζίτη Μπάλταζαρ Σονάρεζ. Ὁ ἀξιωματοῦχος τῆς γαλλικῆς δικαστικῆς ἀστυνομίας Ζὰν Νινκρὲ ἐπιβεβαίωσε ὅτι ἡ ἀπαγωγὴ ἔχει ἄμεση σχέση μὲ τὴ νόμιμη δολοφονία τοῦ νεαροῦ ἀναρχικοῦ Σαλβαντόρ Ποδῆρκ Ἀντιχ δύο μῆνες νωρίτερα. Οἱ ἀπαγωγεῖς ζητᾶνε: 1) τὴ δημοσίευση ντοκουμέντων ὅπου προβάλλουν τὰ αἰτήματά τους:

2) την προσωρινή αποφυλάκιση τοῦ Σαντιάγκο Σόλερ Ἀμίγκο ποὺ εἶναι σοβαρὰ ἄρρωστος καὶ περιμένει νὰ δικαστεῖ μαζὶ μὲ ἄλλους συντρόφους τοῦ Μ.Ι.Λ.· 3) τὴ δημοσίευση τοῦ κατηγορητηρίου ἐναντίον τῶν θεωρουμένων ὡς μελῶν τοῦ F.R.A.P., ποὺ συνελήφθησαν μετὰ τὰ γεγονότα τῆς Πρωτομαγιάς στὴ Μαδρίτη. Ὑπάρχουν φόβοι ὅτι ἡ ἀναβλητικότητα τῶν ἀρχῶν ἀποσκοπεῖ στὸ νὰ ζητηθοῦν θανατικές καταδικές ὅταν θὰ ἔχει προετοιμαστεῖ τὸ ἔδαφος· 4) τὴν ἐφαρμογὴ ἐνὸς νόμου σχετικὰ μὲ τοὺς πολιτικοὺς κρατούμενους ποὺ προβλέπει τὴν ἀποφυλάκισή τους ὅταν ἔχουν ἐκτίσει τὰ τρία τέταρτα τῆς ποινῆς τους, κι ἐφόσον ἔχουν δείξει «καλὴ διαγωγή» στὶς φυλακές. Ἡ ἐφαρμογὴ αὐτοῦ τοῦ νόμου θὰ σήμαινε τὴν ἀποφυλάκιση ἐκατὸ περίπου πολιτικῶν κρατουμένων.

Ἡ ἰσπανικὴ κυβέρνησις ἀποδέχτηκε τὸ πρῶτο αἶτημα. Γιὰ πρώτη φορὰ ἡ τηλεόρασις, τὸ ραδιόφωνο καὶ ὁ τύπος ἐπέτρεψαν τὴ γνωστοποίησι παρόμοιων αἰτημάτων. Ἐπίσης ἐποσχέθηκε νὰ ἐφαρμόσει τὸ νόμο σχετικὰ μὲ τοὺς πολιτικοὺς κρατούμενους καὶ κατέβαλε ἕνα ποσὸ 250.000 στερλινῶν σὰν ἐπιστροφή χρημάτων τῆς C.N.T. ποὺ εἶχαν κατασχεθεῖ τὸ 1939. Μετὰ ἀπ' αὐτὰ ὁ Σονάρεξ ἀφέθηκε ἐλεύθερος.

Στις 22 Μαΐου ἡ γαλλικὴ ἀστυνομία ἀνακοίνωσε ὅτι συνέλαβε ὀρισμένους ἀναρχικοὺς λίγες μέρες μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ ἀπαχθέντος τραπεζίτη Σονάρεξ. Ἀργότερα ἀνακοινώθηκε ὅτι πρόκειται γιὰ ἑννέα ἄτομα, τέσσερις ἄνδρες καὶ πέντε γυναῖκες, καὶ ὅτι γίνονται ἐρευνες γιὰ τὴν ἀνέρεση συνδέσμων σὲ ἄλλες εὐρωπαϊκὲς χώρες. Οἱ ἑννέα κατηγοροῦνται γιὰ τὴν ἀποδοχὴ κλοπιμαίων, πάντως, ἡ ἀστυνομία ἐξακολουθεῖ νὰ ἀγνοεῖ ποὺ φυλάσσονταν ὁ Σονάρεξ στὸ Παρίσι καὶ ποιοὶ ἦσαν οἱ ἀπαγωγεῖς του. Οἱ σπληνφθέντες εἶναι γάλλοι, ἰσπανοὶ ἐξόριστοι ποὺ ζοῦν στὴ Γαλλία καὶ μιὰ κοπέλλα ἀπ' τὴ Σκωτία (ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς Σκότλαντ Γκάρντ Ρόναλντ Πέιτς πῆρε στὸ Παρίσι εἰδικὰ γιὰ νὰ τὴν ἀνακρίνει!).

Τὸν μεγαλύτερο κίνδυνο φαίνεται νὰ ἀντιμετωπίζει ὁ Ὀκτάβιο Ἀλμπερόλα Σοένιλακ, 46 χρονῶν, ποὺ ἡ οἰκογένειά του εἶχε μεταναστεύσει στὸ Μεξικὸ τὸ 1939. Ὁ ἰσπανικὸς κυβερνητικὸς τύπος καὶ ἡ Ἀσφάλεια τὸν εἶχαν χαρακτηρίσει ἀπὸ τὸ 1961 σὰν «δημόσιο κίνδυνο Νο 1». Ἀπὸ τότε ἔγιναν ἐπανεξιλημένα δολοφονικὰ ἀπόπειρες ἐναντίον του. Ὁ πατέρας του, ὁ γνωστὸς ἀναρχικὸς δάσκαλος Χοσὲ Ἀλμπερόλα, δολοφονήθηκε στὸ Μεξικὸ τὴν πρωτομαγιά τοῦ 1967 ἀπ' τὴν ἰσπανικὴ μυστικὴ ἀστυνομία. Προηγουμένως βασανίστηκε φρικτὰ, προφανῶς γιὰ νὰ ἀποκαλέφει ποὺ βρίσκεται ὁ γιὸς του.

Στις 5 Μαΐου ἡ ἡμερήσια ἐφημερίδα τῆς Μαδρίτης «ABC» ἔγραψε: «Ἡ Γαλλικὴ Ἀστυνομία ἐπληροφορήθη ἀπὸ τὴν Ἰσπανικὴ τὴν παρουσία στὸ Παρίσι τοῦ Ὀκτάβιο Ἀλμπερόλα Σοένιλακ, ἐνὸς τῶν σημαντικωτέρων δολοφόνων (sic!!!). Καὶ συνέχισε: «Ὁ Ἀλμπερόλα ἔλαβε μέρος εἰς τὴν πρόσφατη ἀποτυχοῦσα ἀπόπειρα ἀπαγωγῆς τοῦ κ. Ἐμίλιο Γκαρρὶγκονες, ἐκπροσώπου τῆς Ἰσπανίας εἰς τὴν Οὐνέσκο, καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀπηλύθη ἀπὸ τὴν Γαλλία».

Λίγο ἀργότερα ὁ ἀνταποκριτὴς τῆς «Daily Mail» στὶς Βρυξέλλες Ἔρικ Κέννεντ ξεπέρασε σὲ ζήλο τὴν «ABC» ἀναγγέλλοντας ὅτι: «Οἱ ἀστυνομίες τῆς Εὐρώπης βρίσκονται ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ ἀναρχοδυναμιτιστοῦ... πρόκειται γιὰ τὸν γεννηθέντα εἰς τὴν Ἰσπανία Ὀκτάβιο Ἀλμπερόλα». Ὑπάρχουν σοβαρὰς ἀνησυχίες γιὰ τὴν τύχη τοῦ Ἀλμπερόλα. Ὅταν ὁ Κέννεντ διαδίδει τὴν ἐκδοχὴ τῆς ἰσπανικῆς ἀστυνομίας — ὅτι ἦταν ὁ δράστης μιᾶς ἐκρηξῆς στὶς Βρυξέλλες — φαίνεται νὰ προετοιμάζει τὸ ἔδαφος γιὰ τὴν ἀπέλαση ἢ ἀκόμα καὶ γιὰ τὴ δολοφονία του. Καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσιν θὰ συμβουλευάμε τὸν δημοσιογράφου Ἔρικ Κέννεντ νὰ σπεύσει νὰ κάνει μιὰ ἀσφάλεια ζωῆς.

ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ ΤΟΥ Μ.Ι.Λ.

1937: ΤΑΞΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ — 1973: ΤΑΞΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Τὸ κείμενο ποὺ ἀκολουθεῖ εἶναι ἡ εἰσαγωγή τῆς ομάδας τῶν παράνομων ἰσπανικῶν ἐκδόσεων «Μάης 1937» στὸ βιβλίο τοῦ Καμίλιο Μπερνέρι «Ἀνάμεσα στὴν ἐπανάσταση καὶ τὰ χαρὰ-κώματα».

«Ἴσως ἡ νίκη τῆς ἐπανάστασης νὰ μὴν εἶναι δυνατὴ παρὰ μόνο μετὰ τὴν ὁλοκλήρωση τῆς ἀντεπανάστασης». Κάριλ Μάρξ

Ὁ ἰταλὸς ἀναρχικὸς Καμίλιο Μπερνέρι ἦταν ἀναμφίβολα ἓνας ἀπὸ τοὺς διαυγέστερους καὶ ριζοσπαστικώτερους ἀγωνιστὲς τῆς ἐπανάστασης ποὺ ἄρχισε στὴν Ἰσπανία στὶς 19 Ἰουλίου 1936. Ἡ ἀδιάλλακτη ἐπαναστατικὴ τοποθέτηση ποὺ ἔδειξε τόσο στὴν ἐπιθεώρησή του «Ταξικὸς Πόλεμος» ὅσο καὶ στὰ χαρὰκώματα τοῦ μετώπου τῆς Ἀραγωνίας ἢ στὰ ὁδοφράγματα τῆς Βαρκελώνης, ἀποσαφηνίζει τὴν τεράστια σημασία τοῦ τολμηροῦ ἀγώνα τοῦ ἰσπανικοῦ προλεταριάτου καθὼς καὶ τοὺς κινδύνους ποὺ παραμόνευαν σὲ κάθε βήμα του. Ὁ θάνατός του στὰ χέρια τῆς σταλινοκαπιταλιστικῆς ἀντεπανάστασης τὸ 1937 ἐπιβεβαίωσε μὲ τραγικὸ τρόπο τὴν ὀρθότητα τῶν προβλέψεων καὶ προειδοποιήσεών του.

Ὅπως ὁ Μπερνέρι, εἶσι κι ἡ ἰσπανικὴ ἐπανάσταση στὸ σύνολό της ὑπέκυψε στὴ θηρώδη καταστολὴ ποὺ ἄσκησαν ἐναντίον τοῦ ἐνοπλοῦ προλεταριάτου ἡ φιλελεύθερη μπουρζουαζία καὶ ὁ πιστὸς της ὑπῆρέτης, τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα. Πάντως οἱ μέρες τοῦ Μάη τοῦ 1937, ὅταν οἱ καταλανοὶ ἐργάτες ἀναμετρήθηκαν μὲ τοὺς πρῶνι συμμάχους τους ὑπερασπίζοντας μὲ τὸ αἷμα τους τίς κατακτήσεις τῆς ἐπανάστασης τοῦ Ἰουλίου 1936, ἐπρόκειτο νὰ ἀντιπροσπεύσουν γιὰ πολὺ καιρὸ τὸ ἀποκορύφωμα τοῦ ἐπαναστατικοῦ ριζοσπαστισμοῦ. Νὰ γιατί ἡ ἀναγνώριση τοῦ ἐπαναστατικοῦ δρόμου ποὺ διαγράφεται μῆσα ἀπὸ τοὺς σημερινούς ἀγῶνες προϋποθέτει τὴν κατανόηση τῆς βαθύτερης ἔννοιας τοῦ μηνύματος τοῦ Καμίλιο Μπερνέρι· πρέπει νὰ εἴμαστε ἱκανοὶ τὸ 1973 νὰ ἐρμηνεύουμε τὰ ἑκατάχαρα μαθήματα τοῦ Μάη τοῦ 1937.

Τὰ γεγονότα ποὺ Μάη τοῦ 1937 στὴ Βαρκελώνη δὲν μποροῦν νὰ κατανοηθοῦν παρὰ μόνο σὲ συνάρτηση μὲ τὴν ἱστορικὴ πραγματικότητα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης: σὲ σχέση μὲ τὴν παρακμὴ τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος ἀφ' ἑνός, καὶ μὲ τὴ βαθειὰ ὕφεση τοῦ διεθνοῦς ἐργατικοῦ κινήματος ἀφ' ἑτέρου.

Μετὰ τὸν ἱμπεριαλιστικὸ πόλεμο τοῦ 1914-18, ποὺ εἶχε ὀδηγήσει σ' ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπῃ τὸν καπιταλισμὸ στὰ πρόθυρα τῆς ἐπανάστασης, τὸ σύστημα πέτυχε μίαν ἐπίφαση μόνου σταθερότητας ἢ ὁποία κατέρρευσε μονομιάς μὲ τὴν παγκόσμια κρίση τοῦ 1929 ὁ καπιταλισμὸς πλησίαζε ὁλοταχῶς πρὸς τὴ βαρβαρότητα, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἀποκορυφωθεῖ στὸν παγκόσμιον πόλεμο τοῦ 1939-45.

Ἡ κάμψη του ἦταν ἰδιαίτερα ἐντονὴ σὲ μιά χώρα σὰν τὴν Ἰσπανία, ὅπου ἡ ἄρχουσα τάξη ἀπαρτίζονταν ἀπὸ τὸ ἀσταθὲς μίγμα μιᾶς ἀδύναμης βιομηχανικῆς μπουρζουαζίας — σὲ μεγάλο βαθμὸ ὑποταγμένης στὰ ξένα τράστ — καὶ ἐνός εὐρύτατου ὀπισθοδρομικοῦ τομέα (ἐξασιομένοι φεουδάρχες, εὐγενεῖς γαιοκτήμονες, κλῆρος μὲ τεράστια γαιοκτησία), ποὺ ἐφάρμοζαν ἀπὸ κοινοῦ μιά θηριώδη ἐκμετάλλευση τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῆς ἀγροτιάς.

Κατὰ τὴ διάρκειά της κρίσης τοῦ 1929, ἡ δικτατορία τοῦ Πρίμο ντὲ Ριβέρα — σύμβολο μιᾶς ἐπίπλαστης σταθερότητας — κατέρρευσε καὶ παρέσυρε στὴν πτώση της καὶ τὴν ἴδια τὴ μοναρχία. Ἀλλὰ ἡ ἀστική Δημοκρατία τοῦ 1931 ἀναπόφευγα ἀποκάλυψε τὴν ἐγγενῆ ἀδυναμία τῆς ἰσπανικῆς ἀρχουσας τάξης: στὴν τελευταία ἔλειπε μιά κεντρικὴ ἐξουσία σταθερὰ ἐδραιωμένη καὶ ὀργανωμένη· τὰ περιθώρια τῶν πολιτικῶν της ἐλιγμῶν ἦταν ἐξαιρετικὰ περιορισμένα· τῆς ἔλειπε ἡ ὑποστήριξη μιᾶς σημαντικῆς μεσαίας τάξης· τέλος, ἔβλεπε νὰ ὀρθώνει ἐναντίον της ἡ ὀρμητικὴ ἀγωνιστικότητα μιᾶς ἐργατικῆς καὶ ἀγροτικῆς τάξης ἀγανακτισμένης ἀπὸ τίς αὐξάνόμενες κοινωνικὲς ἀνισότητες (ἐκφραση τῆς οἰκονομικῆς φτώχειας τῆς χώρας) καὶ θρισκόμενης ἐπὶ ποδὸς πολέμου χάρις στὶς ἀποραδικὲς ἐξεγέρσεις ποὺ ἀπέρρεαν ἀπὸ τούτῃ τὴν κατάσταση μιζέριας.

Σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμον τὸ Κεφάλαιο προσπαθοῦσε νὰ ἀνταπεξέλθει σ' αὐτὴν τὴν περίοδο παρακμῆς μὲ δύο φαινομενικὰ ἀντιπθεόμενες στρατηγικὲς ποὺ ἐξυπηρετοῦσαν τὰ ἴδια συμφέροντα: σ' ὀρισμένους χώρους, ὅπως ἡ Γερμανία, Ἰταλία, Πορτογαλία κλπ., ἐπαίριζε τὸ χαρτί τοῦ φασισμοῦ· σ' ἄλλες πάλι χώρες ἐπαίριζε τὸ χαρτί τῆς δημοκρατίας καὶ συνένωνε

πάνω στη βάση του καπιταλιστικού προγράμματος — Νιού Ντήλ, άμση επέμβαση του Κράτους στις αποικίες — όλες τις κοινωνικές τάξεις (λαϊκά μέτωπα). Στην Ισπανία η μπουρζουαζία δοκίμασε ταυτόχρονα και τις δύο στρατηγικές: από τη μία μεριά ό φασιστικός απολυταρχισμός με την άπόπειρα πραξικοπήματος του Σανχούρχο τό 1932, την κυβέρνηση Ζιλ Ρόμπλ τό 1933-35, τό κίνημα του Φράνκο τό 1936 από την άλλη ή «Δημοκρατία», ή πολιτική του λαϊκού μετώπου, ή ιερά συμμαχία της «πεφωτισμένης» μπουρζουαζίας, των μεσαίων τάξεων και των εργατικών οργανώσεων (από την U.G.T. και τους σταλινικούς μέχρι την ίδια την C.N.T. - F.A.I.!) γύρω από τό πολιτικό πρόγραμμα του Κεφαλαίου.

Τό διπλό αυτό παιχνίδι της ισπανικής μπουρζουαζίας έξηγει γιατί ή φρανκική εξέγερση της 18ης Ιουλίου 1936 ήταν κάτι περισσότερο από ένα άπλό στρατιωτικό πραξικόπημα και άποσαφηνίζει την άναμφισβήτητη σιωπηρή συνενοχή της Δημοκρατίας του Λαϊκού Μετώπου. Άλλά ή όλότελα αϋθόρμητη άπάντηση της εργατικής τάξης μετέβαλε την κατάσταση μέσα σέ 24 ώρες, άποσπώντας τις εργατικές οργανώσεις από την παθητικότητά τους και συντρίβοντας την ύπουλη έχθρότητα της δημοκρατικής μπουρζουαζίας ή όποια, σύμφωνα με τον ίδιο τον πρόεδρο Άγκάλα Θαμόρα δέν θά είχε κών διανοηθεί νά άντισταθεί στον Φράνκο άν δέν την ύποχρέωναν οι μάζες.

Τά γεγονότα μιλάνε από μόνα τους. Μετά τις 19 Ιουλίου τό προλεταριάτο, συνδυάζοντας την ένοπλη πάλη του με τη γενική άπεργία, φέρνει την κοινωνική ένταση στο μάξιμουμ. Μόνο μετά τις 28 Ιουλίου, όταν ή γενική άπεργία έσθισε τελείως, ή τρομοκρατημένη δημοκρατική μπουρζουαζία μπόρεσε και πάλι νά επιδιώξει νά προσαρμοστεί στη νέα κατάσταση. Νομιμοποίησε τά τετελεσμένα γεγονότα (άπαλλοτριώσεις, διανομή των γαιών, εργατικός έλεγχος, έκκαθάριση του στρατού και της άστυνομίας κλπ.), με τον όρο ότι οι κατακτήσεις αυτές θά παρέμεναν ύποταγμένες στις άνάγκες του άντιφρανκικού πολέμου και ότι έτσι θά έγκαταλείπονταν, με τό πρόσχημα του πολέμου, ή άπαραίτητη καταστροφή της άστικής πολιτικής έξουσίας, ή μ' άλλα λόγια του καπιταλιστικού Κράτους.

Οι προλεταριακές πολιτοφυλακές, πού δημιουργήθηκαν αϋθόρμητα μέσα στην κοινωνική άναταραχή, έπесαν άρκετά γρήγορα κάτω από τον αϋξανόμενο έλεγχο της «Κεντρικής Έπιτροπής των Πολιτοφυλακών», ενός οργανισμού τυπικά προλεταριακού, αλλά πολιτικά έλεγχόμενου από τους σοσιαλιστές, τους σταλινικούς, τους άναρχικούς και τά άστικά κόμματα, στα όποια άνήκε ή πλειοψηφία των εκπροσώπων. Παράλληλα οι κολληκτιβοποιήσεις, πού είχαν σαν σκοπό νά θέσουν υπό τον άμεσο έλεγχο του προλεταριάτου τις σχέσεις παραγωγής και διανομής, είδαν τη λειτουργία τους νά ύποτάσσεται στο «Οικονομικό Συμβούλιο» ή ύπουργείο οίκονομίας της κυβέρνησης της Αυτόνομης Διοίκησης της Καταλωνίας.

Η μπουρζουαζία διατηρούσε κάτι περισσότερο από μιάν άπλη έπίφαση έξουσίας. Τά θεμελιώδη γρανάζια του Κράτους παρέμεναν σχεδόν άνέπαφα: ό σ τ ρ α τ ό ς (με νέες μορφές) ή ά σ τ υ ν ο μ ί α (οι μονάδες των Σωμάτων Έφόδου και της Έθνοφρουράς δέν διαλύθηκαν αλλά παρέμεναν στρατοπεδευμένες περιφρονώντας την ώρα τους) τέλος ή γ ρ α φ ε ι ο κ ρ α τ ί α, πού προσπαθούσε νά προσανατολίσει προς την κατεύθυνση των συμφερόντων της μπουρζουαζίας τις άποφάσεις της Κεντρικής Έπιτροπής των Πολιτοφυλακών και του Οικονομικού Συμβουλίου. Η άρχική γενική άπεργία μετασχηματίσθηκε σέ άγωγή πού άντιπαρέθετε τους εργάτες στους εργάτες και τους άγρότες στους άγρότες υπό τον έλεγχο της μπουρζουαζίας, τόσο από τη φρανκική πλευρά όσο και από την πλευρά του προέδρου της Αυτόνομης Διοίκησης της Καταλωνίας Κόμπανυς και του προέδρου της Δημοκρατίας Άθάνα. Ήταν φανερό πώς άκόμα και ή νίκη της άντιφασιστικής παράταξης άπειλούσε νά ένισχύσει τη δημοκρατική μπουρζουαζία και νά στραφεί έτσι ένάντια στα ταξικά συμφέροντα του προλεταριάτου.

Στην ένίσχυση των γραναζιών του Κράτους και στην πολιτική ύπνόνευσης των έπαστασιακών έπιτευγμάτων, τόσο στο μέτωπο όσο και στα μετόπισθεν, ήρθε νά προστεθεί ή ένίσχυση της πολιτικής της μπουρζουαζίας μέσω της Ίερās Συμμαχίας της U.G.T., των σταλινικών και της ήγεσίας της C.N.T. - F.A.I. Η σταλινικοκαπιταλιστική αντίδραση άναζητούσε διαρκώς εύκαιρίες γιά νά έπιτεθεί κατά της επανάστασης. Στα τέλη Άπριλίου του 1937, ή Διεύθυνση Δημοσίας Τάξεως προσπάθησε νά εφαρμόσει ένα διάταγμα της Καταλωνικής Διοίκησης πού άπαγόρευε στις λαϊκές Περιόλους Έλέγχου νά κυκλοφορούν και νά άσκοϋν τά καθήκοντά τους. Σάν άπάντηση, οι ένοπλοι εργαζόμενοι τοποθετήθηκαν σέ στρατηγικά σημεία και άφώπλισαν 250 έθνοφρουρούς σταλμένους από τη Διεύθυνση Δημοσίας Τάξεως. Έξάλλου, ή Καταλωνική Διοίκηση έστειλε στο μέτωπο στρατεύματα γιά νά άντικαταστήσει τις εργατικές έπιτροπές πού τό έλέγχανε από τις 19 Ιουλίου: τό μεγαλύτερο μέρος

τους άπωθήθηκε και άφοπλίστηκε, ενώ έγιναν βίαιες συγκρούσεις ιδιαίτερα στη Ζώνη του Ρυίγοερδα. Μιά γενική και άποφασιστική σύγκρουση φαινόταν νά πλησιάζει.

Πράγματι, τόν Μάη του 1937 ή άντεπανάσταση, έχοντας ολοκληρώσει τις προετοιμασίες της, έκρινε πώς έφτασε ή στιγμή νά περάσει άπό τόν φραστικό πόλεμο στην ένοπλη επίθεση, νά έξορμήσει κατά της επανάστασης με στόχο τόν κατακερματισμό, τήν άπώθηση και τόν έκμηδενισμό της. "Ετσι τήν 3η Μαΐου, στις τρεις παρά τέταρτο, ό Κομμισσάριος Δημοσίας Τάξεως της Καταλάνικης Διοίκησης ό σταλινικός Ροντρίγκεζ Σάλας, έπικεφαλής μιās μονάδας τών σωμάτων έφόδου, άποπειράθηκε νά καταλάβει τó τηλεφωνικό κέντρο της πλατείας Καταλωνίας, έφοδισμένος με μιá διαταγή κατάληψης πού είχε ύπογράψει ό σύμβουλος της Καταλάνικης Διοίκησης Αίγουαδέ· οι εργαζόμενοι του κέντρου άπάντησαν στά όπλα με τά όπλα. Άμέσως, με μόνη πρόκληση τόν θόρυβο τών πρώτων πυροβολισμών, οι καταλάνοι εργάτες ξεσηκώθηκαν με τά όπλα στα χέρια όπως και στις 19 'Ιουλίου πού 1936' συνδύασαν τή γενική άπεργία με τήν ένοπλη πάλη, κάλυψαν τήν περιοχή με όδοφράγματα και έτοιμάστηκαν νά καταλάβουν με έφοδο τήν έδρα της Καταλάνικης Διοίκησης με τó πρώτο σήμα της άνώτερης ήγεσίας της C.N.T. - F.A.I. "Όπως ή φασιστική πρόκληση του 'Ιουλίου του 1936, έτσι και ή σταλινική προβοκάτσια τόν Μάη του 1937 έδειξε τήν άπόφαση του καταλάνικου προλεταριάτου νά ώθήσει τήν ταξική πάλη μέχρι τις έσχατες συνέπειές της.

'Η Κεντρική Κυβέρνηση άντέδρασε γρήγορα τόσο στο πολιτικό όσο και στο στρατιωτικό μέτωπο, στέλνοντας στην Καταλωνία δύο άντιπρόσωπους της 'Ιερās Συμμαχίας — τούς «άναρχικούς» ύπουργούς Γκαρσία "Ολίβερ και Φρεντερίκα Μόντσενυ — και 5.000 άντρες τών σωμάτων έφόδου, ενώ ό πολεμικός στόλος έστρεψε τά κανόνια του προς τή Βαρκελώνη. 'Η κρατική έξουσία της μπουρζουαζίας, οι άντεπαναστατικές όργανώσεις (U.G.T., σταλινικοί) και ή ήγεσία της C.N.T. - F.A.I., της ίδιας της όργάνωσης πού προλεταριάτου, συνδυάζουν τήν κατασταλτική δύναμή τους και συντρίβουν — αν και όχι δίχως άντίσταση! — τήν τελευταία άπόπειρα του όπλισμένου προλεταριάτου νά σώσει τήν επανάσταση. Άν' τή στιγμή πού τó επαναστατικό κίνημα άφοπλίστηκε υλικά και ήθικά, ή νίκη του φρανκισμού ήταν άπλως Ζήτημα χρόνου.

Γιά τήν έξασφάλιση της επανάστασης δέν άρκει νά έχουν όπλιστεί οι μάζες και νά έχουν άπαλλοτριώσει τή μπουρζουαζία: πρέπει νά καταστρέψουν ολοκληρωτικά τó Κράτος και νά όργανώσουν τó δικό τους σύστημα. Πρέπει νά είναι ικανές νά καταπολεμήσουν τις ιδέες πού άντιπροσωπεύουν οι σταλινικοί και ρεφορμιστές ήγέτες με τó ίδιο σθένος πού καταπολεμούν τις καπιταλιστικές προσωπικότητες και τούς ήγέτες τών άστικών κομμάτων. Μετά τόν Μάη του 1937, κάθε επαναστατικό έγχείρημα πού δέν θά συμμορφωθεί μ' αυτά τά διδάγματα, είναι άμετάκλητα καταδικασμένο ν' άφανιστεί. 'Η έπίθεση κατά του Κράτους, ή άδιάλλακτη σύγκρουση με τή σταλινορεφορμιστική άντεπανάσταση: νά τά χαρακτηριστικά γνωρίσματα της επανάστασης πού πλησιάζει.

'Η σημερινή επαναστατική άνάκαμψη δέν μπορεί, με τή σειρά της, νά γίνει κατανοητή παρά μόνο σέ συνάρτηση με τήν ιστορική πραγματικότητα τών ήμερών μας: σέ σχέση με τήν παρακμή του καπιταλιστικού συστήματος άφ' ενός, και με τó τέλος της βαθιάς ύφεσης του διεθνούς εργατικού κινήματος άφ' έτέρου.

'Η πτώση του τελευταίου επαναστατικού προμαχώνα, τó 1937, ήταν στην πραγματικότητα τó προανάκρουσμα μιās θάρβαρης διεθνούς άντεπανάστασης: παγκόσμιος πόλεμος, στρατόπεδο συγκέντρωσης, ό τρόμος της άτομικής βόμβας. 'Ο παρακμασμένος καπιταλισμός χρειαζόταν αυτά τά θηριώδη άλλα άποτελεσματικά μέσα γιά νά συγκρατήσει τήν δέυση των άντιφάσεων του συστήματος. Χάρη στή φυσική καταστροφή, με τόν πόλεμο, τών μέσων παραγωγής, τών εμπορευμάτων και τών ανθρώπων, ή άγορά παρέμενε προσωρινά έλεύθερη, γιά ένα νέο κύκλο συσσώρευσης του κεφαλαίου. 'Η μεταπολεμική οικονομική άνάπτυξη χρειάστηκε νά παραχωρήσει τή θέση της στην ώριμότητα γιά νά ξαναβγούν στην επιφάνεια οι άντιφάσεις του συστήματος.

'Ο παγκόσμιος πόλεμος έβγαλε φραγμό στις επαναστατικές προοπτικές του διεθνούς προλεταριάτου. 'Όλη ή ένεργητικότητα του ύποτάχθηκε στα συμφέροντα του «συμμαχικού μπλόκ» πού συγκέντρωσε τις άστικές δημοκρατίες και τή Σοβιετική Ένωση, ή όποία άνέλαβε όριστικά πó ρόλο ήμπεριαλιστικής δύναμης. 'Η μεταπολεμική περίοδος υπέταξε τήν εργατική τάξη σ' ένα προτσέσσο αύξανόμενης έκμετάλλευσης, διευριμένης, άνοικοδόμησης του παραγωγικού μηχανισμού, έντατικοποίησης τών ρυθμών εργασίας, αύξησης του ποσοστού ύ-

περαξίας: κοντολογής, σ' ένα προτσέσσο ήθικης και φυσικής άφομοίωσης στο πολιτικό πρόγραμμα του Κεφαλαίου.

Η άφομοίωση αυτή δέν πραγματοποιείται μονάχα υπό τη διεύθυνση της μπουρζουαζίας και του άστικού Κράτους· χρωσάει πολλά στις έργατικές οργανώσεις (συνδικάτα, σοσιαλιστικά και κομμουνιστικά κόμματα), που προσπαθούν να πλαϊσιώσουν τὸ προλεταριάτο και νά τὸ ἐγκλωβίζουν μέσα σέ αὐστηρά ἱεραρχημένες και γραφειοκρατικές δομές, ὥστε νά διαπραγματεύονται ἐν ὀνόματι του συμφωνίες μετὰ τὴ μπουρζουαζία. Ἀλλά σὸ μέτρο πού τὸ νέο προτσέσσο επέκτασης τοῦ κεφαλαίου ἐπιτυγχάνει τοὺς στόχους του και πού ἡ ἀνάπτυξη τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων Ἐσπερνά τις ἰδιόμορφες συνθήκες τῆς μεταπολεμικῆς ἀνοικοδόμησης, οἱ ἀντιφάσεις τοῦ συστήματος ἐπανεμφανίζονται σὸ φῶς τῆς μέρας: ἡ ἐπαναστατικὴ ἐναλλακτικὴ λύση σὸ πολιτικὸ πρόγραμμα τοῦ Κεφαλαίου διαγράφεται ξεκάθαρα.

Οἱ «ἀγριες ἀπεργίες» (δηλαδή αὐτὲς πού γίνονται ἔξω ἀπὸ τὰ συνδικάτα και τοὺς ἄλλους οργανισμοὺς χειραγώγησης, και πολὺ συχνά ἐναντίον τους) ἀποκοτῶν μίαν αὐξανομένη σημασία και δύναμη στίς ἀναπτυγμένες χώρες. Ὅλοένα περισσότεροι ἐργάτες καταλήγουν, ἔστω και ἐν ὀνόματι τῆς ἁπλῆς ἀποτελεσματικότητας, νά μὴν ἐμπιστεύονται στίς διεκδικήσεις τους στίς παραδοσιακὲς οργανώσεις, νά δίνουν στοὺς ἀγῶνες τους μίαν αὐτόνομη ὀργάνωση, ἀναλαμβάνοντας ἑαυτοὶ οἱ ἴδιοι τὴν ὑπεράσπιση τῶν συμφερόντων τους. Αὐτὲς οἱ «ἀγριες ἀπεργίες» πού εἶχαν ἀρχικά τὸν χαρακτήρα μεμονωμένων ἐξεγέρσεων, μετατρέπονται σὲ πλατειά κινήματα αὐθόρμητων γενικῶν ἀπεργιῶν: σὸ Βέλγιο τὸ 1960-61, στὴ Γαλλία τὸν Μάη τοῦ '68, στὴν Πολωνία τὸ 1970-71.

Ἡ κρίση τῆς πλαisiώσης και χειραγώγησης τοῦ προλεταριάτου ἀρχίζει ἀπὸ τὰ πατροπαράδοτα γρανάζια τῆς διατήρησης τοῦ συστήματος και ἀναγγέλει ἓνα εὐρύ κίνημα τοῦ διεθνούς προλεταριάτου, πού θά ἀποσκοπεῖ στὴν καταστροφή τῶν κυρίαρχων κοινωνικῶν σχέσεων (μισθωτὴ ἐργασία, ἐκμετάλλευση ἀνθρώπου ἀπὸ ἀνθρώπου) και στὴν ἐπιβολὴ τοῦ δικοῦ του συστήματος: πού ἀντιεξουσιαστικοῦ κομμουνισμοῦ. Ἡ ἰδιομορφία τῶν τρωινῶν ἀγῶνων και ἡ δύναμή τους ἔγκειται σὲ τοῦτο, ὅτι σήμερα ἤδη ὑπάρχουν οἱ προϋποθέσεις τῆς διεθνούς ἐπανάστασης: τὸ ἔξασμά της εἶναι ἀπλῶς Ζήτημα περιστάσεων. Ἀκόμα και ἡ μικρότερη σπῆδα ἀποτελεῖ σήμερα ἀπειλὴ γιὰ τὸν καπιταλισμό.

Αὐτὸ δείχνει ἡ καθημερινὴ πάλη τῆς ἐργατικῆς τάξης στὴ χώρα μας. Τὸ ἰσπανικὸ ἐργατικὸ κίνημα ζεῖ σήμερα τὴ μετάβαση ἀπὸ τοὺς «ἀγρίους» ἀγῶνες (πού διεξάγονται ἔξω ἀπὸ κάθε διευθυντικὴ πρωτοπορία) στὴ δημιουργία τῆς ταξικῆς του αὐτοοργάνωσης. Μερικά σημαντικά τμήματα τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος, μέσα στὴν καθημερινὴ τους πάλη κατὰ τοῦ καπιταλισμοῦ, ὡδηγήθηκαν νά διακόψουν τις σχέσεις τους μετὰ διάφορες οργανώσεις πού ἀποκαλύπτονταν ὅλοένα περισσότερο σὰν φρένο στὴν πρόοδο τοῦ ἀγῶνα. Ἡ ρῆξη μετὰ τὸν ρεφορμισμὸ τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος και μετὰ τις «Ἐργατικὲς Ἐπιτροπές» πού ἐλέγχονταν ἀπὸ τοὺς σταλινικοὺς ἀπέτελες τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς τὴν ταξικὴ αὐτοοργάνωση. Ἀμέσως μετὰ, τὸ προλεταριάτο ὑποχρεώθηκε νά ἀντιμετωπίσει μετὰ τὸ ἴδιο σθένος τις ἀπόπειρες ἐνὸς πλήθους μικροσμάδων και ὑποτιθέμενων πρωτοποριῶν γιὰ τὴν ἐγκαθίδρυση ἐνὸς νέου διευθυντισμοῦ μέσα στοὺς κόλπους τοῦ ἀντιρεφορμιστικοῦ ἐργατικοῦ κινήματος.

Τὸ περιεχόμενο τῆς πάλης τῶν τελευταίων χρόνων ἀρχίζει νά μορφοποιεῖται ὁ ἀγῶνας συντονίζεται και γενικεύεται, θέτοντας ξεκάθαρα τις βάσεις τῆς ταξικῆς αὐτοοργάνωσης τοῦ προλεταριάτου. Ἡ ἐργατικὴ τάξη συνειδητοποιεῖ τὴν κατάστασή της σὸ μέτρο πού θαθαίνει ὁ ἀγῶνας της. Ὁργανώνεται στὴ βάση μέσα στὰ ἐργοστάσια και στίς συνοικίες. Ἀπορρίπτει κάθε διαχωρισμὸ μετὰ τὸ ἡγετῶν και ἐκτελεστῶν. Ἀγωνίζεται ἤδη ἀπὸ σήμερα γιὰ μίαν κοινωνία ὅπου ἡ χειραφέτηση τῶν ἐργαζομένων θά εἶναι ἔργο τῶν ἰδίων τῶν ἐργαζομένων, γιὰ μίαν ἀταξικὴ κοινωνία.

Ὅπως ὁ Μπερνέρι τὸ 1937, ἔτσι και μεῖς σήμερα ἀγωνιζόμαστε γιὰ τὴν ἐπανάσταση και γιὰ τὴν ἀπαραίτητη προϋπόθεσή της: τὴν ταξικὴ αὐτοοργάνωση τοῦ προλεταριάτου.

ΕΝΟΠΛΗ ΑΓΚΙΤΑΤΣΙΑ: Η ΒΑΡΚΕΛΩΝΗ ΥΠΟ ΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΤΕΡΡΟΡΙΣΜΟΥ

Ἡ Βαρκελώνη ζεῖ μέσα στὴν ψύχωση τῶν ἐνοπλων ληστειῶν: δυὸ ἀστυνομικοὶ φυλᾶνε διαρκῶς ὅλες τις τράπεζες τῆς πόλης, ἐνῶ τὰ αὐτοκίνητα τῆς ἀστυνομίας περιπολοῦν, ἐλέγχουν και ἐρευνοῦν ἀδιάκοπα. Οἱ ἐφημερίδες κάνουν ἐκκλήσεις γιὰ «συνεργασία» τοῦ πλη-

θυσμού ενάντια στο «νέο είδος εγκληματικότητας». Μερικά άρθρα υποδεικνύουν στους νομοταγείς πολίτες, υπάλληλους και πελάτες, τί πρέπει να κάνουν σε περίπτωση επίθεσης εναντίον μιας τράπεζας. Παρά την έντυπωσασκή επίδειξη δυνάμεων, η αστυνομία είναι ανίσχυρη και δεν κατορθώνει να αφηνιάσει καμιά «συμμορία» από καταφύγιό της. Πολλές φορές κάθε μήνα, «χτενίζει» μάταια όρισμένες λαϊκές συνοικίες.

Μέσα σε μερικούς μήνες πραγματοποιήθηκαν πάνω από τριάντα ένοπλες επιθέσεις! Σύμφωνα με τις εφημερίδες πρωτοστατεί μια όρσμένη «συμμορία», η «συμμορία των STEN», γιατί 11 επιθέσεις μέσα σε διάστημα δύο μηνών έγιναν από ομάδες όπλισμένες με αγγλικά αυτόματα STEN. Ο άπολογισμός είναι πολύ βαρύς για την αστυνομία: 24 εκατομμύρια πεσέτες (2 εκατομμύρια γαλλικά φράγκα), ένας αστυνομικός νεκρός, και αρκετοί τραυματίες μεταξύ των οποίων κι ένας τραπεζικός υπάλληλος.

Έκτος απ' την ικανότητά τους να παίρνουν χρήματα, οι «ληστές» προκαλούν και γελοιοποιούν την αστυνομία:

— Στις 21 Δεκεμβρίου 1972, ενώ η αστυνομία φρουρεί όλες τις τράπεζες, μια ομάδα τεσσάρων ένοπλων επιτίθεται κατά της «Casa Provincial» στο ισόγειο του κτιρίου όπου βρίσκονται οι κοιτώνες της ισπανικής πολιτικής αστυνομίας!!

— Τρεις ημέρες αργότερα, στο ίδιο περίπου μέρος, μια άλλη ομάδα επιτίθεται κατά της «Banca de Viscaya» και παίρνει το ισόποσο 250 χιλιάδων γαλλικών φράγκων χωρίς καν να την αντίληφθούν οι αστυνομικοί που φρουρούν την τράπεζα!!

— Κατά τα τέλη Δεκεμβρίου 1972, τό Ταμιευτήριο της Bandalona (μιας συνοικίας της Βαρκελώνης) δέχεται την επίθεση «τριών δολοφόνων», οι οποίοι αφήνουν μιάν ανακοίνωση που «εκθειάζει τον δίκαιον θάνατον ενός άλλου δολοφόνου», του αναρχοσυνδικαλιστή αγωνιστή της C.N.T. Φραντσίσκο Σαμπάτε Λόπαρτ, (Ο Λόπαρτ, που σκοτώθηκε σε μιá μάχη με τις κρατικές δυνάμεις είναι πασίγνωστος στην Καταλωνία κι έχει γίνει σύμβολο της ένοπλης άγκιπτάσις).

— Τόν Σεπτέμβριο του 1972, σε μιá πόλη της Cerdanya, η τράπεζα δέχεται την επίθεση τριών νέων που στη συνέχεια καταφεύγουν στα βουνά (βουνά που βρισκότουσαν υπό τόν έλεγχο ανταρτών μέχρι τό 1963). Διακόσιοι έθνοφρουροί «χτενίζουν» την περιοχή χωρίς να τολμήσουν νά μπουν στο δάσος...

— Στις 2 Μαρτίου 1973, παρά την παρουσία αστυνομικών κοντά στην τράπεζα και τρία σήματα συναγερμού, πέντε άτομα επιτίθενται στην «Ισπανοαμερικανή τράπεζα» στο Paseo Fabra i Puig, στη λαϊκή συνοικία του San Andres. Λάφυρα: τό ισόποσο 100 χιλιάδων γαλλικών φράγκων — ενώ τραυματίζονται ένας υπάλληλος κι ένας αστυνομικός που προσπάθησαν νά επέμβουν.

Ένώ οι ειδήσεις των εφημερίδων σχετικά με τις ένοπλες επιθέσεις λογοκρίνονται έπανειλημμένα, οι φαλαγγίτικες ομάδες γεμίζουν τούς τοίχους της Βαρκελώνης με τό σύνθημα «ROBOS NO» (όχι στις ληστείες) αντί για τό παραδοσιακό «ROJOS NO» (όχι στους κόκκινους).

Τά σχετικά άρθρα δέν είναι στο έξής παρά έπίσημες ανακοινώσεις της αστυνομίας. Οι πιό τολμηροί δημοσιογράφοι διοχετεύουν μερικές πληροφορίες τις οποίες παίρνουν παρακολουθώντας τόν ασύρματο της αστυνομίας, τη μοναδική πηγή πληροφοριών εφόσον τούς απαγορεύεται νά κάνουν ρεπορτάζ και νά ζητάνε στοιχεία από τούς αυτόπτες μάρτυρες.

Μόλις στις 24 Ιανουαρίου 1973 εκδόθηκε η πρώτη έπίσημη ανακοίνωση της Αστυνομίας, που ανήγγελλε την ύπαρξη «ένοπλων ομάδων αναρχοκομμουνιστικών τάσεων», μετά τη σύγκρουση δύο αγνώστων με τη γαλλική αστυνομία και την ισπανική έθνοφρουρά στη συνοριακή περιοχή του Bourg-Madame. Στα χέρια της αστυνομίας εγκαταλείφθηκαν σάκκοι με προπαγανδιστικό υλικό, χρήματα (τό ισόποσο 20.000 φράγκων) και ένα αυτόματο STEN. Παρά τό συντονισμένο ανθρωποκυνηγητό δύο αστυνομικών, τά «δύο άτομα» Εέφυγαν μαζί με τούς συνενόχους τους. Τό Radio-Paris (σταθμός της γαλλικής ραδιοφωνίας που εκπέμπει στα ισπανικά) κάνει λόγο για μιάν ένοπλη ομάδα που διέπραξε «πολλά αδικήματα» και στις δύο χώρες.

Τόν Φεβρουάριο του 1973, η ισπανική αστυνομία παραδίδει στην κυβέρνηση άλλη μιá έπίσημη ανακοίνωση μετά από αίτηση της γαλλικής αστυνομίας, που έρευνά σχετικά με την υπόθεση της Τουλούζης όπου είχαν αναμιχθεί τέσσερα μέλη του M.I.L. (Έθνικό Κίνημα Απελευθέρωσης). Η ανακοίνωση παραδέχεται την ύπαρξη τρομοκρατικών ομάδων που έχουν συγκροτηθεί σε ανατρεπτική οργάνωση, και αναφέρει ότι έχουν τη βάση τους κυρίως στους συνδικαλιστικούς κύκλους και ότι χρηματοδοτούν και υποστηρίζουν έργατικές ομάδες (χρή-

ματα, πλαστά χαρτιά, έκτύπωση παράνομου ύλικού — Βλέπε: «Le Monde», 13 Μαρτίου 1973).

Οι άντικειμενικές συνθήκες (οικονομικές κρίσεις κλπ.) διαβρώνουν τη βάση των παραδοσιακών «ρεφορμιστικών» διεκδικήσεων — αυτών δηλαδή που υποτάσσονται στα συμφέροντα του συστήματος. Η εργατική τάξη πρέπει σήμερα να διαλέξει ανάμεσα στην ολοκληρωτική υποταγή της και στην ανοιχτή άρνηση του συμβατικού πλαισίου των διεκδικήσεων. Ήδη δεν μπορεί να βασίζεται πάνω σ' αυτούς που επιζητούν να την ελέγξουν μέσω των «εργατικών» οργανώσεων, συνδικαλιστικών είτε πολιτικών.

Αυτά βρίσκονται σε αντίθεση με τη στρατηγική του Κομμουνιστικού Κόμματος και των δορυφόρων συνδικαλιστικών οργανώσεων, που αποβλέπουν στη νομιμοποίησή τους χάρη στην «καμπάνια φιλελευθερισμού» της φρανκικής κυβέρνησης. Το Κ.Κ. είναι θερμός υπέρμαχος της ταξικής συνεργασίας και βάζει τροχοπέδη σ' όλους τους ριζοσπαστικούς αγώνες (φτάνοντας μέχρι τη διάλυση απεργιών και το κήρυγμα υπέρ του εισοδησμού στα κυβερνητικά συνδικάτα). Είναι επιτακτική ανάγκη για την εργατική τάξη, εάν δεν θέλει να δεθεί χειροπόδαρα, να αναλάβει άμεσα την αυτοοργάνωσή της. Ήδη τα πιο προχωρημένα στρώματά της δημιούργησαν το υπόβαθρο επιτροπών, επιχειρήσεων, όπως στην Καταλωνία και στη Χώρα των Βάσκων. Η ταξική αυτοοργάνωση δεν είναι απλώς μία τακτική του αγώνα, αλλά βαθύτατη ανάγκη του εργατικού κινήματος.

Η αυτοοργάνωση των εργαζομένων προϋποθέτει σήμερα το ξεπέρασμα μιας σειράς περιοριστικών πλαισίων:

— Πρέπει να καταργηθεί κάθε διευθυντικός κομματικός ρόλος μέσα στο κίνημα. Άγώνας ενάντια στην κρατικοκαπιταλιστική ιδεολογία, ενάντια στην πατερναλιστική κηδεμονία του ρεφορμισμού, ενάντια στην αδυναμία του σεκταρισμού των μικροοργανώσεων, ενάντια στον «κλασσικό» εργατισμό.

— Έργατική αυτοοργάνωση σ' όλα τα επίπεδα με επιτροπές επιχειρήσεων, με εκλεγμένες και ανακλητές αντιπροσωπείες που συντονίζουν αυτές τις επιτροπές, τέλος με την πολύπλευρη έμβάθυνση του αγώνα (ταμεία αλληλεγγύης, πληροφόρηση, ομάδες αυτοάμυνας, απεργιακές φρουρές).

Μέσα στην καθημερινή πρακτική των αγώνων, αυτό σημαίνει ότι η εργατική τάξη θα στερηθεί το δικαίωμα χρήσης των μηχανισμών που χρησιμοποιούνταν μέχρι σήμερα (έκτυπικές εγκαταστάσεις, ταμεία αλληλεγγύης, δεσφείς έπαφες κλπ.). Πράγματι, απ' τη στιγμή που η τάξη άπορριπτει τον έλεγχο των κομμάτων και των μικροοργανώσεων πάνω στον αυτόνομο αγώνα της, δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει τους μηχανισμούς που ελέγχονται από τους επαγγελματίες πολιτικούς «αγωνιστές».

Η εργατική τάξη δεν μπορεί να κάνει πίσω σ' αυτή τη στρατηγική του αυτόνομου αγώνα, που ήδη άρχισε να γίνεται πραγματικότητα. Πρέπει να προχωρήσει δίχως χρονοτριβή και δισταγμούς προς την αυτοοργάνωσή της.

Η κατάσταση απαιτεί λοιπόν την εκπλήρωση μιας ολόκληρης σειράς καθηκόντων, αναγκαίων για την εδραίωση της αυτόνομης στρατηγικής της ταξικής πάλης. Είναι όμως εμφανές ότι τα καθήκοντα αυτά (άποκτηση ύλικών μέσων, ενίσχυση των ταμείων υποστήριξης κλπ.) δεν μπορούν να εκπληρωθούν από μιλιταριστικές ομάδες, γιατί θα παρουσιάζονταν οι ίδιοι κίνδυνοι έλέγχου και πολιτικού διευθυντισμού.

Στην αστυνομική καταστολή πρέπει να αντίταξουμε την προλεταριακή πρακτική. 'Επί πολλά χρόνια οι διάφορες ομάδες εργατών οργανώνονταν αυθόρμητα μέσα στον αγώνα, σχηματίζοντας ομάδες αυτοάμυνας, απεργιακές φρουρές κλπ., που ανταποκρίνονταν στις ανάγκες της στιγμής με τελείως εφήμερο τρόπο.

Η επάνοδος των αγώνων σε συνδυασμό με την εντατικοποίηση της καταστολής οδηγεί σήμερα στην εμφάνιση πολλών αυτόνομων ομάδων αγώνα, που πραγματοποιούν ληστείες και άλλες ένοπλες ενέργειες μέσα σ' ένα γενικό πλαίσιο: **ε ν ο π λ η ς ά γ κ ι φ ά τ σ ι α ς**. Δεν πρόκειται λοιπόν για τυχαίο γεγονός ούτε για στρατηγική ξένη προς την εργατική τάξη (κάτι που συμβαίνει στην περίπτωση των τριτοκοσμικών μιλιταριστικών ομάδων). Πρόκειται για μιά **ν α π α ί τ η σ η τ α κ τ ι κ ή ς** του εργατικού κινήματος, που ανταποκρίνεται στην τωρινή κατάσταση της ταξικής πάλης και εξυπηρετεί τον ίδιο σκοπό: την αυτοοργάνωση του προλεταριάτου, απαραίτητη προϋπόθεση της στασιαστικής απεργίας και της επαναστατικής κατάλυσης του κοινωνικού κεφαλαίου.

ΤΙ ΠΟΥΛΑΜΕ; ΤΙΠΟΤΑ!!! — ΤΙ ΘΕΛΟΥΜΕ; ΤΑ ΠΑΝΤΑ!!!

Τὸ κείμενο αὐτὸ ἀποτελεῖ εἰσαγωγικὸ σημεῖωμα σὲ μιὰ πλατύτερη μελέτη τῆς ομάδας τοῦ Μ.Ι.Λ. ποὺ εἶναι πρῶστη στὴ Βαρκελώνη σὰν «Equipo Teórico».

Ἡ μελέτη ποὺ ἀκολουθεῖ δὲν φιλοδοξεῖ νὰ πλασσάρει τὸ ἀποστειρωμένο ἐμπόρευμα τῆς στὴν ἐμποροπανήγυρη τῶν ἰδεολογιῶν, ἀλλὰ προτίθεται νὰ ρίξει φῶς σ' ὀρισμένα θεμελιώδη ζητήματα ποὺ εἶναι ἀδύνατον νὰ παρακαμφθοῦν. Ὅσο ἦταν δυνατόν, τὰ ζητήματα αὐτὰ παρουσιάζονται σὰν ἀνεπίλυτα, ἀναφέρονται διάφορες γνώμες γιὰ τὰ ἴδια προβλήματα καὶ οἱ ἀπόψεις βασίζονται σὲ ἀναλυτικὴ ἐπιχειρηματολογία. Ὅμως δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ἀποφευχθεῖ ἡ προσφυγὴ σὲ μιὰ σειρά γενικῶν ἰδεῶν, ἐξαιρετικὰ ἀπλῶν καὶ ἀλληλἐνδετων. Στὸ σημεῖωμα αὐτὸ θὰ προσπαθήσουμε νὰ συνοψίσουμε τίς γενικὲς ἰδέες ποὺ κατευθύνουν τὴ μελέτη μας.

— Θεωροῦμε σὰν ἀλλοτριωμένη κάθε μορφή διαχωρισμένης δραστηριότητος: τὴν «καθαρή» σκέψη, τὴν κουλτούρα, τὴν τέχνη, τὴν πολιτικὴν, τὴν καθημερινὴν ζωὴν ὅταν ἐρμηνεύεται σὰν «ἰδιωτικὴ ζωὴ» διαχωρισμένη ἀπ' τὴ «δημόσια ζωὴ», τὴν ἐργασία, τὸ θέαμα τοῦ ἐμπορεύματος κλπ.

— Θεωροῦμε ὅτι μοναδικὸ ἐπαναστατικὸ σχέδιο εἶναι ἡ θέληση ριζικῆς καταστροφῆς κάθε μορφῆς ἀλλοτρίωσης, μὲ πλήρη συνειδητοποίηση τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ ἀλλοτρίωση καὶ ὁ διαχωρισμὸς μεταξὺ ἀξίας χρήσης καὶ πραγματικῆς οἰκιοποίησης ἔχουν τίς ρίζες τους στὴν ἀντικειμενοποίηση καὶ τὸν φετιχισμό ποὺ ἐνυπάρχουν στὴν κυριαρχία τοῦ ἐμπορεύματος. Ὁ Καπιταλισμὸς δὲν εἶναι παρὰ ἡ κυριαρχία τοῦ ἐμπορεύματος ἀναπτυγμένη στὸ ἔπακρο, ὁ μέγιστος βαθμὸς ἀντικειμενοποίησης καὶ φετιχισμοῦ, τὸ ἀνώτατο στάδιο τῆς ἀνθρώπινης ἀλλοτρίωσης.

— Τὸ ἐπαναστατικὸ σχέδιο, γιὰ νὰ μὴν παρεκκλίνει καὶ γιὰ νὰ μὴν ἐπαναφομοιωθεῖ ἀπ' τὸν παλιὸ κόσμον τοῦ ἐμπορεύματος, τῆς ἀνταλλακτικῆς ἀξίας καὶ τῆς ἀλλοτρίωσης, πρέπει νὰ προσαρμόσει τὰ μέσα του στὸν σκοπὸ τοῦ ὅχι ἐπειδὴ ὁ σκοπὸς δὲν ἀγιάζει τὰ μέσα, ἀλλὰ ἐπειδὴ μέσα στὴν πρακτικὴ ὁ σκοπὸς κρίνει τὰ μέσα.

Αὐτὸ σημαίνει:

— Στὸ ἐπίπεδο τῆς σκέψης: δὲν μποροῦμε νὰ ἀγωνιστοῦμε κατὰ τῆς ἀλλοτρίωσης μὲ ἀλλοτριωμένες μορφές ἀγώνα (διαχωρισμένες, φετιχιστικές, ἀντικειμενοποιημένες...)

— Στὸ πολιτικὸ ἐπίπεδο: δὲν μποροῦμε νὰ ἀγωνιστοῦμε κατὰ τοῦ Καπιταλισμοῦ καὶ τοῦ συνόλου τῆς ὑπάρχουσας κοινωνίας ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ συστήματος.

— Στὸ ὀργανωτικὸ ἐπίπεδο: γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ ἀνοίξουμε τὸν δρόμον στὴ γενικώτερη αὐτοδιεύθυνση πρέπει νὰ ἀποτελοῦμε πιστὴ ἀντανάκλαση τῆς ἀντι-ιεραρχικῆς κοινωνίας, πράγμα ποὺ ἰσχύει καὶ γιὰ τὸν τρόπο ὁργάνωσής μας.

— Οἱ συνέπειες αὐτῶν τῶν θέσεων δὲν εἶναι ἀφηρημένες· ἀντίθετα, τίς ἀντιμετωπίζουμε καθημερινὰ μέσα στὴ συγκεκριμένη πρακτικὴ.

Ἄς συνοψίσουμε:

— Ἀπορρίπτουμε τὸ ρεφορμισμό καὶ κάθε ἀπόπειρα ἀγώνα κατὰ τοῦ συστήματος ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ του.

— Ἀπορρίπτουμε ἐξίσου ὅλες τίς μορφές μικροοργανώσεων, πρωτοποριῶν, φραστικῶν ἄριστρισμών, κλπ., στὸ μέτρο ποὺ ἀποτελοῦν ἀλλοτριωμένες καὶ ἀφομοιώσιμες μορφές ἀγώνα κατὰ τῆς ἀλλοτρίωσης καὶ τῆς ὑπάρχουσας κοινωνίας.

— Παρόμοια, ἀπορρίπτουμε τὴ μετατροπὴ τῆς ἐπαναστατικῆς σκέψης σὲ «εἰδικότητα», ἢ «διαχωρισμένη δραστηριότητα», ἐφόσον ἔτσι θὰ εἶναι ἀποκομμένη ἀπὸ τὸ πραγματικὸ κίνημα καὶ διαχωρισμένη ἀπὸ τὴ βαθύτερη προβληματικὴ του.

— Δὲν ἀποδεχόμαστε καθόλου μιὰ σειρά ἀπόψεων ὅπου ἡ συνεισφορὰ τοῦ ἔργου τοῦ Μάρξ θὰ ἐξυψωνόταν σὲ «δόγμα»· ἀπλῶς θεωροῦμε εὐκολώτερη καὶ πιὸ ἀποτελεσματικὴ τὴν κριτικὴ τοῦ Κράτους, τοῦ ἐμπορεύματος, τῆς ἀλλοτρίωσης, κλπ., πᾶν στὴ βάση μιᾶς ἐπανερμηνείας τῶν θέσεων τοῦ Μάρξ καὶ ὅχι πᾶν στὴ βάση ἀπλοϊκῶν ἢ ἀνεπεξέργαστων ἀπόψεων.

— Διαχωρίζουμε ριζικὰ τὴ θέση μας ἀπὸ τὸν κρατικὸ καπιταλισμὸ ποὺ, μὲ τὸ ὄνομα τοῦ «σοσιαλισμοῦ» ἢ τοῦ «κομμουνισμοῦ», ὅχι μόνον κατέχει τὴν ἐξουσία στίς χώρες τοῦ Ἀνατολικοῦ Μπλόκ ἀλλὰ καὶ ἐλέγχει σημαντικὸ τμήμα τῶν πολιτικο-συνδικαλιστικῶν γραφειοκρατιῶν τῆς Δύσης.

— Μόνον τὸ διεθνὲς κίνημα τῶν Ἑργατικῶν Συμβουλίων μπορεῖ νὰ ἀναλάβει τὸν ἀγώνα κατὰ τῆς ἀλλοτρίωσης μὲ μὴ ἀλλοτριωμένες μορφές, τὸν ἀγώνα κατὰ τοῦ συστήματος καὶ τὴν ἐπεξεργασία ὀργανωτικῶν μορφῶν προσαρμοσμένων στοὺς στόχους του.

Αυτές είναι οι άρχες που ανακάλυψε το ισπανικό εργατικό κίνημα — μαζί με το διεθνές κίνημα — ξεκινώντας απ' τις συγκεκριμένες πραγματικότητες των τελευταίων χρόνων:

— Αγώνας της εργατικής τάξης εναντίον του επίσημου συνδικάτου C.N.S., πίσω απ' το οποίο κρύβονται τα δύο βασικά εμπόδια στον δρόμο της ολοκληρωτικής της χειραφέτησης: το Κράτος και η μπουρζουαζία.

— Αρχικά τα κόμματα και οι μικροοργανώσεις πρότειναν μία τακτική τελείως άσυμβίβαστη με τα γεγονότα: τόν εיסοδοισμό στη C.N.S. Η τάξη ήρθε εκ των πραγμάτων σε σύγκρουση με τους ηγέτες και τους υπεύθυνους των κομμάτων και μικροοργανώσεων, που έννοούν να μονοπωλούν τους αγώνες.

— Στη συνέχεια η τάξη έδειξε ξεκάθαρα τη ριζική της αντίθεση προς τη C.N.S. και αντιπάχθηκε σ' όσους κατόρθωσαν να διεισδύσουν σ' αυτήν εν όνόματι της λαθμενής τακτικής του εισοδισμού. Έτσι ήρθε σε αντίθεση με το σύνολο των κομμάτων και μικροοργανώσεων, άντι να περιοριστεί στη διαφωνία με τους γραφειοκράτες ηγέτες τους.

— Έπεξεργασία νέων μορφών ταξικής πάλης, όχι μόνο εναντίον της C.N.S. αλλά και άμεσα εναντίον της μπουρζουαζίας. Αυτό άφορά κυρίως τους βιομηχανικούς τομείς αίχμης και σημαδεύει το ξεπέρασμα του άμυντικού χαρακτήρα των αγώνων.

— Το χάσμα άνάμεσα στα κόμματα ή μικροοργανώσεις, που έννοούν να μονοπωλούν τους αγώνες, και την ταξική πάλη που προλεταριάτου επανεμφανίζεται ξεκάθαρα με άφορμή τις συνδικαλιστικές έκλογές του 1971: όρισμένο υποστηρίζουν άκόμα πόν εισοδισμό για να διατηρήσουν και να αύξήσουν τα στελέχη που εισέδυσαν στη C.N.S., ενώ άλλοι προβάλλουν άκόμα πιο άπατηλά έπιχειρήματα και προφασίζονται ότι ή συμμετοχή στις συνδικαλιστικές έκλογές θα όδηγήσει στη δημιουργία ενός «μαζικού κινήματος» όπως το 1966, χωρίς να λαμβάνουν ύπ' όψη ούτε τις άποφασιστικές έμπειρίες του αγώνα κατά της C.N.S. ούτε τις νέες όργανωτικές μορφές της τάξης.

— Παρά την άνισόμετρη άνάπτυξη του ισπανικού Καπιταλισμού, αυτές οι νέες όργανωτικές μορφές του προλεταριάτου, που έμφανίζονται σ' όλες τις γωνίες της Ίσπανίας, συγκλίνουν αυθόρμητα προς την ίδια γενική στρατηγική. Η συνταύτιση του περιεχομένου των αυτόνομων εργατικών αγώνων πραγματοποιείται όλότελα αυθόρμητα όταν καταρρέουν όλοι οι συγκεντρωτικοί και γραφειοκρατικοί όργανισμοί άπέναντι στις γενικές προοπτικές που θέτει το αυτόνομο και συχνά τελείως αυθόρμητο κίνημα της τάξης, το άξιοθρήνητο θέαμα των κομμάτων και μικροοργανώσεων, που στερούνται της στοιχειωδέστερης γενικής προοπτικής και άρκοονται να φυτοζωούν σε καθαρό έμπειρικό και έπαρχιακό πλαίσιο, έπιβεβαιώνει τόν άμετάκλητο χαρακτήρα του χάσματος μεταξύ του πραγματικού ταξικού κινήματος και των υποτιθεμένων «πρωτοποριών».

— Το χάσμα αυτό, καθώς και ή σύγκλιση των προοπτικών του αυτόνομου κινήματος στα πιο διαφωρετικά σημεία της Ίσπανίας, έντάσσεται στο γενικότερο πλαίσιο της αύξανόμενης διεθνοποίησης των αγώνων, που έπιβεβαιώθηκε επανειλημμένα από τις συγκεκριμένες έμπειρίες της ισπανικής εργατικής τάξης.

— Η εγκατάλειψη των παλιών σχημάτων, ή προφανής και αύξανόμενη άπομυθοποίηση του πραγματικού εργατικού κινήματος στην Ίσπανία, οι συγκεκριμένες συνθήκες του αγώνα σήμερα, όλα αυτά άπαιτούν μια νέα διατύπωση της στρατηγικής και των άμεσων καθηκόντων του κινήματος, καθώς επίσης και την άναγέννηση της επαναστατικής σκέψης.

Η μελέτη μας τοποθετείται μέσα στο πλαίσιο της ριζικής ανανέωσης τόσο της επαναστατικής σκέψης όσο και του ίδιου του εργατικού κινήματος, στο πλαίσιο της πρόσφατης άναγέννησης της προλεταριακής θεώρησης μετά τη σκοτεινή φάση που μπολσεβίκισμού σταλινισμού. Καί θέτει μια σειρά μίνιμουμ άπαιτήσεων για την επαναστατική δραστηριότητα:

1. Δέν ύπάρχουν επαναστατικές ενέργειες που να μήν τοποθετούνται μέσα στην προοπτική μιας ριζικής και όλικής επανάστασης.

2. Η αυθεντική επανάσταση είναι αγώνας διεθνούς έμβέλειας.

3. Η ταξική πάλη τείνει προς όλοένα πιο αυτόνομες μορφές, που έντάσσονται μέσα στο Διεθνές Κίνημα των Εργατικών Συμβουλίων.

4. Η αυθεντική προλεταριακή θεώρηση παρέμεινε για πολύ καιρό φυλακισμένη και πλαστογραφημένη. Η άναγέννηση της προλεταριακής θεώρησης συνεπάγεται την άναγέννηση μιας ένιαίας πρακτικοκριτικής δραστηριότητας. Ό άντιέξουσιαστικός κομμουνισμός άποτελεί μέρος της ζωής μας...

5. Άπέναντι στις διαχωρισμένες - άλλοτριωμένες όργανώσεις που άποτελούν διαστρεβλωμένη άντανάκλαση της πάλης των τάξεων, το προλεταριάτο πρέπει να πραγματοποιήσει

τὴν ἐπαναστατικὴ αὐτοοργάνωση τῆς πάλης, ἡ ὁποία θὰ τοῦ ἐπιτρέψει νὰ οἰκειοποιηθεῖ τὸν ἀγῶνα του.

«Equipo Téorico» — Δεκέμβρης τοῦ 1970

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΕΝΟΠΛΗ ΑΓΚΙΤΑΤΣΙΑ

Πρῶτ' ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ κάνουμε μιά σαφῆ διάκριση ἀνάμεσα στὴν «ἐνοπλὴ ἀγκιτάτσια» καὶ τὸν ἐνοπλὸ ἢ στρατιωτικὸ ἀγῶνα. Ἕνας πυρήνας ἐνοπλοῦ ἀγῶνα δὲν ἀναζητᾷ πολιτικές βάσεις στὴν πάλη τῶν τάξεων, ἀλλὰ αὐτοαποκαλεῖται πρωτοπορία τοῦ ἀγῶνα κι ἔτσι βρίσκει τὴ δικαιολόγησή του στὸν ἴδιο του τὸν ἑαυτό. Ἀντίθετα, ἕνας πυρήνας ἐνοπλῆς ἀγκιτάτσιας ἀρνεῖται νὰ μυθοποιήσει τὴ δραστηριότητά του θεωρώντας τὸν ἑαυτό του αὐτάρκη καὶ ὀρίζεται πάνω στὴ βάση τῆς σχέσης του μὲ τὴν ταξικὴ πάλη. Μιὰ ὁμάδα ἐνοπλῆς ἀγκιτάτσιας παίζει τὸ ρόλο σημείου στήριξης τῆς ταξικῆς πάλης, τοποθετεῖ τὴ δραστηριότητά της μέσα στὸ σύνολο τῶν προλεταριακῶν ἀγώνων, ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστο στοιχεῖο τῆς ταξικῆς πάλης.

Ἡ διάκριση αὕτη εἶναι πολὺ σημαντικὴ, γιατί ὁδηγεῖ στὸν προσδιορισμὸ πρακτικῶν θέσεων πού ἐξωρίζουν τίς μικροαστικές (ἢ ἀτομικιστικές) θέσεις ἀπὸ τίς προλεταριακές (ἢ ταξικές):

— Ἡ μικροαστικὴ ἀντίληψη τῆς ἐπαναστατικῆς δραστηριότητος εἶναι ἕνα πραξικόπημα (ἢ συνωμοσία) πού προετοιμάζεται καὶ ἀναπτύσσεται δίχως τὴν ἐργατικὴ τάξη. Ἡ ἐνοπλὴ δραστηριότητα προορίζεται νὰ ἀντικαταστήσει τὴ γενικὴ ἐξόρμηση τῶν μαζῶν καὶ τὴν τελικὴ ἐξέγερση μ' ἕναν διαρκῶς μειωθητικὸ ἀγῶνα.

— Ἀντίθετα, ἡ προλεταριακὴ ἀντίληψη θεωρεῖ ὅτι ὁ καπιταλισμὸς πορεύεται πρὸς τὴν καταστροφή του, ὅτι δημιουργεῖ ὁ ἴδιος τίς ἀντιφάσεις του. Ὁ καπιταλισμὸς δημιούργησε καὶ ἐνοποίησε ἀπέναντί του, μὲ τὴ διαδικασία τῆς ἐκμετάλλευσης τῆς ἀπὸ τάξη, τοὺς ἴδιους του τοὺς νεκροθάφτες: τὸ προλεταριάτο.

Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι οἱ ἐργατικοὶ ἀγῶνες δὲν παραμένουν σὲ στενὰ πλαίσια: περιορισμένες διεκδικήσεις πού προσκροοῦν σὲ μιὰ θηριώδη καταστολὴ, ἀδυναμία/ καὶ ἀπομόνωση τῶν ἀγώνων. Οἱ ἐργατικοὶ ἀγῶνες πρέπει νὰ περάσουν ἀπὸ τὴν ἄμυνα στὴν ἐπίθεση, ἀπὸ τίς εἰρηνικὲς διεκδικήσεις στὴ βίαιη πάλη δίχως κομματικὴ κηδεμονία, ἀπὸ τίς αὐθόρμητες ἐκρήξεις στὴν αὐτοοργάνωση τοῦ αὐθόρμητισμοῦ. Αὐτὸ δὲν εἶναι εὐκόλο, πάντως τὰ θήματα πρὸς τὴν κατεύθυνση αὕτη εἶναι διαρκῶς σημαντικώτερα καὶ ἐπιθεβαιώνουν τὴ θεμελιώδη προοπτικὴ τῆς ἐπανάστασης: ἡ χειραφέτηση τῶν ἐργαζομένων εἶναι ἔργο τῶν ἰδίων τῶν ἐργαζομένων.

Μὲ δυὸ λόγια, ἡ ἐνοπλὴ ἀγκιτάτσια θεωρεῖ τὸν ἑαυτό της καὶ πράγματι ἀποτελεῖ μιὰν ὀψη τῆς ταξικῆς πάλης τοῦ προλεταριάτου, πού ἐκκινώντας ἀπ' τὸ σημερινὸ ἐπίπεδο τείνει πρὸς τὴ γενικὴ ἐξέγερση. Μὲ τίς ἐνέργειές της, παρὰ τὸν ἀναγκαστικὰ περιορισμένο χαρακτήρα τους, ἡ ἐνοπλὴ ἀγκιτάτσια δείχνει ὅτι τὸ ἐπίπεδο βίας πού εἶναι σήμερα ἐφικτό, καὶ πού πρέπει ἐπεμμένως νὰ βρεῖ γενικὴ ἐφαρμογή, εἶναι ἀρκετὰ ἀνώτερο ἀπ' ὅ,τι συνήθως πιστεύεται. Ἡ ἐνοπλὴ ἀγκιτάτσια, ὅπως καὶ κάθε ἄλλη μορφή ἀγκιτάτσιας, ἀκολουθεῖ τὴν κατεύθυνση πού χαράζει ἡ ταξικὴ πάλη τοῦ προλεταριάτου, βοηθώντας την νὰ προσανατολιστεῖ, νὰ ριζοσπαστικοποιηθεῖ καὶ νὰ ἐνισχυθεῖ. Παράλληλα, οἱ συγκεκριμένοι στόχοι αὐτῆς τῆς ἀγκιτάτσιας παίζουν ρόλο ἐπιβοήθησης τῶν μαζικῶν ἀγώνων.

Κατὰ βῆθος ἡ ἴδια ἢ ὑπάρχει καὶ ἀποτελεσματικὴ λειτουργία τῆς ἐνοπλῆς ἀγκιτάτσιας μέσα στὴν πάλη τῶν τάξεων, καθὼς καὶ ἡ πιθανὴ γενίκευση τῶν πυρήνων πού ἀναπτύσσουν ἕνα τέτοιο εἶδος δραστηριότητος, ἐνισχύουν τίς ριζοσπαστικὲς θέσεις:

— Πολὺς λόγος ἔχει γίνεи γιὰ τὸν «ἀγῶνα ἐναντίον τῆς καταστολῆς», ἐνῶ οἱ ὑποστηρικτές του παρέμειναν σὲ ἀμυντικὴ καὶ ἀμφιπаланτευόμενη στάση, δίχως νὰ βλέπουν ὅτι ὁ μόνος ἀποτελεσματικὸς ἀγῶνας ἐναντίον τῆς καταστολῆς εἶναι ἡ γενικευμένη ἐξέγερση.

— Ἡ πραγματικὴ πάλη κατὰ τοῦ συστήματος δὲν εἶναι ὁ ἄπλος πραξικοπηματισμὸς ἀλλὰ ἡ προλεταριακὴ ἐπανάσταση, πού πρῶτο της βῆμα εἶναι ἡ ὁλοένα γενικώτερη μετάβαση ἀπὸ τὴν ἄμυνα στὴν ἐπίθεση.

Κοντολογίς, γιὰ ὅποιον ἔχει μιὰ προλεταριακὴ ἀντίληψη τῆς ἐπανάστασης, ἡ ἐνοπλὴ δραστηριότητα εἶναι ἕνα στήριγμα τῆς πάλης τῶν μαζῶν καὶ τῆς γενικῆς ἐξέγερσής τους.

Ἀντίθετα, γιὰ τίς πολιτικές καί στρατιωτικές «πρωτοπορίες», ἡ πάλη τῶν μαζῶν δὲν εἶναι παρὰ στήριγμα τῶν ὁργανώσεών τους. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ σειρὰ προτεραιότητας καί ἡ διαφορετική ἐκτίμηση τῆς ὁλότητας ξεχωρίζει τοὺς προλετάριους ἀπὸ τοὺς μικροαστοὺς μέσα στὴν πάλη τῶν τάξεων.

Ἡ πάλη τῶν τάξεων στὴν Ἰσπανία ἔχει εἰσελθεῖ σὲ μιὰ διαδικασία ριζοσπαστικοποίησης. Ἡ ἐξέλιξη σὲ διεθνή κλίμακα ἐπιβεβαιώνει καί ἐπισπεύδει αὐτὴ τὴ διαδικασία. Ἀλλὰ ἂς ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὸ πρόσφατο παρελθόν.

Ἀρχικὰ ἡ ταξικὴ πάλη δὲν εἶχε ἄλλες διεξόδους ἀπὸ τίς αὐθόρμητες ἐκρήξεις ποὺ ἔμεναν δίχως συνέχεια. Ὁ αὐθόρμητισμός αὐτὸς ἔκανε ἓνα βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρὸς προσπαθώντας νὰ ὁργανωθεῖ πάνω σὲ μονιμώτερες βάσεις μὲ τίς «Comisiones Obreras» (Ἑργατικές Ἐπιτροπές). Ὅπως εἶναι γνωστό, ὁ ρεφορμισμός τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος εἰσέβαλε στὶς Comisiones καί τίς χειραγώγησε, τίς προίκισε μὲ ἀπροκάλυπτα γραφειοκρατικούς θεαμούς καί μὲ μορφές ἀγῶνα ποὺ ἀποτελοῦσαν σημαντικὴ ὀπισθοδρόμηση σὲ σχέση μὲ τίς ἀρχικές θέσεις (λογουχάρη ὁ εἰσοδισμός στὴν ἐπίσημη συνδικαλιστικὴ συννομοσχολία C.N.S.). Ἡ ἀποτυχία τῆς ἀνάπτυξης καί ἡ οἰκονομικὴ κρίση ἔφραξαν τὸ δρόμο στὸν ρεφορμισμὸ τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος καί στὸν συνδικαλιστικὸ ρεφορμισμὸ, ποὺ ξεπεράστηκαν ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ μπροστὰ σ' ἓνα σύστημα ἀνίκανο νὰ ἱκανοποιήσει ἀκόμα καί τὰ στοιχειωδέστερα αἰτήματα.

Μὲ τὴν κρίση τοῦ ρεφορμισμοῦ στὴν Ἰσπανία, ποὺ ἐνισχύονταν ἀπὸ τὴν παγκόσμια κρίση τοῦ ρεφορμισμοῦ, ἐμφανίστηκε μιὰ ὁλόκληρη σειρὰ ὁργανώσεων καί μικροοργανώσεων σπὰ ἀριστερὰ του, ποὺ φιλοδοξοῦσαν νὰ ἀντικαταστήσουν ὀρισμένα πρόσωπα μὲ ἄλλα καί τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα μὲ νέες πρωτοπορίες. Ἡ κλιμάκωση τῆς καταστολῆς ποὺ ἐπακολούθησε τὴν οἰκονομικὴ κρίση καί ἡ ἀνικανότητα τοῦ συστήματος νὰ ἀνταποκριθεῖ στὶς στοιχειωδέστερες ἀνάγκες πῆς ἐργατικῆς τάξης, ἔφραξαν τὸ δρόμο καί στὶς νέες πρωτοπορίες. Ἐξάλλου οἱ μικροοργανώσεις κατανάλωσαν ὅλη σχεδὸν τὴν ἐνεργητικότητά τους σὲ ἐσωτερικὲς διαμάχες, διασπάσεις, σεκταρισμούς κλπ., ποὺ τίς ἀπομόνωνσαν ἀπ' τίς μάζες. Οἱ ρεφορμιστικὲς ὁργανώσεις, ὅπως τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα καί ἡ Bandera Roja, βρῆκαν τὴν εὐκαιρία νὰ παρουσιάσουν τὴν ἀποτυχία τῶν μικροοργανώσεων σὰν νίκη τους, ὅμως ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ ἐργατικὴ τάξη δὲν ἐντάχθηκε ξανά στὰ δικά τους σχήματα.

Ἡ ἐξέλιξη αὐτὴ μᾶς βοηθεῖ νὰ κατανοήσουμε ἓνα σημαντικό γεγονός: μετὰ τὴ δίκη τοῦ Μποῦργκος (γιὰ νὰ δώσουμε μιὰν αὐθαίρετη ἡμερομηνία), ἡ ἐργατικὴ τάξη εἶδε νὰ κλείνουν μπροστὰ της οἱ δρόμοι τόσο τοῦ ρεφορμισμοῦ ὅσο καί τῶν «πρωτοποριακῶν» μικροοργανώσεων. Μετὰ ἀπὸ μιὰ στιγμιαία ἀποθάρρυνση, ἡ ἐργατικὴ τάξη ἀπέδειξε τὴ θέλησή της νὰ συνεχίσει τὴν πορεία της πρὸς τὰ ἐμπρὸς μέσα στὴν ἐπαναστατικὴ πάλη. Μέσα σὲ τέτοιες συνθήκες, ἀντικειμενικὲς καί ὑποκειμενικὲς, γίνονται βιώσιμες μόνο οἱ ἀποφασιστικὰ ριζοσπαστικὲς προοπτικὲς. Ἡ κατάσταση αὐτὴ ἀποσαφηνίζεται μὲ ξεσπάσματα ὅπως τῆς SEAT στὴ Βαρκελώνη, τοῦ El Ferrol, τοῦ Vigo, κλπ.

Μέσα σ' αὐτὲς λοιπὸν ἴτις περιστάσεις, ποὺ εὐνοοῦν τίς ριζοσπαστικὲς θέσεις, πρέπει νὰ τοποθετηθοῦν καί νὰ κατανοηθοῦν τὰ καθήκοντα ποὺ ἀποδίδουμε σήμερα στὴν ἐνοπλὴ ἀγκιτάσια. Ἡ ἐργατικὴ τάξη ἐπαλήθευσε μὲ τὴν ἴδια της τὴν ἐμπειρία μέσα στὴν ταξικὴ πάλη τὴ μὴ βιωσιμότητα τοῦ ρεφορμισμοῦ καί τῶν «πρωτοποριακῶν» μικροοργανώσεων καί παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἐγκαταλείπει τὸν ἀγῶνα· ἀντίθετα, εἶναι διατεθειμένη νὰ προχωρήσει πρὸς τὰ ἐμπρὸς πραγματοποιώντας μιὰν ὁλόκληρη σειρὰ ριζοσπαστικῶν πρωτοβουλιῶν, ἀνάμεσα στὶς ὁποῖες μπορούμε νὰ συγκαταλέξουμε τὴ δραστηριότητα τῶν αὐτόνομων ἐργατικῶν ὁμάδων, τίς αὐθόρμητες ἐκρήξεις ριζοσπαστικοῦ χαρακτήρα, τὴν ἐνοπλὴ ἀγκιτάσια, κλπ.

Ἔτσι ἡ ἐνοπλὴ ἀγκιτάσια τοποθετεῖται σήμερα μέσα σὲ περιστάσεις ὅπου τὸ σύνολο τῆς ταξικῆς πάλης ἀπαιτεῖ περισσότερο δυναμισμό καί ἀποφασιστικότητα.

Ἐνας πυρήνας ποὺ ἐπιδίδεται στὴν ἐνοπλὴ ἀγκιτάσια ἔχει πολλαπλοὺς στόχους:

- τὴν ἐκπλήρωση συγκεκριμένων καθηκόντων·
- τὴν ριζοσπαστικοποίηση τῶν ἐργατικῶν ἀγώνων καί τὸν πολλαπλασιασμό τῶν πυρήνων ποὺ ἀφιερώνονται στὴν ἐνοπλὴ ἀγκιτάσια·
- τὴ συμβολὴ στὴν κάλυψη τῆς ἀπόστασης ποὺ, μέσα στὴν τωρινὴ μεταβατικὴ φάση, χωρίζει τὴν περίοδο ριζοσπαστικοποίησης τῆς ταξικῆς πάλης ἀπὸ τὴν ἐξέγερση.

Διαμέσου της άποτυχίας της διεθνούς επανάστασης του 1848 και πάνω στη βάση μιας ιδεολογικοποίησης της θεωρίας της, διατυπωνόταν ή πρόβλεψη ότι μέχρι το τέλος του αιώνα θα επέρχονταν μια απόλυτη αδυναμία αναπαραγωγής του καπιταλιστικού συστήματος. Η πρόβλεψη αυτή επέτρεπε να θεωρούνται σαν πρωταρχικά όργανα της ταξικής πάλης και της σοσιαλιστικής επανάστασης τα ρεφορμιστικά συνδικάτα και τα ρεφορμιστικά κόμματα, που εξαρτώνταν από τα συνδικάτα και εφάρμοζαν εν όνόματί τους μια πολιτική συμμετοχής στο άστικό κοινοβούλιο.

Όμως στην πραγματικότητα το μόνο που έκανε ο ρεφορμισμός ήταν να ενισχύσει το σύστημα και να παρατείνει τη ζωή του. Στις αρχές του 20ου αιώνα ήταν φανερό ότι το κοινωνικό κεφάλαιο εξακολουθούσε να αναπαράγεται, παρά τις προβλέψεις των θεωρητικών του εργατικού κινήματος, κι ότι επομένως:

— ο ρεφορμισμός ήταν τελείως άνικανος να καταργήσει το καπιταλιστικό σύστημα βασισμένος μονάχα στην εξέλιξη του προβλήματος της αναπαραγωγής του (κρίσεις του καπιταλιστικού συστήματος: Βέλγιο 1904, Ρωσία 1905, Βέλγιο 1906 — σαν επακόλουθα των πρώτων αυτών κρίσεων έγινε και η θεωρητικοποίηση της αυθόρμητης επεργίας από τη γερμανική άριστερά — Ξέσπασμα του ιμπεριαλιστικού πολέμου του 1914-18, Ρωσία 1917, Γερμανία 1918-19, Ούγγαρία 1919, Ιταλία 1920, φασισμοί, κρίση του 1929, κλπ...)

— ούτε τα κοινοβουλευτικά κόμματα ούτε τα ρεφορμιστικά συνδικάτα ήταν όργανα της κοινωνικής επανάστασης, αλλά αντίθετα ήταν όργανα της αντεπανάστασης του Κεφαλαίου (Γερμανία 1919, Ούγγαρία 1919, Ρωσία 1921, κλπ...).

Η σοσιαλιστική επανάσταση, η μόνη που παρεμποδίζεται από τα κοινοβουλευτικά κόμματα και τα συνδικάτα, βλέπει να της επιβάλλεται εκ των πραγμάτων — άσχετα από την ύπαρξη δυσχερειών στην αναπαραγωγή του κεφαλαίου — μια αντιρεφορμιστική πρακτική, *άντ ι κ ο ι ν ο β ο υ λ ε υ τ ι κ ή* και *ί θ α σ ι σ μ έ ν η* στην *τ α ξ ι κ ή α ύ τ ο ο ρ γ ά ν ω σ η* (μια πρακτική που εκδηλώθηκε παλιότερα με τον επαναστατικό συνδικαλισμό, στη συνέχεια με τα όδοφράγματα και την ένοπλη πάλη, με τα εργατικά συμβούλια, κλπ.).

Μετά τα έσχατα επακόλουθα της παγκόσμιας κρίσης (φασισμοί, κράχ του 1929, ένδο-ιμπεριαλιστικός πόλεμος του 1939-45, μεταπολεμική άνοικοδόμηση που έκανε δυνατή μιάν ανασυγκρότηση του κεφαλαίου συνοδευόμενη από διακεκομμένες κρίσεις μέχρι την επόμενη κρίση της αναπαραγωγής κεφαλαίου), μετά τον άκρωτηριασμό των στόχων της *ά ν τ ι - κ α π ι τ α λ ι σ τ ι κ ή ς π ά λ η ς* στο προκρούστειο κρεβάτι της *ά ν τ ι φ α σ ι σ τ ι κ ή ς π ά λ η ς*, έτίθετο και πάλι όχι μονάχα η άμεση ανάγκη του άντικοινοβουλευτισμού και της ταξικής αυτοοργάνωσης, αλλά και το επιτακτικό καθήκον του περάσματος από τους καθαρά αντιφασιστικούς στόχους του προλεταριακού κινήματος.

Από τα τέλη της δεκαετίας του 1960 μπορούμε να πούμε ότι η κοινωνική επανάσταση κάνει την επανεμφάνισή της. Αυτό γίνεται φανερό σε διαφορετικές στιγμές και χώρες:

— Μάης του '68 στη Γαλλία και μεγάλες άπεργίες στην Ιταλία τό 1969, κατά τις όποιες τα συνδικάτα χάνουν τό έλεγχο της βάσης·

— Τό 1969 στο Βέλγιο οι άνθρακωρύχοι του Λιμβούργου επιτίθενται βίαια έναντίον των συνδικάτων κατά τη διάρκεια μιας άπεργίας δίχως προηγουμένο·

— Τό κύμα των «άνεπισήμων» άπεργιών στην Πολωνία τό 1970-1, όπου οι γραφειοκράτες του κρατικού μηχανισμού και του Κομμουνιστικού Κόμματος *δικάζονται* (sic!!!) και *άπαγχονίζονται*·

— Παρίσι 1971: σημαντικές εργατικές άπεργίες στη Ρενώ και Λεζασία του Καρτιέ Λατέν·

— Έξεγέρσεις σε πολλές φυλακές των Η.Π.Α., της Ιταλίας, της Γαλλίας (1972-73)· άπεργία των άνθρακωρύχων και των λιμενεργατών που έρχονται σε σύγκρουση με τα συνδικαλιστικά άφεντικά στην Άγγλία· γενικευμένες έξεγέρσεις στα γκέττο των Η.Π.Α., της Ιαπωνίας, κλπ...

Μέσα σ' αυτά τα χρόνια πολλές αυθόρμητες άπεργίες ξεσπών στην Εύρώπη και στην Άμερική, και κατόπιν σ' όλα τα μέρη του κόσμου. Οι εκδηλώσεις της επανεμφάνισης του προλεταριάτου στη σκηνή της ταξικής βίας πολλαπλασιάζονται σε διεθνή κλίμακα (άπουσίες από την εργασία, σαμποτάζ της παραγωγής, κλπ.).

Στην Ισπανία οι αυθόρμητες απεργίες και οι εκδηλώσεις λανθάνουσας εξέγερσης καταλαμβάνουν το προσκήνιο. Μετά τη φυσική καταστροφή του ισπανικού προλεταριάτου και τον αφανισμό της θεωρίας του από τον διεθνή καπιταλισμό κατά τη διάρκεια του έμφυλου πολέμου (1936-39), ποτέ η εργατική μαχητικότητα δεν είχε φτάσει σε τέτοια ύψη:

— 1962-65: Δημιουργία των «Εργατικών Έπιτροπών» κατά τη διάρκεια των αυθόρμητων απεργιών στα άνθρακωρυχεία των Άστουριών, επίθεση κατά του άστυνομικού σταθμού του Mièrès, απεργίες στις μεταφορές και στη μεταλλουργία της Βαρκελώνης.

— 1965-68: Εισοδισμός όλων των παραδοσιακών κομμάτων και οργανώσεων στις Έργατικές Έπιτροπές, προσπάθεια επίβολης ρεφορμιστικής γραμμής μέσα σ' αυτές, απόπειρα χρησιμοποίησης τους σαν σκαλοπάτι για τη διεύθυνση στην επίσημη συνδικαλιστική συνομοσπονδία C.N.S.

— 1968-70: Κάτω απ' την επίδραση των υποπροϊόντων του γαλλικού Μάη και του ιταλικού «θερμού φθινοπώρου» στον χώρο των άριστεριστικών γραφειοκρατιών, το ισπανικό εργατικό κίνημα υφίσταται την εισβολή ιδεολογικής σύγχυσης, που του στερεί ένα μέρος της δύναμής του. Ένδογραφειοκρατικές αντιζηλίες μέσα στις Έργατικές Έπιτροπές, σεκταριστικές διασπάσεις.

Με διάφορες μορφές, οι εργάτες απαλλάσσονται από κάθε ιεραρχικό έλεγχο του άγωνα· αυτό συγκεκριμενοποιείται στην πράξη με την εκδίωξη των στελεχών των κομμάτων και μικροοργανώσεων από τις εργατικές συνελεύσεις και τη γενικευμένη βία.

Το M.I.L. είναι προϊόν της ιστορίας της ταξικής πάλης αυτών των τελευταίων χρόνων. Ή εμφάνισή του συνδέεται με τους προλεταριακούς αγώνες που απομυθοποίησαν τον ρόλο των ρεφορμιστικών και άριστεριστικών γραφειοκρατιών, οι όποιες επιζητούσαν να υποτάξουν το κίνημα στο κομματικό τους πρόγραμμα. Δημιουργήθηκε σαν ιδιαίτερη ομάδα υποστήριξης στους αγώνες και στις ριζοσπαστικότερες φράξιες του εργατικού κινήματος της Βαρκελώνης. Σήμερα είναι αναγκαίο να συμμετέχουμε ανά πάσα στιγμή στην προλεταριακή εμπειρία και να την ενισχύουμε υλικά, στο έπιπεδο της άγκιτάσις, της προπαγάνδας, της πρακτικής και της θεωρίας.

Τον Απρίλιο του 1970 το M.I.L. αναπτύσσει άνοιχτά μια κριτική όλων των ρεφορμιστικών και άριστεριστικών θέσεων (Το εργατικό κίνημα στη Βαρκελώνη). Μέσα στον ίδιο χρόνο επεξεργάζεται μια κριτική του λενινισμού (Ή επανάσταση μέχρι το τέλος). Η κριτική του δευθυνητισμού, του άριστερισμού του έξουσιασισμού, τον οδηγεί να διακόψει τους δεσμούς του με τις οργανώσεις της βάσης που ήθελαν να πλαισιώσουν τους αγώνες, να επωφεληθούν από τις κοινές μας εμπειρίες όπως στην άπεργία της Harry-Walker και να δημιουργήσουν μια μικροοργάνωση. Το M.I.L., εξαιτίας της πολιτικής του απομόνωσης και των αναγκών της πολιτικοστρατιωτικής του επιβίωσης, έκανε συμβιβασμούς με στρατιωτικές ομάδες: για παράδειγμα με τους έθνικιστές, που ήταν την εποχή εκείνη οι μόνοι που δέχονταν να περάσουν στην ένοπλη πάλη. Οι συμβιβασμοί αυτοί, που προέκυψαν από την απομόνωση της ομάδας, την έκαναν να ξεχάσει τις προηγούμενες προοπτικές της.

Δέν υπάρχει προλεταριακή πρακτική δίχως συστηματικό άγωνα έναντίον του παραδοσιακού «εργατικού κινήματος» και των συμμάχων του. Και αντίστροφα, δεν υπάρχουν αποτελεσματικές ενέργειες έναντίον τους δίχως μια ξεκάθαρη κατανόηση του αντίεσθηστικού ρόλου τους. Μέχρι τώρα όλες οι έπαναστατικές στρατηγικές προσπάθησαν να έκμεταλλευτούν τις δυσκολίες που συναντούσε ή μπουρζουαζία στη διαχείριση του κεφαλαίου. Στις χώρες όπου άνέτρεψαν όρισμένες άνίσχυρες μπουρζουαζίες, κατέληξαν σε μιάν άνადιοργάνωση του κεφαλαίου. Και όπου οι μπουρζουαζίες ήταν ισχυρές, καταδικάζονταν στη στείρότητα. Σήμερα το προλεταριάτο έγκατέλειψε αυτές τις στρατηγικές και επιβάλλει τη δική του: τ ή ν κ α τ α σ τ ρ ο φ ή τ ο υ κ ο ι ν ω ν ι κ ο υ κ ε φ α λ α ί ο υ και την αυτοάρνησή του σαν τ ά ξ η. Έπιτίθεται κατά του κεφαλαίου σ' όλες τις εκδηλώσεις του: χειραγώγηση, έξουσιασισμός, παραγωγή υπεραξίας, κλπ... Ή μόνη δυνατή μορφή δράσης είναι ή έπαναστατική βία, που εκφράζεται διαμέσου των πράξεων και του λόγου.

Οι πιο προχωρημένες φράξιες του προλεταριάτου οργανώνουν τα συγκεκριμένα έπαναστατικά καθήκοντα τόσο στα έργοστάσια όσο και στις συνοικίες: πάλη κατά της C.N.S., κριτική των γραφειοκρατικών και ρεφορμιστικών Έργατικών Έπιτροπών, του Κομμουνιστικού Κόμματος και των μικροοργανώσεων, τοποθετώντας τις στο ίδιο πεδίο με τους σημερινούς διαχειριστές του κεφαλαίου (τη μπουρζουαζία). Ο έπαναστατικός άγώνας της εργατικής τάξης έδραιώνεται με την αυτοοργάνωση μέσω έργοστασιακών και συνοικιακών έπιτροπών ή άνατρεπτικής προοπτική έδραιώνεται μέσω του συντονισμού και της γενίκευσης του άγωνα,

μέσω της επιβεβαίωσης της ταξικής πάλης. Η πρακτική του M.I.L. συνδέεται με την ανάπτυξη του προλεταριακού κινήματος και αποτελεί μέρος του. Γι' αυτό το λόγο προτίθεται να άσκει ριζική κριτική όλων των μυθοποιήσεων.

Η υπάρχουσα κοινωνία έχει τους νόμους της, τη δικαιοσύνη της, τους φρουρούς της, τους δικαστές της, τα δικαστήριά της, τις φυλακές της, τα έγκλημά της, την «ομαλότητά» της. 'Απέναντι σ' αυτή την κατάσταση εμφανίζονται μιά σειρά πολιτικών οργάνων (κόμματα και συνδικάτα, ρεφορμιστές και άριστεριστές...) που καμώνονται ότι αμφισβητούν την υπάρχουσα κοινωνία, ενώ στην πραγματικότητα δεν κάνουν τίποτε άλλο παρά να την εδραιώνουν. 'Επιτακτική ανάγκη είναι ή καταγγελία και ή επίθεση εναντίον όλων των μυθοποιήσεων (κόμματα, συνδικάτα, ρεφορμισμοί, άριστερισμοί, δικαιοσύνη, άτυνομία, δικαστές και δικαστήρια, φυλακές, παρανομίες, δηλαδή όλόκληρη ή κατεστημένη «ομαλότητα»).

Τά επακόλουθα αυτής της κριτικής συνοχής μέσα στη δράση οδηγούν εκ των πραγμάτων στη δημιουργία συνασπισμών επαναστατών. Ένας πέτοιος συνασπισμός οδηγεί μέχρι τις έσχατες συνέπειές της μιά ένια κριτική του κόσμου. Λέγοντας ένια κριτική, έννοούμε μιά κριτική που στρέφεται άπροκάλυπτα και όλόκληρωτκά εναντίον όλων των γεωγραφικών ζωνών όπου έχουν εγκαθιδρυθεί διάφορες μορφές διαχωρισμένης έξουσίας, και επίσης εναντίον όλων των όψεων της ζωής.

Ένας πέτοιος συνασπισμός αναγνωρίζει την άρχή και το τέλος του προγράμματός του στην όλόκληρωτική άποαποικιοποίηση της καθημερινής ζωής· δεν επιδιώκει την αυτοδιαχείριση του υπάρχοντος κόσμου από τις μάζες, αλλά την αδιάκοπη μεταμόρφωσή του. Είναι φορέας της ριζικής κριτικής της πολιτικής οικονομίας, της κατάργησης του έμπορεύματος και της μισθωτής εργασίας. Άρνείται κάθε άναπαραγωγή μέσα στους κόλπους του των ιεραρχικών συνθηκών της υπάρχουσας κοινωνίας. Καταπολεμά κάθε «επαναστατική ιδεολογία» άποκαλύπτοντάς την σαν προσηυγραφή της άποτυχίας του επαναστατικού έγχειρήματος, σαν ιδιωτική ιδιοκτησία νέων ειδικών της έξουσίας, σαν άπάτη μιάς νέας άντιπροσώπησης που ύψωνεται υπέρνω της προλεταριοποιημένης πραγματικής ζωής.

Ο «άριστερισμός» δεν είναι παρά ή άκρα άριστερά του προγράμματος του κοινωνικού κεφαλαίου. Η «επαναστατική ήθική» του, ό βολонταρισμός και ό μιλιταντισμός του, είναι προϊόντα της υπάρχουσας κοινωνίας. Έτσι κάθε δράση που δεν οδηγεί σε μιά ριζική κριτική και άρνηση του καπιταλισμού παραμένει στο πεδίο του και επαναφομοιώνεται. Οι μιλιταντισμός μέσα στους έργατικούς κύκλους είναι τώρα σημαντικό έμπόδιο στον δρόμο του προλεταριακού κινήματος.

Σήμερα ή ένοπλη δράση δεν μπορεί να είναι διαχωρισμένη από την προετοιμασία της τάξης για την εξέγερση. Είναι άσκοπο να μιλάμε για πολιτικοστρατιωτικές οργανώσεις, γιατί οι οργανώσεις αυτές έρχονται να προστεθούν στα ήδη ύφιστάμενα πολιτικά μαγαζάκια.

Γιά όλους αυτούς τους λόγους το M.I.L. αυτοδιαλύεται σαν πολιτικοστρατιωτική οργανωση και τά μέλη του είναι έτοιμα να συμβάλουν στην εδραίωση των άνατρεπτικών προοπτικών του προλεταριακού κινήματος.

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ. Ο τρομορισμός και το σασποτάζ είναι όπλα που μπορούν σήμερα να χρησιμοποιηθούν άπ' όλους τους προλετάρους. Επίθεση κατά του κοινωνικού κεφαλαίου και των λακέδων που της δεξιάς είτε της άριστεράς, πέτοιο είναι το σύνθημα των Αυτόνομων Όμάδων 'Αγώνα, (Grupos Autonomos de Combate), που ήρθαν σε άποφασιστική ρήξη με όλο το παλιό έργατικό κίνημα και έχουν αναλάβει την εκπλήρωση όρισμένων συγκεκριμένων καθηκόντων. Η όργάνωση είναι όργάνωση πών καθηκόντων, και γι' αυτό χρειάζεται ό συντονισμός των ομάδων για τη δράση. Πάνω στη βάση των διαπιστώσεων που έκθέσαμε, ή όργάνωση, ή πολιτική, ό μιλιταντισμός, ό μοραλισμός, τά μαρτυρολόγια, τά σήματα, ή ίδια μας ή έτικέττα, όλα αυτά αποτελούν μέρος του παλιού κόσμου.

Έτσι κάθε άτομο αναλαμβάνει τις εϋθύνες του μέσα στην επαναστατική πάλη. Τά άτομα δεν αυτοδιαλύονται: είναι ή πολιτική και στρατιωτική όργάνωση M.I.L. που αυτοδιαλύεται· είναι ή προϊστορία της ταξικής πάλης που άφήνουμε πίσω μας όριστικά.

